ማክቤዝ

ከዊሊያም ሼክስፒር

ጸጋዬ ገብረ መድኅን

እንደተረጐመው

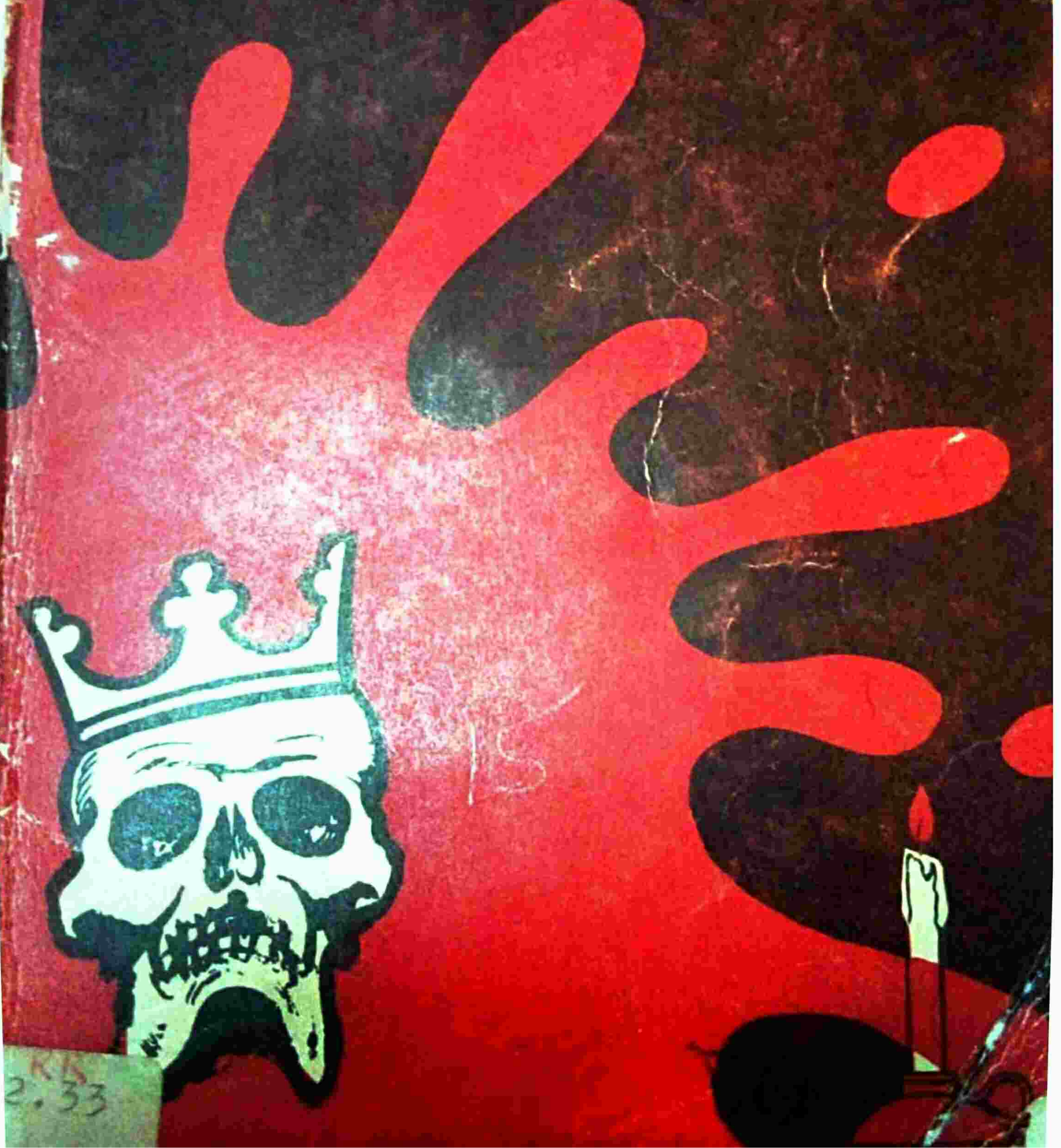

KR
2.33

ማክቤዝ

UNIVERSITY
LIBRARY

ዊሊያም ሼክስፒር

እንደጻፈው

ጸጋዬ ገብረ መድኅን

እንደተረጐመው

822.33

ኦክስፎርድ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ

፲፱፻፷፪ ዓ. ም.

አዲስ አበባ

OXFORD UNIVERSITY PRESS, ELY HOUSE, LONDON W. 1.

Glasgow New York Toronto Melbourne Wellington
Cape Town Ibadan Nairobi Dar es Salaam Lusaka Addis Ababa
Delhi Bombay Calcutta Madras Karachi Lahore Dacca
Kuala Lumpur Singapore Hong Kong Tokyo

OXFORD UNIVERSITY PRESS, P. O. Box 1024, ADDIS ABABA, ETHIOPIA

MACBETH

© OXFORD UNIVERSITY PRESS 1972

መብቱ ፡ በሕግ ፡ የተጠበቀ ፡ ነው ።

በግርማዊ ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ንጉሠ ነገሥት ዘኢትዮጵያ
በ፵፪ኛ ዘመነ መንግሥት ታተመ ።

Printed by Commercial Printing Press
and
Published by Oxford University Press

ማውጫ

መግቢያ		(መ)
ገቢር አንድ		ገጽ ፩
	ት፡ ፩	፩
	፪	፪
	፫	፭
	፬	፲
	፭	፲፪
	፮	፲፭
	፯	፲፯
ገቢር ሁለት		፳
	ት፡ ፩	፳
	፪	፳፪
	፫	፳፯
	፬	፴፪
ገቢር ሦስት		፴፭
	ት፡ ፩	፴፭
	፪	፵
	፫	፵፩
	፬	፵፰
ገቢር አራት		፶፩
	ት፡ ፩	፶፩
	፪	፶፬
ገቢር አምስት		፶፱
	ት፡ ፩	፶፱
	፪	፷፩
	፫	፷፪
	፬	፷፯

መግቢያ

የአቴሎ ቴአትር ለሕዝብ ለመቅረብ መብቃቱ አበረታታኝና ፣ ከዝግጅቱ መጨረሻ በኋላ ድሬዳዋ ላጭር ዕረፍት ሄጄ ሳለ በ፲፱፻፵፭ ዓ. ም. ማክቤዝን በዘጠኝ ቀናት ውስጥ መተርጎሜን ተረኩምኩት ።

የማክቤዝን ትራጀዲ መሠረተ ሃሳብ በሼክስፒር አእምሮ ያነቁት እንደ ኤውሮጳ አቆጣጠር በ፲፭፻፳፯ ዓ. ም. የታተመው የሄክቶር ቦኤስ « እስኮትረም ሂስቶሪያ » የተሰኘው መዝገበ ታሪክና በ፲፭፻፸፯ ዓ. ም. ሆሊንሽድ ያሳተመው «የእንግሊዝና የምድረ እስኮትላንድ ሐተታ » የተባሉት የታሪክ መጻሕፍት ናቸው ይባላል ። ለነኝህም የታሪክ መዛግብት መነሾ የሆናቸው በ፲፬፻፳ የኖረው የፎርዶን ጆን የተሰኘ የምድረ እስኮትላንድ ታሪክ መዝጋቢና በ፲፬፻፳ ዓ. ም. የኖረው የዊይንቶኑ አንድሩ ማስታወሻ ነው ይባላል ። ይሁንና በኒህ ጽሑፎች ሁሉ ውስጥ አያሌ አፈ ታሪክና ተረትም እንደተቀላቀለበት አይጠረጠርም የሚሉም አሉ ። በመሠረቱ ግን ማክቤዝ የተሰኘ የምድረ እስኮትላንድ ጀግና ጦር መሪ በ፲፻፶፯ ዓ. ም. መኖሩ እርግጥ ነው ።

ለማናቸውም ፣ ሼክስፒር በጻፈው ትራጀዲ ውስጥ ፣ ለድርሰቱ መልክና ጣዕም ለመስጠት ብዙ የራሱን ባሕርዮችና አማካይ ሁናቴዎች ፈጥሮ አክሎበታል ። የጄኔራል ባንቆ ጣዕረ መለኮት (መንፈስ) ፣ የበረኛው ተረብ ፣ የእመቤት ሆይ ማክቤዝ የቅዠት ትዕይንት ፣ በተለይም ብዙዎቹ ግሩም መነባንቦች ፣ ከታሪኩም ፣ ከማስታወሻውም ፣ ከሐተታውም ፣ ውጪ የሆኑ የግል ፈጠራው ናቸው ይባላል ። እንዲያውም ፣ የሼክስፒር ማክቤዝ ከመደረሱ በፊት ፣ አንድ በእጅ ረቂቅ ብቻ ተዘጋጅቶ ሳይታተም የጠፋ በ፲፮፻፪ ዓ. ም. የቀረበ ፣ «ማክዶቤዝ» የሚሰኝ ተመሳሳይ ድራማ መጻፉ ይነገራል ።

ሆኖም ፣ ከሼክስፒር ታላላቅ ትራጀዲዎች አንደኛው የሆነው የማክቤዝ አነሳስና አወዳደቅ ድራማ የተጻፈው ፣ በ፲፮፻፮ ዓ ም ነው ተብሎ ሲገመት ፣ ለመጀመሪያ ጊዜ የታተመው ግን በ፲፮፻፳፫ ዓ. ም. ነው ። ሚሊዮናውያን (ግሪኮች) ለቴአትር ኪነ ጥበባት ፍሬ ሃሳብ መነሻው ባይሆኑም በተለይ የትራጀዲ አስተሳሰብ አስቀድሞ ከግብፅ ኋላም በይበልጥ ከግሪክ አረማውያን ሥልጣኔና የሕይወት መንጸባረቅ ጋር የተቀመረ ከመሆኑ ሌላ ሼክስፒር ይኸንኑ ጥንታዊ የአፈላሰፍ መምሪያ ተንተርሶ ጽፏልና ፣ በዚሁ አስተሳሰብ ዝርዝር ውስጥ እንኳ ባንገባ መነሻ መልመጃውን መግለጽ ያሻ ይመስለኛል ።

ስለዚህ ፣ በዚሁ አማካይ ትራጀዲ ለተሰኘው ቃል ተነጻጻሪ ያማርኛ ትርጉም ያልሰጠሁበትን ምክንያት መግለጹም ተፈላጊ ነው ። ትራጀዲ ወይም የሚያሳዝን ዕጣ ክፍል እያልን የምንገልጸው የድራማ ሁናቴ ፣ በመላው ዓለም ፣ በሰው ልጅ ሕይወት ሁሉ ፣ የተለመደ ፈተና ቢሆንም ፣ «ትራጉስ» ወይም «ኮርማ ፍየል» የተባለውን ቃል ትራጀዲ አሰኝተው መጀመሪያ የሰየሙቱ የግሪክ ጣዖት አምላኪ ምሁራን አስተሳሰብ ፣ ከአይሁድ ነቢያት ምሁራንና ከክርስትናም ትምህርት ተከታዮቻቸው አስተሳሰብ የተለየ ነው ። የግሪኮች የትራጀዲ አስተሳሰብ ፣ ከታሪኩ ወይም ከባሕርዩ ውድቀትና ሞት በኋላ ፣ ዳኝነት አያስከትልም ፣ ምትክና ካሣ የለውም ። በአይሁድ ወይም በክርስቲያን የትራጀዲ አስተሳሰብ ግን ፣ ለታሪኩ ወይም ለባሕርዩ መነሾ የተጨበጠ ምክንያት ይኖረዋል ፣ ወይም ይነግሩለታል ። ከውድቀቱ ወይም ከሞቱ በኋላም ፣ ዳኝነት ይከተላል ፣ ምትክና ካሣ ይኖረዋል ወይም ይተነበይለታል ።

ለምሳሌ ፣ እንደ አይሁድና እንደ ክርስቲያን ምሁራን አስተሳሰብ ፣ እግዚአብሔር የባሪያውን የኢዮብን ታማኝነት ፣ በሰይጣን ተንኮል እሚረጋገጥበት ምክንያት ፣ ሊፈትነው ፈቀደ ። የእግዚአብሔር ኢዮብን ለመፈተን መፍቀድ በቂና የሚጨበጥ ምክንያት ነው ተብሎ ይታመናል ። ስለዚህ ኢዮብ ጸጋውን ይገፈፋል ፣ ሚስትና ልጆቹን ያጣል ፣ አከላቱ ይረግፋል ፣ ይወድቃልም ። ከውድቀቱ በኋላ ግን ፣ ዳኝነት ፣ ካሣና ምትክ ይከተላል ። ለተገፈፈው ጸጋ እጥፍ ድርብ ጸጋ ፣ ለተወሰደበት ሚስትና ልጆች ሌላ ቆንጆ ሚስትና ጉብል ልጆች ፣ ለረገፈው አካሉ የተሟላ ጤናማ ገላ ይካሰዋል ። የኢዮብ ባሕርይ ፣ ዕጣ ክፍሉ ፣ መጀመሪያ ያስጨንቀናል ፣ ያሳዝነናል ፣ ካሣና ምትኩ ሲከተል ግን ፣ እንደሰትለታለን ። ትራጀዲን በሰየሙት የግሪክ ምሁራን አስተሳሰብ ግን ፣ ይህ ትራጀዲ አይሆንም ። ዳኝነት ፣ ካሣና ምትክን ያስከትላልና ነው ። በዚሁ አምሳያ ፣ እንደ አይሁድ ነቢያት ትምህርት ፣ ታላቂቱ ፣ ውቢቱ ፣ የኢየሩሳሌም ከተማ ፣ በሕዝቧ ጣዖት አምላኪነትና ወደ አረመኔነት ማምራት ምክንያት ፣ እግዚአብሔር ስለሚቆጣ ፣ (የተጨበጠ ምክንያት) ፣ ያጠፉታል ፣ ይደመስሷታል ። ይሁንና ያዲሲቱን ኢየሩሳሌም ዳግመኛ መታነፅ ፣ መዋብና ማንጸባረቅ ፣ ነቢያት ስለሚተነብዩላት ፣ ዳግመኛ መተካትዋን ያምኗል ። በአይሁድ ምሁራን አስተሳሰብ እንጂ በግሪክ ምሁራን አስተሳሰብ ይኸ ታሪክ ትራጀዲ አይሆንም ።

በሌላው አንፃር ደሞ ፣ ለምሳሌ ፣ የቴቤሱን ንጉሥ ኦዲፐስ ትራጀዲ እንመልከት ። ንጉሥ ኦዲፐስ የጠላቶቹን ግዙፍነትና የጦር ኃይል ያውቃል ። ጠላቶቹ እንዲፈጽም የሚጠይቁበትንም ግዴታ ከቶውን እንደማይቀበልም ያውቃል ። የመነሾው ምክንያት የጠላቶቹና የሱ ውሳ እንጂ ፣ የእግዚአብሔርነት ጠባይ ያለው «ከሰማይ የወረደ ፍቃድ ወ

መግቢያ

የኦቴሎ ቴአትር ለሕዝብ ለመቅረብ መብቃቱ አበረታታኝና ፣ ከዝግጅቱ መጨረሻ በኋላ ድሬዳዋ ላጭር ዕረፍት ሄጄ ሳለ በ፲፱፻፶፭ ዓ. ም. ማክቤዝን በዘጠኝ ቀናት ውስጥ መጥኜ ተረጐምኩት ።

የማክቤዝን ትራጀዲ መሠረተ ሃሳብ በሼክስፒር አእምሮ ያነቁት እንደ ኤውሮጳ አቆጣጠር በ፲፭፻፳፯ ዓ. ም. የታተመው የሄክቶር ቦኤስ « እስኮትረም ሂስቶሪያ » የተሰኘው መዝገበ ታሪክና በ፲፭፻፸፯ ዓ. ም. ሆሊኒሽድ ያሳተመው «የእንግሊዝና የምድረ እስኮትላንድ ሐተታ » የተባሉት የታሪክ መጻሕፍት ናቸው ይባላል ። ለነኝህም የታሪክ መዛግብት መነሾ የሆናቸው በ፲፬፻፰ የኖረው የፎርዱኑ ጆን የተሰኘ የምድረ እስኮትላንድ ታሪክ መዝጋቢና በ፲፫፻፰ ዓ. ም. የኖረው የዊይንቶኑ እንድሩ ማስታወሻ ነው ይባላል ። ይሁንና በኒህ ጽሑፎች ሁሉ ውስጥ እያሌ እፈ ታሪክና ተረትም እንደተቀላቀለበት አይጠረጠርም የሚሉም አሉ ። በመሠረቱ ግን ማክቤዝ የተሰኘ የምድረ እስኮትላንድ ጀግና ጦር መሪ በ፲፻፶ ዓ. ም. መኖሩ እርግጥ ነው ።

ለማናቸውም ፣ ሼክስፒር በጻፈው ትራጀዲ ውስጥ ፣ ለድርሰቱ መልክና ጣዕም ለመስጠት ብዙ የራሱን ባሕርዮችና አማካይ ሁናቴዎች ፈጥሮ አክሎበታል ። የጀኔራል ባንቆ ጣዕረ መለኮት (መንፈስ) ፣ የበረኛው ተረብ ፣ የእመቤት ሆይ ማክቤዝ የቅዠት ትዕይንት ፣ በተለይም ብዙዎቹ ግለኛ መነባንቦች ፣ ከታሪኩም ፣ ከማስታወሻውም ፣ ከሐተታውም ፣ ውጪ የሆኑ የግል ፈጠራው ናቸው ይባላል ። እንዲያውም ፣ የሼክስፒር ማክቤዝ ከመደረሱ በፊት ፣ አንድ በእጅ ረቂቅ ብቻ ተዘጋጅቶ ሳይታተም የጠፋ በ፲፭፻፺፮ ዓ. ም. የቀረበ ፣ «ማክዶቤዝ» የሚሰኝ ተመሳሳይ ድራማ መጻፉ ይነገራል ።

ሆኖም ፣ ከሼክስፒር ታላላቅ ትራጀዲዎች አንደኛው የሆነው የማክቤዝ እነሳስና አወዳደቅ ድራማ የተጻፈው ፣ በ፲፮፻፮ ዓ ም ነው ተብሎ ሲገመት ፣ ለመጀመሪያ ጊዜ የታተመው ግን በ፲፮፻፳፫ ዓ. ም. ነው ። ሚሲዮናውያን (ግሪኮች) ለቴአትር ኪነ ጥበባት ፍሬ ሃሳብ መነሻው ባይሆኑም በተለይ የትራጂዲ አስተሳሰብ አስቀድሞ ከግብፅ ኋላም በይበልጥ ከግሪክ አረማውያን ሥልጣኔና የሕይወት መንጸባረቅ ጋር የተቀመረ ከመሆኑ ላ ሼክስፒር ይኸንኑ ጥንታዊ የአፈላሰፍ መምሪያ ተንተርሶ ጽፏልና ፣ ~ው አስተሳሰብ ዝርዝር ውስጥ እንኳ ባንገባ መነሻ መልመጃውን ~~ጃ ያሻ ይመስለኛል ።

ስለዚህ ፣ በዚሁ አማካይ ትራጀዲ ለተሰኘው ቃል ተነጻጻሪ ያማርኛ ትርጉም ያልሰጠሁበትን ምክንያት መግለጼም ተፈላጊ ነው ። ትራጀዲ ወይም የሚያሳዝን ዕጣ ክፍል እያልን የምንገልጸው የድራማ ሁናቴ ፣ በመላው ዓለም ፣ በሰው ልጅ ሕይወት ሁሉ ፣ የተለመደ ፈተና ቢሆንም ፣ «ትራጉስ» ወይም «ኮርማ ፍየል» የተባለውን ቃል ትራጀዲ አሰኝተው መጀመሪያ የሰየሙቱ የግሪክ ጣዖት አምላኪ ምሁራን አስተሳሰብ ፣ ከአይሁድ ነቢያት ምሁራንና ከክርስትናም ትምህርት ተከታዮቻቸው አስተሳሰብ የተለየ ነው ። የግሪኮች የትራጀዲ አስተሳሰብ ፣ ከታሪኩ ወይም ከባሕርዩ ውድቀትና ሞት በኋላ ፣ ዳኝነት አያስከትልም ፣ ምትክና ካሣ የለውም ። በአይሁድ ወይም በክርስቲያን የትራጀዲ አስተሳሰብ ግን ፣ ለታሪኩ ወይም ለባሕርዩ መነሾ የተጨበጠ ምክንያት ይኖረዋል ፣ ወይም ይነገሩለታል ። ከውድቀቱ ወይም ከሞቱ በኋላም ፣ ዳኝነት ይከተላል ፣ ምትክና ካሣ ይኖረዋል ወይም ይተነበይለታል ።

ለምሳሌ ፣ እንደ አይሁድና እንደ ክርስቲያን ምሁራን አስተሳሰብ ፣ እግዚአብሔር የባሪያውን የኢዮብን ታማኝነት ፣ በሰይጣን ተንኮል አሚረነት ምክንያት ፣ ሊፈትነው ፈቀደ ። የእግዚአብሔር ኢዮብን ለመፈተን መፍቀድ በቂና የሚጨበጥ ምክንያት ነው ተብሎ ይታመናል ። ስለዚህ ኢዮብ ጸጋውን ይገፈፋል ፤ ሚስትና ልጆቹን ያጣል ፤ አካላቱ ይረግፋል ፣ ይወድቃልም ። ከውድቀቱ በኋላ ግን ፣ ዳኝነት ፣ ካሣና ምትክ ይከተላል ። ለተገፈፈው ጸጋ እጥፍ ድርብ ጸጋ ፣ ለተወሰደበት ሚስትና ልጆች ሌላ ቆንጆ ሚስትና ጉብል ልጆች ፣ ለረገፈው አካሉ የተሟላ ጤናማ ገላ ይካሰዋል ። የኢዮብ ባሕርይ ፣ ዕጣ ክፍሉ ፣ መጀመሪያ ያስጨንቀናል ፣ ያሳዝነናል ፤ ካሣና ምትኩ ሲከተል ግን ፣ እንደስትለታለን ። ትራጀዲን በሰየሙት የግሪክ ምሁራን አስተሳሰብ ግን፣ ይህ ትራጀዲ አይሆንም። ዳኝነት ፣ ካሣና ምትክን ያስከትላልና ነው ። በዚሁ አምሳያ ፣ እንደ አይሁድ ነቢያት ትምህርት ፣ ታላቂቱ ፣ ውቢቱ ፣ የኢየሩሳሌም ከተማ ፣ በሕዝቧ ጣዖት አምላኪነትና ወደ አረመኔነት ማምራት ምክንያት ፣ እግዚአብሔር ስለሚቆጣ፣ (የተጨበጠ ምክንያት)፣ ያጠፉታል ፣ ይደመስሳታል ። ይሁንና ያዲሲቱን ኢየሩሳሌም ዳግመኛ መታነፅ ፣ መዋብና ማንጸባረቅ ፣ ነቢያት ስለሚተነብዩላት ፣ ዳግመኛ መተካትዋን ያምኗል ። በአይሁድ ምሁራን አስተሳሰብ እንጂ በግሪክ ምሁራን አስተሳሰብ ይኸ ታሪክ ትራጀዲ አይሆንም ።

በሌላው አንፃር ደሞ ፣ ለምሳሌ ፣ የቴቤሱን ንጉሥ ኦዲፐስ ትራጀዲ እንመልከት ። ንጉሥ ኦዲፐስ የጠላቶቹን ግዙፍነትና የጦር ኃይል ያው ቃል ። ጠላቶቹ እንዲፈጽም የሚጠይቁበትንም ግዴታ ከቶውን እን ማይቀበልም ያውቃል ። የመነሾው ምክንያት የጠላቶቹና የሱ ው እንጂ ፣ የእግዚአብሔርነት ጠባይ ያለው «ከሰማይ የወረደ ፍቃድ ፣

ንም ቁጣ » አይለም ። ኦዲፐስ ጠላቶቹ ካሸነፉት በኋላ ፣ በትረ መንግሥ
ቱን እንደሚነጥቁት ፣ ዓይኖቹን ጓጉጠው እንደሚያሳውሩትና እንደ አል
ባሌ ለማኝ እንደሚያሳድዱትም ያውቃል ። ይሁንና ለሚያምንበት እው
ነት እስከመጨረሻው ለመታገል « ዕድሉን በጥርሶቹ ይዞ » ፣ ኃያላን ጠላ
ቶቹን ሊቋቋም ተነሳ ። ደመሰሱት ፣ አጠፉት ። እንደዛቱበት በትረ መን
ግሥቱን ነጠቁት ፣ ዓይኖቹን ጓጉጠው አፈሰሱበት ። እንደ ለማኝ አርቃ
ቸውን ሰደዱት ። የእግዚአብሔርነት ጠባይ ፣ የነቢያት ፈሊጥ ፣ መለኮታ
ዊነት ያላሞካሸው ፣ ያልሸፋፈነው ፣ ቁልብጭ ያለ የሥጋ ለበስ ሰው ያፈ
ፈተናና ውድቀት ነው ። ዳኝነት ፣ ካሣና ምትክ አልኖረውም ፣ አልተነገ
ለትም ፣ አልተተነበየለትም ። ትራጄዲ የሚሰኘውን ቃል ባወረሱን በግ
ሪክ ምሁራን አስተሳሰብ ፣ « ትራጄዲ » ማለት ይኸ ነው ። እንደዚሁም ፣
ታላቋ ፣ ውቢቷ ፣ ያሸበረቀችው የትሮጂያ ከተማ ነዋሪዎችና ፣ የነዋሪዎ
ችዋ ወገን ጠላቶች ፣ የሁለቱ ጎድ ሥጋ ለበስ ሰዎች ፣ እያንዳንዱ ወገን ፣
ባመኑበትና በልባቸው በሚነደው እውነት ፣ ተንትንተው ፣ « ተጣራሪ
ዕድሎቻቸውን በጥርሶቻቸው ይዘው » ፣ ሲጋፈጡ ፣ ትሮጂያ ተቃጠለች ፣
ወደመች ። ሌላ ትሮይ ከቶም አትኖር ፣ እስከዘለዓለሙም መንሻ የላት ።
ከውድቀቷ በኋላ ዳኝነት ምትክና ካሣ አይኖራትም ፣ አልተተነበየላትም ።
ኢዮብ ቲካሠ ፣ ኢየሩሳሌም ትታደሳለች ። ኦዲፐስ ግን ዳኝነትና ካሣ የለ
ውም ፣ ትሮጂያ ግን ዳግመኛ አትኖርም ። የሆነው ሆነ ። ተፈጥሮአችን
ታላግጥብናለች እንጂ አትክሰንም ነው እትዋሙ ።

በግሪክ ምሁራን አስተሳሰብ ትራጄዲ ይህ ነው ። ሥጋ ለበሱን የሰው
ልጅ የተፈጥሮ ቁስል ፣ ያለማላበሻ ፣ ያለማሞካሻ ፣ ገልጦ ፣ ተፋጦ ፣ በም
ክንያቱ ወይም በትንቢቱ የመለኮት ጠባይ ሳይሆን ፣ ልቡ ውስጥ በግ
ነድ የእውነት እምነት መገፋፋት በሚያርስበት የዕጣ ክፍል ውድቀት ፣
የሚጫርብንን ሃዘንና የሚሠርጽብንን የተስፋ ሩቅ ድምፅ ነው ፣ « ትራ
ጄዲ » ብለው የሰየሙት ። አንድ ውዳቂ ይህ ተግፍተርትር ፣ « ዕድሉን
በጥርሶቹ አንጠልጥሎ » ፣ ሕይወትን ሲገረምግትና ሲጋፈጣት በማስተ
ዋል ብቻ ፣ በውድቀቱ ስናዝን ፣ በመቋቋም የመንፈስ ኃይሉ ግን ፣ በሳት
ተፈትና የማለፍ ዋጋሱ ግን ፣ የተስፋ ሩቅ ድምፅ ካልሠረጸብን ፣ ትራጄ
ዲን አናይም ። በፈተና መሰቀቱ ትክክለኛነትንና የዋሕነትን ያላብሰዋል
ማለት አይደለም ። ትግሉ ፣ በልቡ ውስጥ በተጻፈነው የእውነት እሳት
ኃይል ብቻ የሕይወትን ማላገጥና ማንጓጠጥ ተጋፍጦ መቋቋሙ ፣
ከወደቀና ከሞተም በኋላ ቢሆን ፣ ሐዘን ያዘለና ከተስፋ ጋር የተመላ
ቀለ ፣ የፍሲሐ ድምፅ ፣ ይደውልልናል ማለት ነው እንጂ ። የሼክስፒርም
ታላላቅ ትራጄዲዎች በዚህ በግሪክ አስተሳሰብ ላይ የተመሠረቱ ናቸው
የምንለው ምርምራቸው ይኸንኑ በማስመሰከሩ ነው ።

ለዚህ ነው ፣ ትራጄዲ ለሚለው ቃል ተመሳሳይ ትርጉም ማምጣቱ ፣
ከቃሉ መሠረተ አስተሳሰብ ላይ ፣ ቢቀንስበት እንጂ ፣ የሚያካፍር ወይም
የሚያጠቃልል አስተሳሰብ አይሆንለትም ብዬ ፣ እንዳለ ወደ አማርኛ
መመለሱን የመረጥኩት ።

ከሼክስፒር ታላላቅ ትራጄዲዎች ውስጥ የተረቀጹልኝን ምርጥ
ትዕይንቶቹን በሐምሌ ወር ፲፱፻፰ ዓ ም በቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ቴአትር
ባቀረብኳቸው ጊዜ ፣ ጊታቸው ያባልቂ እንደ ማክቤዝ ፣ አስገዶች ሃብቴ
እንደ እመቤት ሆይ ማክቤዝ ሆነው መታየታቸውን ፣ ከምሥጋና ጋር
ለአንባብያን ላስታውሳቸው እወዳለሁ ።

ጸ. ገ. መ.

ለፈደል ፡ ለግዕዝ ፡ ለግሥ እርባታ ፡ ለአገባብ ፡ ለሰዋስውና ፡
ለአማርኛ ቅኔ መምህራኔ ፦

፩. ለአለቃ ብሥራት ወልደ ሥላሴ

፪. ለመምህር ወልደ ማርያም ወርቁ

፫. ለአለቃ ማእምር ዮሐንስ

፬. ለአለቃ ፈለገ ሰላም ገብረ መስቀል

፭. ለአለቃ ጽጌ ገብረ ኪዳን

መታሰቢያ ይሁን ።

ገቢር አንድ

ት*፡ ፩

ነጐድጓድና መብረቅ ሲያስተጋባ ሠለስቱ የቃልቾች ርኩስ መናፍስት ይሰማሉ—

ያንደኛይቱ ቃልቻ
መች ይሆን የምንገናኝ ?
ሶስታችን የምንገናኝ ?
የዝናብ ቸንፈር ወርዶ ፡ ወጨፎው ብርሃንን ሲገሥ ?
ቅዝቃዜ ባየር ሲነግስ ?
ሰማይ በመብረቅ ሲታረስ ?
ነጐድጓዱ ምድርን ሲያፈርስ ? . . .
መች ይሆን የምንገናኝ ?

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ጀግና ለጀግና ሲዋቃ ፤
መስከ በደም ተጥለቅልቃ ፤
የምሱን ተፍቶ ሲያበቃ ፤
ጥምብ አንሳ ባስከሬን ሲዋኝ ፤
ኮከብ ቆጥረን እንገናኝ ።

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
ያማ ጀምበር ስትጠልቅ ነው ።

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ስፍራውን የት ላይ እናርገው ?

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ቁጥቃጦው ነው የሚሻለው ።

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
ማክቤዝ እዚያ ነው እሚያረፍደው !

ያንደኛይቱ ቃልቻ
እኔ እግረ ሸረሪት አልቀር ።

---

* ት ፡ ትዕይንት

—የሁሉም ድምፅ—

ኧረ ማናችንም አንቀር ።
አሁን ይብቃን ይብቃን ይብቃን ፣ ጠቋር ፈልጉ እንዳያጣን ፣
ቀና ግም ነው ፣ ግም ቀና ነው ፣ ይጢስ ከርቤ ድኝና ዕጣን ፣
ባየር በረን ከደፍ እደፍ ፣ በጉም በረን ከደፍ እደፍ ፣
እንቦዝንም ለማናደፍ . . . .
እንሰለችም ለማናደፍ . . . .

ት ፡ ፪

—መረዋ ይደወላል ፣ ንጉሥ ዳንካን ከማልኮልም ፣ ከዶናልቤን ፣ ከሌኖክስና ካጃቢዎቹ ጋር ሆኖ እንድ የቆሰለ ነጋድራስ ያገኛል—

ዳንካን
ማነው ይኸ የሚያነክስ ፣ ልብሱን በደም የበከለ ፤
ዛሬ በተነሳው ሀኬት ፣ ሳቢያ ይሆን የቆሰለ ?

ማልኮልም
አዎን እርግጥ ነው አባባ ፣ ይህ ብርቱ የጦር አለቃ ፤
እኔን ለመማረክ ብሎ ፣ የሸፍታው ወገን ሲያጠቃ ፤
እምቢኝ አላስማርክ ብሎ ፣ ከያዘበት ምሽግ ነቃ ፤
እስካመልጥ ገተራቸው ፣ እስኪጨልም ጀምበር ጠልቃ ፤ . . . .
እንዴት ነበር ነጋድራስ ፣ የውጊያው ውጤት ያበቃ ?

ነጋድራስ
መች አበቃ ? . . አላበቃ ፤
ጀምበሪቱ ደም አርግዛ ፣ በሚዘንበው ዶፍ ተጨንቃ ፤
እንደዛሉ ዋነተኞች ፣ የሁለቱም ወገን ጀግኖች
ተናንቀው ሲሰጥሙ እያየች ።
ማክዶንዋልድ እናት አይምሬ ፣ ማሳ እንደገባ ገመሬ
ይኸን ሲቅም ያን ሲከካ ፣ ሲፈጭ ሰውን እንደጥሬ ፤
እኔስ የለም ብዬ ነበር ፣ ለካስ አለ የሰው አውሬ ፤
ርእሰ ዐመፃ ሁኖ ፣ ዕድሉ ሠምራለት ዛሬ ፤ . . . .
ከምዕራብ ደሴት መሣሪያው ፣ ሲቀርብ እየተከመረ . . . .
ግና ተቃንቶም አልቀናው ፣ ዕጣው ሠምሮም አልሠመረ ፤
ገመሬን የፈጠረ አምላክ ፣ መብረቅም አብሮ ፈጠረ ፤
ዱብ ዕዳ ማክቤዝን ቢልክ ፤ የቋም ስቅሉን ተሰተረ ።
የእግዚአብሔር ሰይፈ ነበልባል ፣ ያ ማክቤዝ የሚሉት መብረቅ
የጕረሱትን ብርንዶ ፣ ከመንጋጋ ውስጥ የሚነጥቅ ።

እንደ ንስር አንዱን ሲጠልፍ ፣ አንዱን ሲቀልብ እንደፍሬ
ሰውን እንደጅረት ቀዝፎ ፣ ደረሰበት በዚያ ባውሬ ፣
ከመድረሱም እንደወርካ ፣ ሰንጠቀው ይኸ መብረቅ
አንገቱንም ቆርጦ ሰካው ፣ ሞቱ ባዋጅ እንዲታወቅ ።

ሌኖክስ
እሰየው ፣ እንዲህ ነው ጉበዝ !

ነጋድራስ
ሠራዊቱንም ብርክ ይዞት ፣ ግማሹም ቆሞ በመፍዘዝ
የገመራአቸው ጭንቅላት ፣ ታጥቦ ሲየው በደሙ ወዝ
የኛም ወገን በሽለላ ፣ በድል ፈገግታ ሲቦርቅ . . . .
የኖርዊያን ዶጀኑ ኃይል ፣ ድንገት እኛ ምንም ሳናውቅ
በደጃዝማቹ ተመርቶ ፣ ጦር ሜዳውን ቢያጥለቀልቅ
ፈገግታችን ጨለመብን ፣ አነቀን የፍሥሐው ምርቅ

ዳንካን
እና የማክቤዝ ሠራዊት ፣ በድንጋጤ ተፈታ !

ነጋድራስ
ድንጋጤው ዓይነት አለው ፤ የተመታ እንዲበረታ
ዝሆን ያየ አንበሳ ያህል ነው ፣ ወኔው ለጊዜው ቢምታታ
የበላው ፍስሐ ቢያንቀው ፣ ፈገግታው ባዘን ቢገታ . . .
ከጠፋሁ አጥፍቼ ልጥፋ ፣ በሞቴ ብቻ ልረታ . . .
ኑዛዜም አይሻኝ አለ ፣ ሲቃው ነፈገው ጸጥታ
እያለ ፣ እየሸለለ ፣ ተኩሱ እንደነበልባል ሲነድ
በደም ሰክሮ ፣ በሞት ኮርቶ ፣ ሲነከር በዚያ በሞገድ
እኔም ይኸን እንድነግር ፣ ተልኬ መጣሁ ንጉሥ ዘንድ
ደሜ ትንፋሼና ላቤ ፣ ሰውነቴን እጥቦት ሲወርድ . . . .

ዳንካን
የጀግንነት ምስክር ነው ፣ ቃልከም እንደፈሰሰህ ደም
ሂዱ ሐኪም ፈልጉና ፣ ይኸነን ቁስሉን ይታከም . . . .
እነኝያስ እነ ማናቸው ?

—ሮስና አንገስ ገብተው እጅ ይነሣሉ—

ማልኮልም
ውራጃ ገዥው ሮስና ፣ ባልደረባው አንገስ ናቸው

ሌኖክስ
. . . ዱ በነገር ኮስትሯል ፣ ምን ሲያጣድፍ አመጣቸው ?

ዳንካን
ከየት መጣችሁ ፤ ተናገር

ሮስ
ከፊፌ ነው ኃያል ንጉሥ ፤ ከጦር ሜዳው የደም ሠፈር ።
የኖርዊያኖቹ ሰንደቅ ፤ በግፍ እያውለበለበ
በጦር ሠራዊታችን ላይ ፤ መከራ እያዘነበ
ከተንጠባረረበት ሥር ፤
ነው የመጣን ከጦር ምድር ።
እልፍ አእላፍ ሠራዊቱን ፤ ኖርዌይ ራሱ እየመራ
የካውዶርም ባላባት ሕዝብ ፤ ተሰልፎለት ከግራ
ሰዉ እንደበልግ ወር ዝናብ ፤ ሲፈላ ፤ መስኳ ተወራ
ምድር ማሕፀኗ ተንድሎ ፤ በሰው ልጅ ሬሳ ተቀብራ
ማክቤዝም መሃከል ገብቶ ፤ ሲናደፍ እንደተርብ አውራ
በዳግም የጥፋት ውሀ ፤ ዓለም በጀግና ደም ስትሰጥም
ፈጣሪ የልቡ ብርሃን ፤ መቾስ ጨልማ አትጨልምም
ምንም ድል የሱ ብትሆን ፤ እርጉልናል እርእያ
ማክቤዝን መርጦ ፤ ሰይሞ ፤ ለተእምሩ መሣሪያ
ለኛ ድል ፤ ለጠላት ግን ሞት ፤ እስከነግፉ መቅበሪያ ።

ዳንካን
የእግዚአብሔር ስሙ ይታደስ ።

ሮስ
አዎን ፤ ድል ፤ የሱ ብቻ ናት ፤ እግዚአብሔር ነው ከፋይ ብድር
ኖርዌይ እንዲያ አብዶ ሲከንፍ ፤ ራሱ በማሰው መርዛም ሥር
ገበናውን ጥሎ ሲበር ፤ ሬሳውን እንኳ ሳይቀብር
እግዜር ነው እጃችን ያገባው ፤ እስኪማረክ እስኪገብር ።

ዳንካን
ለካውዶር ጉሳ ባላባት ፤ እጅግ የጠበቀ ምሥጢር
የሀገሪቱን ገበና ፤ በእምነት ነግሬው ፤ በስውር
እሱም አብርአቸው ሊያጠፉት ፤ ካደመባት ሀገሪቱን
በሚያስችኩል አሁኑኑ ፤ በሞት እንዲቀጣ ይሁን ፤
ለማክቤዝም ሂድ ንገረው ፤ እንደተሾመ ግዛቱን ።
የእግዜር ጸጋው አይገመት ፤
ያኛው ያጠፋትን እምነት ፤ ማክቤዝ አዳናት ከውድቀት ።

—ይወጣሉ—

ት፡ ፫

ሥዕሉ የቃልቾች ርኩስ መናፍስት ይሰማሉ ። ማክቤዝና ባንቆ መሬቸውን አሰፍረው ይተኛሉ

ያንደኛይቱ ቃልቻ
የት ነበርሽ ዓይኔ መንጠቆ !

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
እርያ ሳድን ነበረ ፤ ከዚህ ከማዶው ሸለቆ ።

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
አንቺስ የት እርፍደሽ መጣሽ ፤ የጥላ ወጊ እንካሴ ?

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ቅጠላ ቅጠል ሳቃጥፍ ፤ ጤና አዳም ፤ ድምብላል ከሴ ፤
የደብተራ ሚስት አግኝቼ ፤ ወንዝ ዳር ሥራ ሥር ስትምስ
የባልዋን ዕዳ እንድትከፍል ፤ ከወረሰችው የግፍ ቅርስ
የኮከቧን ነፋስ ሆኜ ፤ በጀርዋ ስተነፍስ
እስዋስ እሰድ እሳት ኑራ ፤ እፍ ያሉባትን የምትጉርስ
ሆድዋን በቅጥፈት ሞላሁት ፤ ባባ ጨጓሬና ቅምቡርስ
ባልዋ ይኸን እስኪፈታ ፤ ይከፍለኛል የሶስት ቀን ምስ

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ነጋ ጠባ ሲጉትትሽ
ይገባዋል ማስከፈልሽ ።
እኔም የኔን ነፋስ ልስጥሽ ?

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ገውዘ ነፋስ ?

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
ያየሩ ፋስ ፤ የለውም ዋስ . . . .

ያንደኛይቱ ቃልቻ
የቀረውስ እኔም አለኝ ፤ ከዓለም ወደብ እስከ ወደብ
ከብርሃን ቀትር ጀምሮ ፤ እስከውድቅት ሲውነበነብ
የቀረበን ሲሳይ ሲያርቅ ፤ የራቀን መከራ ሲያቀርብ
ቀናን መንፈስ ሲያቀዘቅዝ ፤ ሲያስት የተደላደለውን ቀልብ
በባሕረ ሃሳብ ገብቶ ሲያውክ ፤ ሕልምን ሲያበርና ሲበር
በጉረሮ ፤ በትናጋ ፤ በምላስና በከንፈር

ግንዱን ባውሎ ነፋስ ሲንድ ፣ መሠረቱን እንኳ ባይነቅል
ጊዜ ወለደሽ መናፍቅ ፣ እውነተኛ መሢህ ነኝ ሲል
የቁም ሕልሙን እንደቅዠት ፣ ቅዠቱን እንደቁም ሲያውል . . . .

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
ማክቤዝም ይኸን ይቃዣል ? . . .
ሠራዊቱ ድንኳን ጥሏል . . . .
እሱም ቁጥቋጦው ሥር አርፏል . . . .
ማክቤዝም ይኸን ይቃዣል? . . .
እስቲ ሕልሙ ይፋ ይሁን ፣ እኔ እግረ ሸረሪት እንደሁ
እንኳን የእንቅልፍ ቅዠቱን ፣ የቁም ሕልሙን እነባለሁ ።

—የሁሉም ድምፅ—

የአእምሮ ልቦናን ሞራ ፣ የታብዮ ገላጭ ገማች
እኛ በሙተት ተአምር ፣ የተሳሠርን እትማማች
የጠቋር መላከ ጣዖት ፣ የቦረንቲቻ ጥገኞች
የተስፋ ፣ የዕድል ፣ የእለኝታ ፣ የወረት መጠን ገማቾች
ጊዜ ጥበብና ሥፍራ ፣ ያልወሰነን ቁራኛዎች
ስማ ማክቤዝ እንላለን ፣ የዕድል ጀሮህን አይዝጋህ
ስማ ፣ ስማ ፣ ማክቤዝ ስማ ፣ ስማ መሰማሚያ አይንሳህ
የአድባር ያውጋራት ኮከብህ ፣ ይጠራሃል ቀንህ ዕጣህ ።
ኮከብክን እስቆጥር ማክቤዝ ፣ እስቆጥራት ይኸን ሰሞን
የግላሚስ የካውዶር ገዥ ፣ የገዥዎች ገዥ የምትሆን
የገዥዎች ንጉሥ የምትሆን ፣ እንድትጠበቅ ከእጅ አዙር
በቅርብ ቀን የምትነግሥ ፣ ማክቤዝ ለዘለዓለም ኑር !
ማክቤዝ ንጉሥ እንካ ንግርት ፣ ማክቤዝ ለዘለዓለም ኑር ።

—ማክቤዝ ከቅዠት በድንጋጤ ይነቃና አማትቦ እንደገና ይተኛል—

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ማክቤዝ ለዘለዓለም ኑር ።

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ባንቆ ! ባንቆ አንተም ስማ
እንድታድግ የዕድልህ አርማ ።

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
ከማክቤዝ እንሰህም ባታንስ ፣ ዕጣህ ከንጉሥ ይቃረባል.
ባትገዛም ባልደረባው ነህ ፣ ባትነግሥም የንጉሥ ባለሟል.
ባትነግሥም ልጅህ ይነግሳል ፣ የልጅ ልጅህም ይነግሳል
ስማ ፣ ስማ ፣ ባንቆ ስማ ፣ ዕጣ ከፍልህ ይጠራሃል ።

እሰየው ዘለዓለም ኑሩ ! እልል ይላሉ ከዋክብት !
ማክቤዝና ባንቆ ስሙ ! ይኸው የዕድላችሁ ንግርት !

ማክቤዝ

—ከእንቅልፉ ይባንናል—
ምን ተአምር ነው እሚጮኸው ፣ ምንድው የሚሰማኝ ድምፅ !
ምን ትንቢት ነው በሕልም ያየሁት ፣ የማይዳሰስ ረቂቅ ቅርጽ !

—ባንቆም ባንኖ ይነሳል—

ባንቆ
በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ !
የምን ሕልም ነው ያለምኩት ?
ወይስ ልክፍት ይሆን እንዴ ፣ በቀትር የተለከፍኩት ?
ማክቤዝ ይነግሣል የሚል ድምፅ ፣ ጥንትም እለው የትንቢት ቃል
ባንቆም ትልቅ ሲሳይ አለህ ፣ ባትነግሥም ልጅህ ይነግሳል ! . . .
የሚል ድምፅ ቀሰቀሰኝ ፣ አንተም ይኸን አልመሃል ?

ማክቤዝ
እንግዲያውማ ጉድ ፈልቷል ? . . . .
የግላሚስ ገዥ መሆኔን ፣ አስቀድሜም አውቀዋለሁ
ግን የካውዶር ገዥ ራሱ አለ ፣ እኔ እንዴት ገዥ እሆናለሁ !
ምንድነው ይኸ የቁም ልክፍት ?
የቅዠት ነው ወይ የንግርት ?
ደሞ መንገሥ ! . . . የምን መንገሥ ! ጉድ እግር አውጥቶ መጣ !
ይኸ ካፍህ እንዳይወጣ !

ባንቆ
ድመናው ራሱ አይደናገር ፣ ቁጥቋጦው አንደበት የለው ?
ከቅጠሉ ቀምስን ይሆን ፣ ናላችንን ሽው ያረገው ? . . .
አበድኩ እንዳልል ሰምተሃል ፣ ኮከብ እስቆጥር ! ሲል ማክቤዝ !

ማክቤዝ
ተው እኮ ይኸን የጋኔል ፌዝ !
ደሞ እንዴት ነበረ ያለው ? የካውዶር ገዥ ትሆናለህ . . . .

ባንቆ
ላመል ካፌ ላይ ነጠቅኸኝ . . . .

—ሮስና አንገስ ድንገት ይገባሉ—

ሮስ
እኛ ነን ፣ እኛ ነን ጉበዝ ፣ ኧረ እንደምን ውላችኋል . . . .
ባስገኘሽልን ታላቅ ድል ፣ ንጉሡ ተደስተዋል
ሰላምታና ምስጋናቸው ፣ ይድረስ ለማክቤዝ ብለዋል . . . .
የጦርነቱን ቅን ውጤት ፣ ወዲያው አንተ እንደላክኸን
ከኛ ምስክርነት ጋር ፣ የምሥራቹን አድርሰን
ቶሎ ተመልሰን መጣን ፣ የምስጋና መልእክት ይዘን ።

አንገስ
አገሩ ምድሩ ፈንድቋል ፣ ባስገኘህልን ደስታ
ማክቤዝ ዕድሜው ይርዘም ይላል ፣ በውዳሴና በእልልታ
ንጉሥ እንኳ ቸኩለዋል ፣ ዓይንህን ሊያዩት ለአንድ አፍታ

ሮስ
እስከትገናኙም ድረስ ፣ ፊት በተጣለብህ እምነት
ይኸንን ከፍተኛ ድል ፣ ስላስገኘህ በጀግንነት
ላንተ ተሰጥቷል ብለዋል ፣ የካውዶር ባላባትነት ።

ባንቆ
ምን አልክ ? ምን አልክ ! እንዴት ? እንዴት !
አልፎ አልፎ ይሰማል ልበል ፣ ከሳጥናኤልም አፍ እውነት ?
የካውዶር ባላባትነት ?

ማክቤዝ
ባላባቱ ምን ሆነና ፣ እራሱ እያለ በሕይወት ?
የቀልድ ነው ወይ የቅዠት ?

ሮስ
ምነው ጉበዝ ! በንጉሥ አምላክ ! የምን ቅዠት በጤና ዓለም ?
በጃንሆይ ትእዛዝ ነው የመጣን
ቅዠትና ቀልድ ቢኖር ፣ ከናንተ እንጂ ከኛ አይደለም ።

አንገስ
የካውዶር ባላባት ዛሬም ፣ በሕይወት እንዳለ መች አጣን ?
ብቻ የንጉሡን ትእዛዝ ፣ ለማሳለፍ ነው የመጣን . . . .
ሆኖም ቅድም የጦሩን ድል ፣ ለጃንሆይ ስናስረዳቸው
የካውዶር ሰው ከኖርዌይ ጋር ፣ መሰለፉን ስንነግራቸው
ግንባራቸው ክስም አለ ፣ ለጊዜው ዝግንን አላቸው ።
እስቀድመው ከካውዶር ገዥ ፣ በምሥጢር እንደመከሩ
እሱም ምሥጢሩን አባክኖ ፣ እንደከዳም ተናገሩ . . . .

በጉዳዩ እጅግ ተመርረው ፣ ጥቂት ጊዜ እንደተከዙ
ወዲያው እሱ በሚያስቸኩል ፣ በሞት እንዲቀጣ አዘዙ ።

ሮስ
እና የጃንሆይ ቃል ነው ፣ ማክቤዝ አንተም ደስ ይበልህ
ካውዶር የሸጣትን እምነት ፣ እንዳትወድቅ በማዳንህ ፣
ድሉን የኛ በማድረግህ ፣ ነዋ ግዛቱን መሾምህ ።

ማክቤዝ
ደስታው እኮ ጠንቶብኝ ነው ፣ ይኸ የቅዠት ነው ወይ ስልህ
ወዳጄ ቸር ወሬ ያሰማህ ፣ ላንተም ፣ ላንተም እግዜር ይስጥህ . . . .
ባንዱ ባላባትነት ላይ ፣ ደሞ አንዱ ሲደመርልህ
የደስታው ብዛት እንደኔው ፣ እላሳምን ነው የሚልህ

ሮስ
ኧረ ይህ በዛ አያሰኝም ፣ ውለታውን ጠልቀው ላዩት
ይኸን መሳይ ታላቅ ድል ፣ ለሀገራቱ ለሚያስገኙት . . . .
ገና ምኑን ዓይታችሁት !

ባንቆ
ገና ምኑን አይታችሁት ! አልጋ ወራሽ ነው እሚሉት . . . .
ኋላ በሚመጣው ውጤት ፣ ጥቂትም ሳይታወኩ ፤
በሕልም የሴሊት መናፍስት ፣ ተአምር ሲያንሾካሹኩ . . . .
ቋሚውም በነሱ አመራር ፣ ይለን ጀመር ንግርት እንኩ . . . .

ሮስ
ምንድነው ባንቆ እምትለው ?

ባንቆ
አይ ፣ ወዲህ ነው ፣ ኧረ ወዲህ ነው . . . .

ማክቤዝ
አስቀድሞ በሕልም የመጣ
ኋላም ከንጉሥ አፍ ወጣ፤
እንዲህ ነው እሚሠምር ዕጣ ።
አጉል ንግርት እንዳልለው ፤ ምስክር የናንተው አፍ ነው
ቀና ትንቢት እንዳልለው ፣ ይህ መንፈሴን የሚያጭረው
ሰውነቴን የሚወረው ፣ ሁለንተናዬን ያራደው
በጐ ታብዮ አይመስለኝም ፣ የነገር ነው ፣ የነገር ነው ፤
በሕልም ዓለም ያዋየኝ ቃል ፣ ነፍስ ዘርቶ ሲቆም ከጐን
ኑሁን እስከዚህ ያነሳሳኝ ፤ ነገስ የቱን ያህል ይሆን ?

ቃል ሕያው ነው ፣ ሕያው ቃል ነው . . . .
ይኸን ከቶም አንለውጠው . . . .
የዘመን የጊዜ ጉድፍ ፣ በእውነት ውርጭ እየተቀጣ
በብርሃን በጭለማ ዕድሜ ፣ ተፈትኖማ ከነጣ
የኔም ቃል ሕያው እስኪሆን ፣ እንግዲህ ያሰኘው ይምጣ ።

አንገስ
እኛ እኮ ምኑም አልገባን ፣ ማክቤዝ ምንድነው እምትለው ?

ማክቤዝ
ሃሳቤን ነገር ይዞት ነው !
ኧረ ወዲህ ነው . . . አይ ወዲህ ነው
በአእምሮዬ ተከፍቶ ፣ ድንገተኛ ትልቅ መዝገብ
እሱን ነው ! እማነበንብ . . . .
ባንቆ ፣ ድንኳን ይነቀል በል ፣ ሠራዊቱ ጉዞ ይቀጥል
ለባልደራስም ንገረው ፣ ጓዙን በቅድሚያ እንዲያስነቅል
ፈዘዝ አልኩባችሁ ጉበዝ ? ሃሳቤን ነገር ይዞት ነው . . . .
አይ ወዲህ ነው . . . ኧረ ወዲህ ነው. . . . .

—ይወጣል—

ት ፡ ፬

—ንጉሥ ዳንካን ፣ ሌናክስ ፣ ማልኮልም ፣ ዶናልቤንና አጃቢዎች ይገባሉ—

ዳንካን
በል እንጂ የዚያ የካውዶር ፍርድ ፣ ሞቱ ገና አልተፈጸመም
የሄደውስ መልእክተኛ ፣ አስፈጽሞ አልተመለሰም ?

ማልኮልም
የለም ኧረ አልተመለሰም ፣ ሆኖም ካውዶር የሞት ፍርዱን
ተቀብሎ መሰቀሉን
ያየው ሰው ነው የነገረኝ ፤
እጅጉን ተከዞ ፣ አዝኖ ፣ ወንጀሉንም በግልጽ አምኖ
በአድራጐቱ ተጸጽቶ ፣ የርስዎን ይቅርታ ለምኖ . . . .
መኖሩ መቸም አልሆነው ፤
ሞቱ ብቻ ነው የበጀው ።
እንደተላመዳት ጉዳይ ፣ ሞትን ቀድሞም እንደሚያውቃት
ሕይወቱን እንደዋዛ ዕቃ ፣ ግንባሩን ቀልሶ ሰጣት ።

ዳንካን
የአእምሮን ጥልቅ ሁናቴ ፣ ከግንባር መስተዋት ዓይቶ
የተፈተነ ዘበት ነው ፣ እውነቱን ለማወቅ ከቶ . . . .
ሙሉ እምነቱን የጣልኩበት ፣ ሁሉን ያወቀ አጥርቶ
ገበናዬን ያየ ነበር ፣ ከምሥጢሬ ማጀት ገብቶ . . . .

—ማክቤዝ ፣ ባንቆ ፣ ሮስና አንገስ ይገባሉ—

እንኳን መጣህ ወንድምዬ ! ያጎት ልጅ ማለት ወንድም ነው
ወሮታህ ዘለዓለም አያልቅ ፣ ዕድሜዬን ሙሉ ብከፍለው
እምነትና ጀግንነትህ ፣ ቀና ከንፍ አውጥተው ኖሮ
ተመጣጣኝ ብድር ሊከፍል ፣ ልቤ እንኳ አይደርስም አባርሮ ።
ልብህ መቸም ያው ልቤ ነው ፣
ልብህ ያለው ሁሉ ያንተ ነው ።
ወሮታህ ግን የላቀ ነው ፣ ልብህም ልቤም ከሚለው ።

ማክቤዝ
በቅድሚያ ታማኝነቴ ፣ ዳግመኛም አገልግሎቴ
ይኸን ከፍተኛ አክብሮት ፣ ካስገኙልኝ መሥዋዕቴ
ተከፍሎኛል ወሮታዬ ፣ ዕድሉን በመስጠቴ . . . .
የኛ ሁሉ ግዴታችን ፣ ለዙፋንዎ ዕድሜ መጋደል
በሀገራቱና በሕዝብዎ ፣ የመጣን አጥቂ መከላከል
የርስዎም ቀዋሚ ተግባርዎ ፣ አገልግሎቱን መቀበል ።

ዳንካን
አንተም እሰይ ጀግናው ባንቆ ፣ ትልቅ ነው የክብርህ ድርሻ
ለራስህ ምንም አልሳሳህ ፣ ያገርከን ኩራት ስትሻ ።
ጠጋ በል እስቲ ወደኔ ፣ ይኸ ቀረህ የማትባል
አድገሃል ደሞ ታድጋለህ ፣ እንዲህ ነው ላገር ውል መዋል ።

ባንቆ
ሕይወቴ ያገር ንብረት ነው ፣ እድገቴም የጃንሆይ ቃል ።

ዳንካን
ዛሬ የፍስሐ ዕለት ነው ፣ ለመላው ለእስኮትላንድ ምድር
የላሸቀ ፈትሏ አብሯል ፣ እንደማግና እንደድር ፤
ሁላችሁ አድምጡኝ እንጂ ፣ አንተም ስማ ልጄ ማልኮልም
በተለይም ቅርቤ የሆንከው ፣ በደረጃና በፍቅርም ።
ወዳጆች ባለሟሎቼ ፣ ይህቺን ቃሌን አድምጡኝ
አድምጣችሁ ተቀበሉኝ ፣ በተግባር እንድታሳዩኝ ።
አባቤ የወሰንኩት ነው ፣ ደጋግሜ አስልቼ
ማልኮልም የበኩር ልጄ ነው ፣ ከንግዲህ አልጋ ወራሼ ።

በሥጋዬ ብቻ ሳይሆን ፣ ፍቅር ጭምር ነው መውለዴ
እስከዚያም የካምበር መስፍን ፣ ሆኖ እንዲቆይ ነው ፈቃዴ ።
ከዚሁ ለጥቆ ማክቤዝ ቤት ፣ ኢንቨርነስ ግዛቱ ሄደን
ልዩ እንግዶችህ በመሆን ፣ ደስታችንን እንገልጸለን
ከዘመድ ከቤተሰብህ ፣ በቅርብ እንላመዳለን ።

ማክቤዝ
እግዚአብሔር ግርማዊነትዎን ፣ ያከብረው እንዳከበረኝ
እኔስ ቴህ የበለጠ ክብር ፣ እስከመቸውም አልመኝ ።
እንግዲህ ፈቃድዎ ሆኖ ፣ እኔ አሁን ተሰናብቼ
ለቤተሰቤ ለሚስቴ ፣ ይኸንን ደስታ አሰምቼ
የዘለዓለም እንግዳዬን ፣ ልጠብቅ ተሰናድቼ ።

ዳንካን
በጄ ቀደም ብለህ ሂድ ፣ የጦር ጀግኖቻችን እዛኸ
ታላቁ ጀኔራላችን ፣ የግላሚስ የካውዶር ገዥ ።

—የቀሩት ሲወጡ ማክቤዝ ብቻውን—

ማክቤዝ
መስፍን ? . . . የካምበር መስፍን ? . . .
እህህ . . . .እህህ . . . . እኔን . . . .
እህህ . . . . ለኔ ፣ ወይም ለሱ ፣ ላጠረብኝ መንገዴን ፤
ከዋክብት አትታዘቡኝ ፣ አትታዘቡኝ ሸሽጉኝ
ወዮ አንተ ! . . . ወዮ እኛ ! አትበሉኝ . . . .
ዓይን በመዳፍ ማሸፉ ፣ በድን ቢሆን ለትእዝብትስ
የዓይን ሽፋል መዳፍ አይሆን ፣ መዳፍ ዓይን ያወጣ ዕለትስ . . .

—ይወጣል—

ት ፡ ፫

—የማክቤዝ ሚስት ደብዳቤ ታነባለች—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ዕድሜ በሠመረልኝ ቀን ሕልም አለምኩ ፤ በውጤቱም ትክክለ
ነት በሕልሜ የተገለጹልኝ የመናፍስት ጥበባት በፍጡራን አእምሮ ም
ምር የማይደረስበትና የማይመጠን መሆኑንም ተገነዘብሁ ። መናፍስ
ንም በውኔ ላነጋግራቸው ብዬ በነቃሁ ጊዜ ፣ በአየር ውስጥ ሰምጠው
ቁኝ ። በዚሁም ተአምር ተደንቄ ሳለሁ ፣ ከንጉሡ የተላኩ መልእክ

ችም መጥተው ፣ ልክ ፣ ወደፊት ንጉሥ የምትሆን ማክቤዝ ፣ ለዘለዓለም
ኑር ፣ ባሉኝ የመናፍስት አነጋገርና የአቀራረብ መልክ መልእክተኞቹም
የካውዶርን ባላባትነት ተሹመሃል አሉኝ ። እኔም ይኸንን ከፍተኛ ቡራኬ
ላንቺ ለምወድሽ ለታላቅነት የዕድል ጓደኛዬ የተነገረልሽን ንግርት ሳታ
ውቂው እንዳትዘገዪ በማለት ላከሁብሽ ። እስከመጣ ድረስ በልቦናሽ ጓዳ
ይኑር ።
አዎ የግላሚስ ገዥ ነህ ፣ ደሞም የካውዶር ባላባት
እስከንግርትህ ፍጻሜ ፣ መንገሥን እስከትቀባት . . . .
ደሞ ንግርት አይባልም ፣ ትንቢት እንጂ የምን ንግርት
ብሩህ ፍጹም ቅዱስ ትንቢት ፣ የመጣልን በእግዜር መልእክት ።
ግን ተፈጥሮህ ገራ ገር ናት ፣ ርኅሩኅነት ታበዛለህ
የዚህን ሥር ከልብህ ተክል ፣ የሚነቅልልህ ትሻለህ ።
የታላቅነት ታብዮስ ፣ አለ ከገጽህ ብልጭታ
ብቻ ይኸን ርኅሩኅነትክን ፣ የሚነቅልልህ በሽታ
ማክቤዝዬ ያስፈልግሃል ፣ ያስፈልግሃል የኔ ጌታ !
ሉህ ለታላቅነት ጥሪህ ፣ ሲረዳህ የእግዜር ፈቃድም
ምድራዊ ውሸት ብታስቀር ፣ ስህተት ማስወገድ አትችልም . . . .
በዘዴ የታቀደ ስህተት ፣ ሳያስፈልግህ አይቀርም ።
ይህ ብሆን ብሎ ልብህ ፣ ሁልጊዜ እሚያለቅስለትን
ሌሎች ባደረጉት ብለህ ፣ በምሥጢር የሚያስመኝህን
የመሪ ግንባር ከቀባህ ፣ ራስህ ነህ እምትፈጽም ያቺን ።
ብቻ እስቲ በሰላም ያምጣህ ፣ ላስጠናህ የዕድል ቀጠሮን
መንፈሴ በወኔህ ጠልቆ ፣ በራስ መታመን ተዋሕዶን
ለዘውድ መጐናጸፊያህ ፣ እንዲያሰኝህ ዓሜን አዎን
እንደሰው ሰው እንድትሆን ፣ እንደጊዜው አውሬ እንድትሆን ፤
የበኩልህን ከፈጸምክ ፣ ሃሞትህ ቆርጦ አንተ ደሞ
ይኽ ቀንና ኮከብህ ፣ ሠምሮልሃል በአንድ አድሞ ።

—አሽከር ይገባል—

ምን ፈልገህ ነው አንተ ደሞ ?

አሽከር
ኃያል ንጉሥ በእንግድነት ፤ እዚህ ይመጣሉ የሚል
ከጌቶቹ ጋ መልእክት ፣ መጥቶ ነበር በሚያስቸኩል ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
እዎን እኔም አውቄአለሁ ፣ አስቀድሞ ጽፎልኛል
መልእክተኛውን አስተናግድ ፣ ቀና ወሬ ይዞ መጥቷል ።

—አሽከር ይወጣል—

በሥጋዬ ብቻ ሳይሆን ፡ ፍቅር ጭምር ነው መውሰዴ
እስከዚያም የካምበር መስፍን ፡ ሆኖ እንዲቆይ ነው ፈቃዴ ።
ከዚህ ለጥቆ ማክቤዝ ቤት ፡ ኢንቨርነስ ግዛቱ ሂደን
ልዩ እንግዶችህ በመሆን ፡ ደስታችንን እንገልጻለን
ከዘመድ ከቤተሰብህ ፡ በቅርብ እንላመዳለን ።

ማክቤዝ
እግዚአብሔር ግርማዊነትዎን ፡ ያከብረው እንዳከበረኝ
እኔስ ቱህ የበለጠ ክብር ፡ እስከመቸውም አልመኝ ።
እንግዲህ ፈቃድዎ ሆኖ ፡ እኔ አሁን ተሰናብቼ
ለቤተሰቤ ለሚስቴ ፡ ይኸንን ደስታ አሰምቼ
የዘለዓለም እንግዳዬን ፡ ልጠብቅ ተሰናድቼ ።

ዳንካን
በጄ ቀደም ብለህ ሂድ ፡ የጦር ጀግኖቻችን አባኘ
ታላቁ ጀኔራላችን ፡ የግላሚስ የካውዶር ገዥ ።

—የቀሩት ሲወጡ ማክቤዝ ብቻውን—

ማክቤዝ
መስፍን ? . . . የካምበር መስፍን ? . . .
እህህ . . . .እህህ . . . . እኔን . . . .
እህህ . . . . ለኔ ፡ ወይም ለሱ ፡ ላጠረብኝ መንገዴን ፤
ከዋክብት አትታዘቡኝ ፡ አትታዘቡኝ ሸሽጉኝ
ወዮ አንተ ! . . . ወዮ እኛ ! አትበሉኝ . . . .
ዓይን በመዳፍ ማሸፉ ፡ በድን ቢሆን ለትእዝብትስ
የዓይን ሽፋል መዳፍ አይሆን ፡ መዳፍ ዓይን ያወጣ ዕለትስ . . .

—ይወጣል—

ት ፡ ፩

—የማክቤዝ ሚስት ደብዳቤ ታነባለች—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ዕድሜ በሠመረልኝ ቀን ሕልም አለምኩ ፤ በውጤቱም ትክክለ
ነት በሕልሜ የተገለጹልኝ የመናፍስት ጥበባት በፍጡራን አእምሮ ም
ምር የማይደረስበትና የማይመጠን መሆኑንም ተገነዘብሁ ። መናፍስ
ንም በውኔ ላነጋግራቸው ብዬ በነቃሁ ጊዜ ፡ በአየር ውስጥ ሰምጠው
ቁኝ ። በዚሁም ተአምር ተደንቄ ሳለሁ ፡ ከንጉሡ የተላኩ መልእክ

ችም መጥተው ፡ ልክ ፡ ወደፊት ንጉሥ የምትሆን ማክቤዝ ፡ ለዘለዓለም
ኑር ፡ ባሉኝ የመናፍስት አነጋገርና የአቀራረብ መልክ መልእክተኞቹም
የካውዶርን ባላባትነት ተሹመሃል አሉኝ ። እኔም ይኸንን ከፍተኛ ቡራኬ
ላንቺ ለምወድሽ ለታላቅነት የዕድል ጓደኛዬ የተነገረልሽን ንግርት ሳታ
ውቂው እንዳትዘገዪ በማለት ላክሁብሽ ። እስከመጣ ድረስ በልቦናሽ ጓዳ
ይኑር ።
አዎ የግላሚስ ገዥ ነህ ፡ ደሞም የካውዶር ባላባት
እስከንግርትህ ፍጻሜ ፡ መንገሥን እስክትቀባት . . . .
ደሞ ንግርት አይባልም ፡ ትንቢት እንጂ የምን ንግርት
ብሩህ ፍጹም ቅዱስ ትንቢት ፡ የመጣልን በእግዜር መልእክት ።
ግን ተፈጥሮህ ገራ ገር ናት ፡ ርኅሩኅነት ታበዛለህ
የዚህን ሥር ከልብህ ተክል ፡ የሚነቅልልህ ትሻለህ ።
የታላቅነት ታብዮስ ፡ አለ ከገጽህ ብልጭታ
ብቻ ይኸን ርኅሩኅነትክን ፡ የሚነቅልልህ በሽታ
ማክቤዝዬ ያስፈልግሃል ፡ ያስፈልግሃል የኔ ጌታ !
ለህ ለታላቅነት ጥረህ ፡ ሲረዳህ የእግዜር ፈቃድም
ምድራዊ ውሸት ብታስቀር ፡ ስህተት ማስወገድ አትችልም . . . .
በዘዴ የታቀደ ስህተት ፡ ሳያስፈልግህ አይቀርም ።
ይህ ብሆን ብሎ ልብህ ፡ ሁልጊዜ እሚያለቅስለትን
ሌሎች ባደረጉት ብለህ ፡ በምሥጢር የሚያስመኝህን
የመረ ግንባር ከቀባህ ፡ ራስህ ነህ እምትፈጽም ያቺን ።
ብቻ እስቲ በሰላም ያምጣህ ፡ ላስጠናህ የዕድል ቀጠሮን
መንፈሴ በወኔህ ጠልቆ ፡ በራስ መታመን ተዋሕዶን
ለዘውድ መጐናጸፊያህ ፡ እንዲያሰኝህ ዓሚን አዎን
እንደሰው ሰው እንድትሆን ፡ እንደጊዜው አውሬ እንድትሆን ፤
የበኩልህን ከፈጸምክ ፡ ሃሞትህ ቆርጦ አንተ ደሞ
ይኸ ቀንና ኮከብህ ፡ ሠምሮልሃል በአንድ አድሞ ።

-አሽከር ይገባል-

ምን ፈልገህ ነው አንተ ደሞ ?

አሽከር
ኃያል ንጉሥ በእንግድነት ፤ እዚህ ይመጣሉ የሚል
ከጌቶቹ ጋ መልእክት ፡ መጥቶ ነበር በሚያስችኩል ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
አዎን እኔም አውቄአለሁ ፡ አስቀድሞ ጽፎልኛል
መልእክተኛውን አስተናግድ ፡ ቀና ወሬ ይዞ መጥቷል ።

—አሽከር ይወጣል—

የዳንካንን ወዲህ መምጣት ፣ የዕድሉን ጥሪ ልትነግር
የተላከች ቁራም ብትሆን ፣ ይገባታል ልዩ ክብር . . . .
ኑ እናንተ ረቂቅ መናፍስት ፣ ኃይላችሁን በኔ እውሉ
በሰው ልጆች ሟች አእምሮ ፣ የምታንገዋብቡ ሁሉ ።
ከእንስት ጾታዬ አውግዙኝ ፣ ከሴዋንነት ለውጡኝ
በጥንካሬ ዙር ዝናር ፣ በድፍረት ሱሪ እጥልቁኝ
ከእናቴ እስከ እግር ጥፍሬ ፣ በጭካኔ ወንዝ እጥምቁኝ
ርኅራሄና ማወላወል ፣ ዓላማዬን እንዳይገቱት
የሃሞት ጋኔን አኮስትሩት ፣ ደሜን ዘጠኝ እጅ አምርሩት
ሕሊናዬን ከይሉኝታ ፣ ከትዕዝብት መዝገብ ፋቁት . . . .
ውረዱ እናንተ መናፍስት ፣ ኑ ከየራቃችሁበት
የተፈጥሮን ጉድ ለማጥናት ፣ ከተደበቃችሁበት
ጽናት ስጡኝ ፣ ብርታት ስጡኝ ፣ ሰውነቴን ተዋሃዱት
የጡቴን ወተት አጉድፉት ፣ በኮምጣጣ ሃሞት ምሉት ።
የጭለማ ድፍን መንፈስ ፣ ነይ በበርኖስሽ እቀፊኝ
ካራዬ የሚቀደውን ቁስል ፣ ካይንሽም ካይኔም ሸሽጊኝ
መንግሥተ ሰማይ በመስኮት ፣ እንዳታሾልቅ ሸፍኚኝ ፤

—ማክቤዝ ይገባል—

እሰየው የኔ ዘንካታ ፣ እንኳን መጣህ የኔ ነብር !
ታላቁ የግላሚስ ገዥ ፣ ካውዶርን የምታስገብር
ከእንግዲህ እሚልቅህ የለም
ማክቤዝ ይኑር ለዘለዓለም ! . . .
ቅብዓትክን እኔም አየሁት
ትንቢትክን ካሁኑ አቀፍኩት

ማክቤዝ
ዳንካን መምጣቱን አወቅሽው ? ደርሷል እዚህ አፋፉ ላይ ነው.

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
መቼ ነው የሚመለሰው ?

ማክቤዝ
ነገ ጠዋት ነው የሚለው

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ጀምበር ነገ ለሱ አትነጋም ፣ እሱ «ነገ ጠዋት» የለው ።
ማክቤዝ ገጽህ እንደመዝገብ
ግልጥ ብሎ ነው ሚነበብ . . . .
ጊዜን ለማዋከብ ሲሉ

ጊዜውን ይመስላሉ . . . .
እንግዳህን በፈገግታ ፣ በዓይኖችህ ብርሃን ተቀበል
በምላስህ ፣ ባፍህ በእጅህ ፣ የወዳጆች ወዳጅ ምሰል ፤ . . .
ምሥጢርህ ግን እንደእባብ መርዝ ፣ በአእምሮህ ገበና ይብቀል ።
እንግዳችንን በሥርዓት ፣ ማስተናገድ ቀዳሚ ነው
የሌሊቱን ዋና ተግባር ፣ ብቻ በሙሉ ለኔ ተው ፤
ይህ የዛሬው ሌሊት ተግባር ፣ ለመጭው መዓልትና ሌት ፣
ያን ዋናውን የሥልጣን ቁልፍ ፣ ከፋች ነው ውዳሴ ማኅሌት

ማክቤዝ
ኋላ እንነጋገራለን ፣ የኔ እመቤት ይኸን ሁሉ

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ግን እንዳትዘነጋ ቅሉ ።
በልቡ ሲፈራ ሲቸር ፣ በሥጋት የተጨነቀ
የታዘዘለትን ድርጊ ፣ ሽልማቱን አስነጠቀ ።
በቀረ ለኔ ተውልኝ . . . .
በሙሉ ለኔ ተውልኝ . . . .

—ማክቤዝ ይወጣል—

ት ፡ ፮

—ጉሥም ዳንካን ፣ ማልኮልም ፣ ዶናልቤን ፣ ባንቆ ፣ ሌኖክስ ፣ ማክዳፍ ፣ ሮስ ፣ እንገበና አጃቢዎች ይገባሉ ። እመቤት ሆይ ማክቤዝም አለች—

ዳንካን
ሰላም እመቤት ሆይ ማክቤዝ ፣ ሁላችን ነን ያንቺው ዕዳ
ሳታውቂ ሳትሰናጂ ፣ መጣብሽ ጥቁር እንግዳ ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
እሰይ እልል ፣ በሕይወት ግቡ ፣ በሕይወት ግቡ እንግዶቼ
ይህ ጽድቅ ነው የኔ ታቦት ፣ ኃያል ንጉሤ ፣ ጌቶቼ
በጃንሆይ እዚህ መግባት ፣ ቤቴ ተቀድሶ እያየሁ
እ.ም ደስታዬን እንድገልጽ ፣ ይኸን ዕድል እያገኘሁ
በተሰጠኝ ታላቅ ክብር ፣ እልል እንጂ ምን እላለሁ . . . .

ዳንካን
የትአል የካውዶር ባላባት ? መንገድ ልንይዘው ብንጋልብ
ከነፋስ እኩል ሽምጥጦ ፣ ጥሎን ደረስ ኢንቨርነስ ግንብ ።

ለኛው ሲል ሊያስቸግርሽ ነው
መቸም ሲከንፍ የደረሰው ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
እንኳን አገልግሎታችን ፣ እኛም ጭምር የርስዎ ነን
እርስዎ እንግዳ ፣ እኛ ተቀባይ ፣ እንድንሆን እግዜር ታደለን ።

ዳንካን
መቸ እጣሁ ርኅሩኅነትሽን ፣ እስቲ ማክቤዝጋ ውሰጂን
እግዜር እሱን ልኮልናል ፣ እንዲሆነን ቀኝ እጃችን . . . .

—ይወጣሉ—

ት ፡ ፯

—አሽከሮችና አስተናባሪዎች ይራሯጣሉ ። ሲወጡ ማክቤዝ ብቻ ገብቶ ይቀራል—

ማክቤዝ
እኮ መሆኑ ካልቀረ ፣ በሚሆን ጊዜ ይህ ነገር
ድርጊቱ ፍጥነት ቢኖረው ፣ በይበልጥ ይቃና ነበር ።
ብቻ ከሞቱ ፍጻሜ ፣ ፍሬ ነገሩ አቀጣጥሎ
ከንግርቱ ውጋጋን ላይ ፣ ባያደርሰን ፈጠን ብሎ
ይኸ የጭለማ ጥላ ፣ ሕይወቱን ቀጥፎት ሲነጋ
ሳይጀመር እንዳይቀጭ ፣ ከንቱ እንዳይሆን ነው እምሰጋ ፣
ዛሬ በዚህች በምሽት ፣ በጭለማዋ መልካ ላይ
በትንቢት ታንኳ ተሻግረን ፣ ሊገጥመን ተነግሯል ሲሳይ ።
ሆኖም በምድራዊ ፍርዱ ፣ ደም በደም እንዳይታጠብ
ተፈጻሚው የትንቢት ቃል ፣ በሴር ገጽ እንዳይነበብ
ትክክለኛ ትርጉሙ ፣ ፈቃደ አምላክ ብሎ ይመዝገብ ።
አለዚያ ግን ምድራዊ ፍርድ ፣ ትንቢቱን ገድፎ ይዳኛል
የቀመምካት መርዛም ጽዋን ፣ ከንፈርህ ይቅመሳት ይላል . . . .
እሱ እንደሁ ቤቴ ሲመጣ ፣ አሳቡ ጨርሶ ረግቷል . . . .
ልቡ በመንታ የእምነት ቁልፍ ፣ ተዝናንቶ አርፎ ተኝቷል ፤
ከሥጋ ዝምድና ሌላ ፣ መታዘዜን ያስመሰከርኩ
ዳግመኛም እንደከርስቲያን ፣ እንግዳ አክባሪ ስለሆንኩ
በሱ ቤት ወዳጅ አግኝቷል ፣ እምነቱን በኔ ላይ ጥሎ
እንኳንስ የሕይወቱ እጥፊ ፣ የእጥፊው ተቀናቃኝ ብሎ ።
ሆኖም ታላቅ ገርነቱን ፣ አገር አውቆታል በይፋ
ቅን የሆነ ዳኝነቱ ፣ በመለከት ነው የተነፋ !

ስለዚህ ሕይወቱ ድንገት ፣ እኔ ቤት ተቀጥፏል ሲባል
ጸጸቱ እንደመላእክት ፣ ምድሯን ለቆ ከንፍ ያወጣል
የግፍ ሞት እየታወጀ ፣ አየሩ በእንባ ይረጥባል ።
እኔስ ለንግርቴ ፈረስ ፣ የለኝ መኮርኮርያ አለንጋ
ከታብዮ ኃይል በቀር ፣ የቁም ሕልሜን እየወጋ
የሱን እምነት ከሚያናጋ ።

—እመቤቴ ሆይ ማክቤዝ ትገባለች—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ገበታው እንኳ አስኪነሳ ፣ ትተኸው ባትሄድ ምን አለ ?

ማክቤዝ
አስፈልጉኝ ጠፉሁ እንዴ ? ላከብኝ ተላላኪውን ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ይኸንንማ ካላወቅህ ፣ ቀልብህ ጠፍቷል እንድያውን . . . .

ማክቤዝ
ስሚኝ ፣ ይኸ ነገር ይብቃ ! ሁሉም እርግፍ ብሎ ይቅር !
ይኸን ሰሞን እሱ በኔ ፣ የጣለብኝ ልዩ ክብር
ከብዙ ብዙ ሕዝብ ልብ ፣ አስገኝቶልኛል ፍቅር . . . .
የወረት ፍቅር አይደለም ፣ ለረዥም ጊዜ ይቆያል . . . .

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ማናችሁ ነው የሰከረው ? አንተ ? ወይስ የተሰፋህ ቃል ?
ከጥቂት ደቂቃ በፊት ፣ እስከ እግር ጥፍርህ ታጥቀኸው
በገዛ እጁ ተገፈፈ ፣ ወይስ አንተ አወለቅኸው ?
እንደተኮላሸ በሬ ፣ እርቃንክን የተገተርከው ?
ማክቤዝ ፣ ፍቅር መለኮት ነው ፣ ካሁን ጀምረህ ተጠንቀቅ
ያለሃሞት ፣ ያለ መንፈስ ፣ እኔ ዘንድ እንዳትንፏቀቅ ።
በሰማኸው ትንቢት እንኳ ፣ ምናልባት ብትጠራጠር
የገዛ ወኔህ አይሸሽህም ፣ ቀድሞ በልብህ ከነበር ።
አንተ ራስክን ካላመንከው ፣ ሰው ቢያደንቅህ እንደትንግርት
የሃሞትክን አልሜኒት ፣ ካወቅኸው እያሻም ንግርት
በቀን ዘጠኝ ጊዜ እያፈርክ ፣ አንተው ላንተው ባለህ ግምት ፣
ድመት አይጥን ብትበላም ፣ ደፍራ አብራት ገደል አትገባም
በኔ ውስጥ ሃሞት እስካለ ፣ ይህ ተረት ባንተስ አይሠራም !
የምን ይቅር ? . . . የምን እርግፍ ? ሞትክን ቢያሳየኝ አልጠላም !

ማክቤዝ
ጀግና ከሚያደርገው ድርጊት ፣ አንዲት ቅንጣት በኔ አልቀረ ፣
ግን በቁሙ የሞተ ነው ፣ ከዚያ ወዲያስ የደፈረ ፣

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ታዲያን ማንደፋር ፊግ ነው ፣ ደብዳቤ ጽፎ የሞገተ ? . . .
ለኔ ግን ሲጽፈው ጀግና ፤ ግን ሲሽረው ነው የሞተ ።
በቃሉ የኖረን እንጂ ፣ ድርስ ዋሾን ማን እንግሶ
ውሉን ከሻረ ፣ ከካደ ፣ ቃሉን ውጦ ተንተርሶ ።
ትንቢቱ ፣ ሚዳው ፣ ፈረሱ ፣ ቅድም የጋለብከው ነበር
አሁን ተዘርጥጠህ ባትወርድ ፣ ወኔ በሚነጥቅ ነገር . . . .
እኔም እንደሌዋን ግብሬ ፣ ሕፃን ወልጄ አጥብቻለሁ
ያራስን ጉንጮች መሳምም ፣ እንደሚያረካ አውቄአለሁ ።
ግን እንዳንተ ቃል ገብቼ ፣ ፍሬ ነገሬን ከምቀጭ
ከማኅፀኔ የወጣ ልጄ ፣ የዋህ ዓይኑ ሲቁለጨለጭ . . . .
ጥርስ ካላወጣ ድዱ ፣ ጡቱን ከላንቃው ፈልቅቄ
መገላገልን እመርጣለሁ ፣ ከላዩ ላይ አላቅቄ
እራስ ጭንቅላቱን ይገፎ ፣ ግድግዳ ጋር አዳሽቄ ።
የቃልከን ፍሬ መቅጨቱ ፣ ማክቤዝ ያንተ ግፍ ይብሳል
የተናገሩት ከሚሞት ፣ የወለዱት ይሙት ይሻል ።

ማክቤዝ
እያዋጣም ነው የምለው !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
የምን አለማዋጣት ነው ?
አስቀድመህ ልቦናህን ፣ በነበረ እንድታቆየው
ቃልህ እንዳያወላውል ፣ የአንጉልከን ብሎን አጥብቀው . . . .
ዳንካን በቀን ጉዞው ድካም ፣ ወደመኝታው ሲያመራ
እኔም ሁለት አልባሾቹን ፣ መጠጥ አስይገፎ ሳዋራ
ባለሞያ የቀመመው ፣ የጠራ ሞኝ እንግሥ መጠጥ
ጀብረር ሸው ሲላቸው ፣ አእምሮአቸው ሲለመጥ
የጎበጠ ደም ሥራቸው ፣ እንደሞት እንቅልፍን ሲመጥ
እኔና አንተ በዳንካን ላይ ፣ እንዳሻን ነው እምንበለጥ ።
ተዚያማ አለቀ ነገሩ !
ጠርቶ ማሳበብ ብቻ ነው ፣ ግፉን በእልፍኝ አሽከሩ
እሜንን ማጉረስ ብቻ ነው ፣ ለበረኛው ወታደሩ
በደሉን ባንገታቸው ላይ ፣ ማሠር ብቻ ነው ነገሩ ።

ማክቤዝ
ማኅፀንሽ ወንድ እንጂ አያውለድ ፣ መቸም ይኸን የፀነሰ
ልጀግና እናትነት እንጂ ፣ ለሌላማ አልተገሠሠ . . . .
እና ሁለቱን አልባሾች ፣ በመጠጥ ኃይል ዘርጥጠ
በነሱው ጩቤ ተጠቅሞ ፣ ከደም ጋር መልሶ አስቀምጦ
እንዴት ነው ነፍስ ገዳዮች ! ማለት ነው እነሱን አፋጥጦ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ቱህ ወዲያ ማን አባቱ ነው ፣ ይኸን የማይቀበለን
ኡኡታውን ታስተጋባን ፣ በሀዘኑ ተጨብጠን ።

ማክቤዝ
በቃኝ ተይው ተዋህደኝ ፣ ቃልሽ ቃሌ ይሁን ፣ ይሁን ፤
ለያንዳንዱ ያስከሬን ዋጋ ፣ ትንቢቱ ይከፈለው ምሱን ፤
ዓሜን . . . .በጊዜ ማሸፍ ነው ፣ የውስጣችን አይነበብ
በሃሰት ግንባር መዝጋት ነው ፣ የሃሰት ልባችንን መዝገብ ።

—ይወጣል—

ገቢር ሁለት

ት ፡ ፩

—ባንቆና ልጁ ፍሊያንስ ይገባሉ—

ማክቤዝ
ጌቶች ተኝተዋል አንተ ?

ፍሊያንስ
እዎ አባባ ተኝተዋል ።

ባንቆ
ምን መጠጥ ነው የጠጣሁት ! ከፉኛ አደብቶኛል ። . . . .
ማነህ አንተ ?

—ማክቤዝ ይገባል—

ማክቤዝ
ሰላማዊ ወዳጅ ።

ባንቆ
ገና አልተኛህም ጌታዬ ? . . . እሰይ ሳልረሳው መጥተሃል
እጅግ መደሰታቸውን ፣ ንገርልኝ ብለውኛል
በእልፍኝ አስከልካዩም በኩል ፣ ብዙ ስጦታ ልከዋል ። . . . .
ለእመቤት ሆይ ማክቤዝ ደሞ ፣ ይህቺን የዕንቁ በረከት
ቅድም ፈልገው አጡዋቸው ፣ ከምስጋና ጋር ለመስጠት ።

ማክቤዝ
ምን . . . . በበቂ ሳንዘጋጅ ፣ መጥታችሁብን በድንገት
ያልተሟላ ነገር ሆነ ፣ ግብዣችን አልያዘም ሥርዓት ።

ባንቆ
ፈጽሞ ቅር እንዳትሰኝ ፣ እንዲህ እርጎም የለ በእውነት . . . .
ኧረ የዚያ የሕልም ነገር ፣ ላንተ እንኳ አንድ ነገር ቢያጸድቅ
እልወጣ አለልኝ ከሃሳቤ ፣ እንዳባነነኝ ቀረ ይልቅ ።

ማክቤዝ
ምን እሚያባንን አለበት ? . . . እኔስ ትዝም ብሎኝ አያውቅ ።
ሆኖም ነገሩን ካነሳህ ፣ ከሰሞኑ አንዱን ቀን መርጠን
ለብቻ ጊዜው ሲያመቸን ፣ እንወያይበታለን ።
አሁን እንተኛ ይበቃናል
ሁላችንንም ደክሞናል ።

—ወደ ፍሊያንስ መለስ ብሎ—

እመቤት ሆይ ጋ ሂድና ፣ የመጠጤ መሰናዳት
እንዳለቀ ደውዪልኝ ፣ " ጠጥቼ እተኛለሁ በላት . . . .
ጎሽ ልጄ ቶሎ ንገራት
አንተም ሂድ ተኛ ደክሞሃል ፣ እንድትችል በጠዋት መንቃት ።

ባንቆ
እሺ ደህና እደር ጌታዬ

ማክቤዝ
አንተም ደህና እደር ባንቆዬ ።

—ባንቆና ፍሊያንስ ይወጣሉ ! —

. . . . ካራ ነው ፊቴ እሚታየኝ ? . . . እጀታው ወደኔ ዞሮ
ና ቀረብ በል ልጨብጥህ ! . . . መቸም አልተውኩኝ ዘንድሮ . . . .
ወይ በጄ አይጨበጥልኝ ፣ ወይ አይጠፋኝ ተሠውሮ
ታወርኩ እንዳልል ዓይን አለኝ ፣ አበድኩ እንዳልል አእምሮ ፤
ምነው አንተ ረቂቅ ሞገድ ፣ ወይ አትያዝ ወይ አትቀር-
ርቀህ ላትርቅ ቀርበህ ላትቀርብ ፣ እሳቤ ላይ አትገተር ፤
ምናልባት ያንቅሌ እንፋሎት ፣ ጉድ መፍጠር ይዟል ቤህ ሰሞን
የቁም ቅዠት የወለደህ ፣ የስጋት ካራ እንዳትሆን ።
ቅዠት ስጋት ብትሆንማ ፣ ግንባሬ ላይ አታበራ
በወገቤ እንደታጠቅሁት ፣ በጄ እንደመዘዝኩት ካራ
ምናልባት ኮከቤ አንተ ነህ ፣ የልደት ቀኔ ደመራ
የዛሬ ሌሊት ተግባሬን ፣ ጭለማ ለብሰህ እምትመራ ፤
ያስተያየት ከፍሌ ሁሉ ፣ መቼም በጤና ሲሠሩ
ዓይኖቼ ብቻ በልዩ ፣ በመተት ኃይል አልታወሩ ።
አሁንም ትታየኛለህ ፣ ካለህበት ሳትል እልፍ
ያውም በይበልጥ ጐልተህ ፣ ያውም ትኩስ ደም ስትጐርፍ !
እንዲህ ያለ ነገር የለም ፣ ሆነም ቢሉ አይታመንም
መንፈሴን የገዛት ንግርት ፣ ልክፍቴ ሳይሆን አይቀርም
መንገዴን ሊያሳይ መምጣቱ ፣ ግዴታዬንም ሊያስፈጽም . . . .

" በቃጭል አስታውቂኝ ።

የሌሊት ብልኮ ለብሳ ፣ በእንትልፍ ተውጣ ምድር
ሕልምና ቅዠት ብቻ ነው ፣ አእምሮን የሚያስተዳድር . . . .
ለመተትም ፣ ለጥንቆላም ፣ አሁን ነው እሚከፈል ግብር . . . .
መልአከ ሞት የሚነግሰው ፤ ቆሞ አስከሬን የሚያስገንዝ
ነፍስ ገዳይ የሚነቃው ፣ ጭለማ ሥልጣንን ስትይዝ
ሾተል ይዞ እያደፈጠ ፣ የውሾች ጩኸት ገምቶ
ኮሽ ሲል ድንዝዝ እያለ ፣ ሲያለከልክ አፉን ከፍቶ
ቀን ወደወሰነበት ግብ ፣ ሌሊት መረቡን ከሥቶ
እንደርኩስ መንፈስ ሕይወትን ፣ ይቀጥፋታል ተጐትቶ ።
አንቺ የጭለማ ንግሥት ፣ ለኔም በርኖስሽን አልብሺኝ
ምድር ፈለጌን እንዳታይ ፣ በቅስፈት ከንድሽ እቀፊኝ ።
እጄን እግሬን አንቺ ምሪያት ፣ ሥልጣንሽን ሌላ አይውረሳት
የሌሊት ድፍረት ያንቺ ነው ፣ ሥጋትን ከውስጤ ፋቂያት . . . .
እኔ እዚህ ቆሜ ስስጋ ፣ በሕይወት አለ እሱ አሁንም
ቃላት የአድራጎትን ግብር ፣ ማቀዝቀዝ እንጂ አያግልም ።

—ደወል ይሰማል—

ይኸው ደወሉም ተጣራ ፣ ዳንካን ጊዜህ ቀርቧል ይላል
እንድቀጥፈው ይጠራኛል ! . . .
የመጨረሻ ጥሪህ ናት
እንደተኛህ ቅር አትስማት . . . .
የመንግሥተ ሰማይ ጥሪህ ፣ ወይ የገሃነመ እሳትህ
አትስማት እስክደርስልህ ፣ እኔ ነኝ መልአከ ሞትህ !

—ይወጣል—

ት : ፪

—እመቤት ሆይ ማክቤዝ ትገባለች—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
እነሱን ያሰከራቸው ፣ ድፍረት በኔ አሳደረብኝ
የነሱን ጥማት ያረካው ፣ በኔ ነበልባል ጫረብኝ !
ምድርም አብራን አድማለች
ጉጉትም ጐትት ትላለች
ጭለማም ቃሏን ሰጥታለች ።
የሌት መናፍስት ያጅቡህ
የጭካኔን ምጥቀት ይስጡህ ።
ሁለቱን አልባሾች እንደሁ ፣ የአልኮል ቅመም መርዞ
በምጥ ያስኮርፋቸዋል ፣ ሳይሞቱ በቁም ገንዞ . . . .

ማክቤዝ
ምንድነው . . . . ማነው . . . . ንገረኝ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
እግዚኦ አቤቱ ሰቀቀን ፣ ድንገት ነቁበት መሰለኝ ፣
አድራጐቱን አስጨንግፎ ፣ በሙከራ እንዳያስይዘኝ ! . . .
የሁለቱን አልባሾች ጩቤ ፣ መዝገፎ አዘጋጅቼለት
ዓይኑ በፍርሃት ታውሮ ፣ አጥቶት ይሆን ሲርበተበት ?
እኔ እንኳን ዳንካን ተኝቶ ፣ ተጠግቼው ቃኘቼበት . . . .
ገጹ ያባባን ባይመስለኝ ፣ ጨርሼው ነበር ምሼበት . . . .

—ማክቤዝ ይገባል—

ማክቤዝ ጉዳዩ ተሳክቷል ?

ማክቤዝ
አዎን የሚሆነው ሆኗል ። . . .
አንቺስ ድምፅ ሰምተሽ ነበር ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
አዎን ጉጉት ጐትት ስትል ፣ የሌሊት ወፍ ብጤ ስትበር
አንተስ ተናግረህ አልነበር ?

ማክቤዝ
መቼ ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
አሁን

ማክቤዝ
ወዲህ ስመጣ ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
እ . . . ም ።

ማክቤዝ
ቆይ . . . . እሚቀጥለው ክፍል ውስጥ ፣ ማንኛው ሰው ነው እሱ የተኛው ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ምነው ? . . . ዶናልቤን ነው ።

ማክቤዝ
ኧረ እንዴት ነው እሚዘገንን !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

እንዴት ! ለምን ? ለምን ?

ማክቤዝ

እንዱ ነፍሰ ገዳይ ያዝ ሲል ፣ ሌላው በእንቅልፉ ሳቅ ይዞት
ያ በጩኸት ፣ ይኸ በሳቅ ፣ እንዱ ሌላውን ቀስቅሶት
እንደመባነን አሉና ፣ ወዲያው ሁለቱም በጸሎት
እማተቡና ጭጭ አሉ ፣ ሕሊናቸው እንቅልፍ ውጦት . . . .

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ሰው ባኖ ደሞ ቢተኛ ፣ አዲስ ነገር ነው ተባለ ?

ማክቤዝ

ይኸን ነፍሰ ገዳይ እጄን ፣ ሲያዩኝ ዓይኑ ደም መሰለ ፤
አይቶ እግዚአብሔር ሰውረን ሲል ፣ ሌላው ዓሜን ዓሜን አለ ።
ፍርሃታቸውን ፀነስኩት ፣ እጄን ዓይቶ ሲል ፣ ሰውረኝ !
ሌላው ደጋግሞ ዓሜን ሲል ፣ እኔ ዓሜን ማለት እቃተኝ ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

እኮ በቃህ አትብረክረክ ፤ እስከዚህ አትሰቃይ ተወው !

ማክቤዝ

እስቲ ዓሜን ማለት ያቃተኝ ፣ ኧረ ምክንያቱ ለምን ነው ?
የእግዚአብሔር ቡራኬ እንደዚያ ፣ እጅግ ባስፈለገኝ ሰዓት
ዓሜን ካፌ አልወጣ ብሎኝ ፣ ጉሮሮዬን ተናነቃት ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ማክቤዝ ፣ ይኸን እኮ ድርጊት ፣ አይገባም ማሰላሰል
ዕብዶች እንድንሆን ካልፈለግህ ፣ ሕሊናችንን በማቁሰል ።

ማክቤዝ

ድምፅ የተሰማኝ መሰለኝ ፣ እንዲህ ብሎ የሚለፍፍ . . . .
ከእንግዲህ እንቅልፍ አትኖርም ፣ እንቅልፍ ሞታለች በግፍ
ማክቤዝ እንቅልፍን ገደላት ፣ ሰላማዊይቱን እንቅልፍ ፤
ሥጋት ያሳሳትን መንፈስ ፣ በእረፍት እቅፉ እምታድስ
ለየዕለቱ ጥረት ፣ ልፋት ፣ እፎይታን የምትለግስ
ድካም ያደረቀው ጫንቃን ፣ በቅዱስ ውሀ እምታርስ
ማወናበድ ላቆሰላት ፣ አእምሮ ሰላም የምትሰጥ
የሕይወት ሕብስተ መና ፣ የእናት ግብሯ እማይለወጥ
ከእንግዲህ እንቅልፍ የለችም ፣ የእረፍት አድባር አጣች መቅኖ
ማክቤዝ እንቅልፍን ገደላት ፣ በእኩለ ሌሊት አፍኖ . . . .

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ምን ማለትህ ነው እባክህ ?

ማክቤዝ

እዋጅ ! እዋጅ ! ብሎ ጮኸ ፣ ጮኸ ፣ ልሳኑን እትፍጥኖ
ከእንግዲህ ይቺ ቤት በቃት ፣ የላትም የእንቅልፍ መቅኖ ።
የግላሚስ ገዥ ሲገድላት ፣ የካውዶር ገዥ ከቶ አይተኛም
የእንቅልፍ ሕይወት አጥፊው ማክቤዝ ፣ አያገኝ የእንቅልፍን ሰላም . . . .

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ማን አባቱ ነው እንዲህ ያለው ? . . . ማነው ይኸነን ያወራ ?
ወይስ መንፈስህ ሰንፋ ነው ፣ ማክቤዝ የጀግኖቹ አውራ ?
ምነው ጠንካራ መንፈስክን ፣ ሠራዊት ሁሉ ሲያምንባት
በስሜት ማዕበል ተቀዝፋ ፣ እንድትዋልል ፈቀድህላት ?
ተው ቁልቁል አትንሸራተት ፣ ስሜትህ ትታገድ በዘብ . . . .
ሂድ ውሀ ብጤ ፈልገህ ፣ ይኸን ደም ከእጆችህ እጠብ ፤
ደሞስ ይኸኛውን ጩቤ ፣ ለምን ከዚያ አመጣኸው ?
ኧረ ሂድ ውሰድ መልሰው !
ካንቀላፉት አልባሾች ጉን ፣ እንደነበረ አኑረው !
ልብሳቸውን በደም ለውስ ፣ ግፉ የነሱ እንዲመስል . . . .
ማክቤዝ ውሰድ እኮ ነው እምል ?

ማክቤዝ

እኔ አልሄድም ! በቃ አልሄድም !
ከዚች ሥፍራ ዝር አልልም !
የማይቀርልኝ ድርጊቴን ፣ እንዴ አድርጌ ወጥቶልኛል
ዳግመኛ ባይኔ ምስክር ፣ ማስተዋሉ ይቀፈኛል ፤ . . . ይቀፈኛል !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ስጠኝ ለኔ !
ይብላኝለት ላንተስ ወኔ !
የሞተና ያንቀላፋን ፣ ማስተዋል ፎቶግራፍ ነው
የጋኔልን ስዕል ማየት ፣ ለልጅ ዓይን ነው ሚቀፈው . . . .
ከዳንካን ቁስል እስካሁን ፣ ደሙ ሁሉ ወርዶ ባያልቅ
የነዚያን የእንቅልፋሞች ፊት ፣ ዘግኜ ነው እምለቀልቅ . . . .
ያረፈባቸው ዓይን ሁሉ ፣ ግፉን በነሱ እንዲያጸድቅ ! . . .

—ትወጣለች ፡ በር ይንኳኳል—

ማክቤዝ

ከየት ነው በር የሚደበደብ ! . . .
ኧረ ምነው ድምፅ አስጠላኝ ፣ ስሰማው የምንገበገብ ?

ይኸስ ጣት መዳፍ የማነው ፣ ዓይን የሚወጋ እንደመብረቅ
በገሊላ ባሕር እንኳ ፣ ቢነከሩት ደሙ ከቶ አይለቅ
እንኳን በገሊላ ጠበል ፣ ቢታጠብ ውቅያኖስ ገብቶ . . . .
ባሕሩን ደም ይቀልመዋል ፣ ከዳር እስከዳር አቅልቶ . . . .

—እመቤት ሆይ ማክቤዝ ትገባለች—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
የኔም እጅ እንዳንተው ቀልቷል ፣ ማክቤዝ ዝም በል አትንጫጫ
ብጫ ሀሞት ነው የሚያሳፍር ፣ እንደ ሃሞትህ አልጫ !

—በር ይንኳኳል—

ከበስተጀርባው መግቢያ ነው ፣ በሩን ይዞ የሚያንጋጋ
ና መኝታ ቤት እንግባ !
ጥቂት ውሀ አይጠፋም እዚያ
ለእጃችን ዕድፍ ማጠቢያ . . . .
ሰው እስከዚህ ያብዳል ነብዞ
የገዛ ሕሊናውን እንዲህ ፣ በሥጋት መርፌ ጠዝጥዞ ! . . .

—በር ይንኳኳል—

አይዞህ አሁንም በሩ ነው
በረኞችንንም ደሞ ፣ የድግስ ጠላ ጥሎት ነው ፤
ሂድ ብልኮህን ልበሰው
እስኪቀሰቅሱን መጥተው ፤ ስህተቱ ለብሰን ቢያዩን ነው ፣
በል ና እንሂድ መኝታ ቤት ፣ በገዛ እጅህ አትጨነቅ
ሕሊናህን አትጐትጉተው ፣ በሥጋት እንዳትደፈቅ ።

ማክቤዝ
ይቺን ድርጊቴን ከማወቅ ! . . .

—በር ይንኳኳል—

ሕሊናዬን አለማወቅ
በተሻለኝ ነበር ይልቅ ። . . .
ይኸ በር እንዲህ ሲወቃ ፤
ሞቱ እንቅልፍ በሆነና ፣ ምን አለ ዳንካን በነቃ !

—ይወጣል—

ት ፡ ፫

—አንድ የበር ዘበኛ ይገባል ። ከውስጥ በር ይንኳኳል—

በረኛ
እንዲህ እርጎም ግው ግው የለ ! የገሃነም በረኛም ቢኮን ፣
መዝጋት ፣ መክፈቱ ፣ ማሠሩ ፣ ቁልፊቱን ያስረጃት ነበር ።
ግው ! ግው ! ግው ! ግው ! . . . ኧረ የቢልዘበብ ያለህ !

—በር ይንኳኳል

ኧረ ቀስ ! ኧረ ቀስ ! ማነህ ? ቢልዘበብ ገበሬ ነበር ፤ እንደምኞቱ አልሆን ቢለው ፣ አንገቱን ለገመድ ሰጠው ፤ . . . በሰዓት ና ፣ በሰዓት ሂድ ፣ ኮትክን እጠብ ! በዚህ ላይ በር መደብደብ ፤ . . . ግው ! ግው ! . . . ግው . . . !

—በር ይንኳኳል—

ተው ! . . ተው ! . . ተው ! . . ተው ! . . እንግዲያስ በያዘህ ሰይጣን ፣ ኧረ ዝግ ፤ ኧረ ዝግበል . . . . ግው ! ግው ! ብቻ አፍ አያወጣ ፣ መልስ አይሰጥ በቃ ምን ትሆን ? ይኸስ የበር ዓመታቱ ፤ ባንዴ መንታ ትርጉም አለው ፤ ባንድ እንደበት ፣ ሁለት ምላስ ፣ ለውነተኛውም ለወስላታውም ፣ ባንዴ ? እንደሚመሰክረው ፤ ለእውነት አምላክ ሞትኩ እያለ ፣ የእውነት ጉረሮ እንደሚያንቀው ፤ ዓመታቱ ትርጉም አለው ፤ ውስጠ ዘን ግባ ልበለው ?

—በር ይንኳኳል—

ግው ! . . ግው ! . . ኧረ የቢልዘበብ ያለህ ! ቢልዘበብ ገበሬ ነበር . . . እረ በል ጃል አንተስ ማነህ ? . . . እንግሊዙ ልብስ ሰፊ ፤ ከፈረንሳዩ አካፋ ውስጥ ፣ ቆቅ ሠርቆ መጣ ይላሉ ፤ . . . ና . . . ግባ አንተ ልብስ ሰፊ ፣ ና ቆቅህን ቀቅል ልበለው ? . . .

—በር ይንኳኳል—

ግው . . ግው . . ግው . . ተናገር እንጂ አንተ ማነህ ? . . ለአንድ አፍ ታም እንቅልፍ የሌለህ ? ይኸ የበር ቦታ ግን ፣ ከገሃነም ይበልጥ ይበርዳል ፣ እኔ በቃኝ መክፈት መዝጋት ፣ ቁልፉም በዚሁ እርጅቷል ፤ . . . ግን እደጃፉ ላይ ቆሞ ፣ የመጣው ሁሉ ሲበር ፣ ወደማያልቀው ቆፈን ውስጥ ፣ መክተት እሰኝቶኝ ነበር . . .

—በር ይንኳኳል—

ቆይ . . . ቆይ . . . ቆይ . . . ብቻ ደጃፉን ስታልፈው ፣ በረኛውንም እስ ታውሰው ።

—ማክ/ ይንኳኳል ማክዳፍና ሌኖክስ ይገባሉ—

ማክዳፍ
ምነው ጐበዝ ጀሮም የለህ ?
ወይስ እንቅልፉ ገደለህ ?

በረኛ
እዬ ጌታ ፣ በበዓል ቀን . . . . ዶሮ እስኪጮህ ማን ይተኛል ?
በዚህ ላይ ሞኝ እንግሥ መጠጥ ፣ ባንዴ ሦስት ፊት ያነግሣል ።
መጀመሪያ ያ . . . . ያናፍጣል ፤ ሁለተኛ ያንጐላጃል
ሶስተኛ ፣ ፊኛ ያፍናል ።
በዚህ ላይ ሰውነት ዝሎ ፣ ምላስ ብቻዋን ስትግል
ለናት ልጅ እንኳ አትተኛም ፣ በቁም ለመሸጥ ስትደልል ።
አገር ማንደድ ያሰኛታል ፤
ግን ጉልበቱ ይጐድላታል ።
ስለዚህ አያሌ መጠጥ ፣ ዘውዷን ደፍታ በሰው አናት
በአንድ አንደበት ሶስት ምላስ ፣ ገዢታ እምትሸጥ ደላላ ናት ።
ጀብራሬን ታሙለዋለች
ነፍሱን ግን ታሳድፋለች ።
ስታጭረው ፣ ስታበርደው ፣ ስታኮራው ፣ ስታፈርሰው
ስታጐብዝ ፣ ስታሰጋው ፣ ኋላም ለእንቅልፍ ሞት ትታው
በእንቅልፍ ልቡ ኮርኩራው ፣ መሄድ ነው ለቅዠት ድራው ።

ማክዳፍ
እና ዛሬ ሌሊት አንተን ፣ ለሃሰት ቅዠት ድራህ ነበር ?

በረኛ
አዎን ፣ አዎን ፣ ጌታ ፣ ብቻ ገብሬም ሳልገብር
ስትጠልፈኝ ፣ ስግተረተር ፣ ቀልቤን ስትሰልብ ፣ ስደነብር
ማንቁርቴን አንቃ ስትጥለኝ ፣ እኔም እምቢ ስል አልሰከር
አነጋናት በክርክር ።

ማክዳፍ
ኧረ ይኸው ጀግናው መጣ ፣ በቃህ ተረብከን አትተርብ
ጌታዬንም አስነቃኸን ፣ ይህን በር ስንደበድብ . . . . ።

—ማክቤዝ ይገባል—

ሌኖክስ
እንዴት አደርክ ጌታዬ ?

ማክቤዝ
እንዴት አደራችሁ ጐበዝ ?

ማክዳፍ
ደኅና እግዚአብሔር ይመስገን ፤
ጌቶቹ ተነስተው ይሆን ?

ማክቤዝ
ካሁን ቀደምስ አልነቁም

ማክዳፍ
ማልደህ ና ብለውኝ ነበር ፤

ማክቤዝ
ታዲያ እኔ ላስታውስልሃ ።

ማክዳፍ
እሱማ በማን ዕድሌ ፤ ብቻ ሆነ አንተን ማስቸገር

ማክቤዝ
የሥራ አገልግሎትማ ፣ ነው የሚናፈቅ መቸገር
ወይም ማለዳ ና ያሉህ ፣ ቢሆን ነው ላንድ ቁም ነገር
በል ገብተህ ቆይ በዚያኛው በር ።

—ማክዳፍ ይወጣል—

ሌኖክስ
ጃንሆይ ዛሬ ነው እሚሄዱት ?

ማክቤዝ
አዎን ፣ ዛሬ እሄዳለሁ ነው ያሉት ።

ሌኖክስ
መቼም የዛሬ ሌት አዳር ፣ ፈጽሞ አልነበረም አዳር
ነበር እንጂ የሌሊት ጣር ።
እኔማ ባደርኩበት ክፍል ፣ ጆሮዬን አንቅቼ ሳዳምጥ
የሁከት የጣር ዓይነት ድምጥ ፣ እንዴ ሲያለቅስ እንዴ ሲያምጥ
ምን ዓይነት ሌሊት ልበልህ ? አልነበረውም መላቅጥ !
ደንዝዝዤ መጋደም እንጂ ፣ ባይኔ እንቅልፍ ዝር ሳይል
ድምጹ ፣ ነፋሱ ፣ ጉጉቱ ፣ አሳደረኝ በቁም ስቅል ።
እንደኑዛዜ እንደጸሎት ፣ እንደዋይታ እንደሲቃም
ኧረ እኔ ገጥሞኝም አያውቅ ፣ እንዲህ ያለ የእንቅልፍ አሲዳም ።

ማክቤዝ
ነው ! የተናጋ ሌሊት ነው ፣ አልነበረም ብዙም ሰላም ።

—ማክዳፍ ይገባል—

ማክዳፍ
ምነው ጉበዝ ጀሮም የለህ ?
ወይስ እንቅልፉ ገደለህ ?

በረኛ
አዩ ጌታ ፤ በበዓል ቀን . . . . ዶሮ እስኪጮህ ማን ይተኛል ?
በዚህ ላይ ሞኝ እንግሥ መጠጥ ፤ ባንዴ ሦስት ፊት ያነግሣል ።
መጀመሪያ ያ . . . . ያናፍጣል ፤ ሁለተኛ ያንጉላጃል
ሶስተኛ ፤ ፊኛ ያፍናል ።
በዚህ ላይ ሰውነት ዝሎ ፤ ምላስ ብቻዋን ስትግል
ለናት ልጅ እንኳ አትተኛም ፤ በቁም ለመሸጥ ስትደልል ።
አገር ማንደድ ያሰኛታል ፤
ግን ጉልበቱ ይጐድላታል ።
ስለዚህ አያሌ መጠጥ ፤ ዘውዷን ደፍታ በሰው አናት
በአንድ አንደበት ሶስት ምላስ ፤ ገዝታ እምትሸጥ ደላላ ናት ።
ጀብራሬን ታሙለዋለች
ነፍሱን ግን ታሳድፋለች ።
ስታጭረው ፤ ስታበርደው ፤ ስታኮራው ፤ ስታፈርሰው
ስታጐብዝ ፤ ስታስጋው ፤ ኋላም ለእንቅልፍ ሞት ትታው
በእንቅልፍ ልቡ ኮርኩራው ፤ መሄድ ነው ለቅዠት ድራው ።

ማክዳፍ
እና ዛሬ ሌሊት አንተን ፤ ለሃሰት ቅዠት ድራህ ነበር ?

በረኛ
አዎን ፤ አዎን ፤ ጌታ ፤ ብቻ ገብሬም ሳልገብር
ስትጠልፈኝ ፤ ስግተረተር ፤ ቀልቤን ስትሰልብ ፤ ስደነብር
ማንቁርቴን አንቃ ስትጥለኝ ፤ እኔም እምቢ ስል አልሰከር
አነጋናት በክርክር ።

ማክዳፍ
ኧረ ይኸው ጀግናው መጣ ፤ በቃህ ተረብከን አትተርብ
ጌታዬንም አስነቃኸን ፤ ይህን በር ስንደበድብ . . . . ፤

—ማክቤዝ ይገባል—

ሌኖክስ
እንዴት አደርክ ጌታዬ ?

ማክቤዝ
እንዴት አደራችሁ ጉበዝ ?

ማክዳፍ
ደኅና እግዚአብሔር ይመስገን ፤
ጌቶቹ ተነስተው ይሆን ?

ማክቤዝ
ከሁን ቀደምስ አልነቁም

ማክዳፍ
ማልደህ ና ብለውኝ ነበር ፤

ማክቤዝ
ታዲያ እኔ ላስታውስልሃ ።

ማክዳፍ
እሱማ በማን ዕድሌ ፤ ብቻ ሆነ አንተን ማስቸገር

ማክቤዝ
የሥራ አገልግሎትማ ፤ ነው የሚናፈቅ መቸገር
ወይም ማለዳ ና ያሉህ ፤ ቢሆን ነው ላንድ ቁም ነገር
በል ገብተህ ቆይ በዚያኛው በር ።

—ማክዳፍ ይወጣል—

ሌኖክስ
ጃንሆይ ዛሬ ነው እሚሄዱት ?

ማክቤዝ
አዎን ፤ ዛሬ እሄዳለሁ ነው ያሉት ።

ሌኖክስ
መቼም የዛሬ ሌት አዳር ፤ ፈጽሞ አልነበረም አዳር
ነበር እንጂ የሌሊት ጣር ።
እኔማ ባደርኩበት ክፍል ፤ ጆሮዬን አንቅቼ ሳዳምጥ
የሁከት የጣር ዓይነት ድምጥ ፤ እንዴ ሲያለቅስ እንዴ ሲያምጥ
ምን ዓይነት ሌሊት ልበልህ ? አልነበረውም መላቅጥ !
ደንዝገር መጋደም እንጂ ፤ ባይኔ እንቅልፍ ዝር ሳይል
ድምጹ ፤ ነፋሱ ፤ ጉጉቱ ፤ አሳደረኝ በቁም ስቅል ።
እንደኑዛዜ እንደጸሎት ፤ እንደዋይታ እንደሲቃም
ኧረ እኔ ገጥሞኝም አያውቅ ፤ እንዲህ ያለ የእንቅልፍ አሲዳም ።

ማክቤዝ
ነው ፤ የተናጋ ሌሊት ነው ፤ አልነበረም ብዙም ሰላም ።

—ማክዳፍ ይገባል—

ወዮ ! ወዮ ! ወዮ ! ወዮ ! ወዮ ! ጀግና ! አገር ! ወዮ !

ማክቤዝ
ምን ሆነሃል !

ሌኖክስ
ኧረ ምን ሆነሃል ጉበዝ ?

ማክዳፍ
ወዮ ! ወዮ ! ጀግና ! አገር ጠፍቷል !
መዓት ቁጣ ! ቅስፈት ወርዷል !

ማክቤዝ
የምን ቅስፈት ነው ኧረ በል !

ማክዳፍ
ወዮ አንቺ አገር
ወይ ሕይወትሽ !

ማክቤዝ
የምን ሕይወት ነው የሚለው ?

ሌኖክስ
የ—የ—የጌቶቹን ነው የሚለው ? ?

ማክዳፍ
ቅስፈቱን ዓይናችሁ ይየው
ለኔስ ምላሴን ከበደው !
ጀግና ተነስ ! ጉበዝ ታጠቅ !

—ማክቤዝና ሌኖክስ ይወጣሉ—

ሂድ የደብሩን ደወል ደውል
ሰንደቅ ዓላማው ይዘቅዘቅ !
ባንቆ ! ማልኮልም ! ዶናልቤን ! ተነስ !
አገር ተነስ ! ጀግና ታጠቅ !
የሞት ጥላ ያንዣብባል
ጀምበር በቀትር ስትጠልቅ . . . .
ጀግና ተነስ ! ጉበዝ ታጠቅ ! . . . .

—ደወል ይደወላል ፤ ከበሮ ይጕሰማል ፤ መድፍ ይተኮሳል ፤ ሰው ይጯጯሃል ፡ እመ ቤት ሆይ ማክቤዝ ፡ ባንቆ ፡ ማልኮልም ፡ ዶናልቤንና ሮስ እየተጋፉ አልፈው ሲገቡ ማ ቤዝና ሌኖክስ እየተጋፉ መጥተው ይተያያሉ—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ምንድነው ? ምንድነው እሱ !
ተናገር እንጂ ፤ ተናገር !

—አልፋ ትወጣለች—

ማክዳፍ
የትአል የሚነገር ነገር ? . . .
ምጽአትን መቀበል በቀር ! . . .

ሌኖክስ
ሁ—ሁ—ሁለቱ አልባሾች ናቸው . . . .
ጩቤአቸው በደም ተበክሎአል . . . .
እጆቻቸው . . . .ፊቶቻቸው . . . .ልብሳቸው በደም ተዘፍቋል . . .

ማክቤዝ
እኔንማ አላስችል ብሎኝ . . . . በሰይፍ ጨፈጨፍኳቸው ! . . .

ማክዳፍ
ለምን ? . . . ሳንመረምራቸው ?

ማክቤዝ
መች አስቻለኝ ? . . . መች አስቻለኝ ! . . .
ሲቃው ጉሮሮዬን ሲያንቀኝ . . . .
አንጎሌን ሰቀቀን ጠልፎት ፤ መቼ አርቅቆ መቼ አስቦ ?
ሕልውናዬን ብርክ ይዞት !
አእምሮዬን ተስኖት !
እንዲያ ከምበል ብሎ ሳየው ፤ የኃያሉን ጌታዬን ሬሣ
ምን ሕይወት አለኝ እኔሳ ? ምን ትዕግሥት አለኝ እኔሳ !
እኒያ ደሙን ለብሰው ቆመው ፤ የሱ እስትንፋሱ ተገስሳ ?
ምን ትዕግሥት አለኝ እኔሳ !

—ሁሉም ሲወጡ ማልኮምና ዶናልቤን ብቻ ይቀራሉ—

ማክዳፍ
ይኽ ጉድ ምን ይመስልሃል ? . . .
እኔ አእምሮዬም መንፈሴም ፤ ንብዝ ብሎ ደንዝዞአል ፤ . . .
መቸም እንድ የተሰወረ ፤ የአምላክ ባይሆን የሰው ቅስፈት
እንደእርኩስ መንፈስ እንዣቦ ፤ ነው የቀጠፈው በድንገት ።

ዶናልቤን
ከጠየቅኸኝ ስማኝ ጋሼ ፤ ስማኝና ያሻህን በል
ሆኖም ነገሬን ተቀበል ።

ይኸ መቅሰፍት የምንለው ፡ ይልቅ ገና ይቀጥላል
ነገ ደሞ እንተን ያነሳል ።
በስውር የመጣ ቅስፈት ፡ በስውር ነው እሚጋለጠው
እስከዚያ ቴህ መኮብለል ነው ።
እዚህ ቆሞ መርበትበቱ ፡ መክሰት ብቻ ነው ኪሱ ፡
ነገ ደም እኛ ነን ምሱ ።

ማልኮልም

አዎን ፡ ከነሱ ጋር ሆነን ፡ የሀዘን ላንቲካ ስናሳይ
ሁላችንም እንዳንሆን ፡ ለተባለው ቅስፈት ሲሳይ ፡ . . . .
እኔ ወደ እንግሊዝ ምድር ፡ መኮብለሉን እመርጣለሁ ፡

ዶናልቤን

እኔ አየርላንድ እሄዳለሁ ።
እንዲያውም መለያየቱ ፡ ለኛም የሚሻል ነው ልበል
የቅስፈቱም ዓይን እንዲሁ ፡ ሁለት ሥፍራ ነው እሚከፈል ፡
በፈገግታቸው ጦር መሃል ፡ መመላለሱ አያዋጣም
አባባን የወጋ ጩቤ ፡ እኛንም ሳይወጋ አይተኛም ።

ማልኮልም

አዎን ፡ እኔም አስቤአለሁ ፡ መኮብለላችን ይሻላል
ለዚህ ለተሠወረ ሞት ፡ የሥውር መንጠቆ እስኪጣል ። . . . .
በል እግዚአብሔር ይጠብቅህ ፡ የአባባ አምላክ ይጠብቅህ
ያገር አምላክ ይጠብቅህ . . . .

ዶናልቤን

አንተንም እሱ ይጠብቅህ ፡ . . . ቀን አውጥቶ ይመልስህ ።

—ይወጣሉ—

ት ፡ ፬

—ሮስና አንድ ሽማግሌ ይገባሉ—

ሽማግሌ

አዎን ፡ ዘመኔስ ረዥምም ነው ፡ ሩቅ ነው ኧረ በጣም ሩቅ
ብዙ መከር መከሬአለሁ ፡ ልኩን ቆጥሬ እንኳ ባላውቅ
ኧረ የለም አቻም የለኝ ፡ ብዙ ዘመን ነው ያሳለፍኩ ፡
የ . . . የቀድሞው ተስቦ ጊዜ ፡ እኔ ገና ጋሜ ነበርኩ . . . .

በል በዚሁ ገምተው ፡
ኧረ ሙቺና ሙቺ ነው . . . .
የመቻመሪያዋ ግስቴን ፡ ያገባሁ ከዚያ ወዲህ ነው ፡ . . . .
ታዲያ እነሆ የትላንትናው ፡ ያኔ ገና እምቦሳ ናቸው . . . .
በዕድሜዬም አልሰማሁ እኔ ፡ እንዲህ ያለ ክፉ መተት
ነገሬት ምታ አይባል ፡ ሠራዊት በማን ይከተት ?

ሮስ

ነው አባቴ ፡ እውነትዎን ነው ፡ ልቦናዎ ብዙ ያያል
ዛሬ በሰው ልጆች በመስ ፡ ሰማዩ ሰማያት ቀልቷል ።
ቀኑ በስንዝር ሲሠፈር ፡ ወሩ በሚዛን ሲጉረድ
ብርሃን በጥላ ሲጋረድ
ባንዲት ሌት ዕዳ ሲወለድ ።

ሽማግሌ

ሐሙስ ማታ ምርኩዝ ይገፍ ፡ ወይ ጉጀዬ ሳዘግም
ዓይኗን ጠቅጥቆ ገደላት ፡ እርግቧን ፡ ፎቅ ላይ አንድ እርኩም ፡
ጉድ ብዬ ፡ ሳያት ፈዝዤ
ጎጆዬ ገባሁ ተከዤ ፡ . . . በል እስቲ ደህናዋል ልገፍ . . . .

—ማክዳፍ ይገባል—

ሮስ

በሉ ደህና እደሩ አባቴ (ማክዳፍን)
ምንም ነገር አልታወቀ ? . . . የሚወራውም ነገር የለ ?

ማክዳፍ

ኧረ እማይወራም የለ ፡
የማይሉትም ጉድ የለ ።
ሰምተህ ነው ወይስ ሳትሰማ ፡ ተወርቶ ሲያልቅ ነገሩ
ሁለቱ የንጉሥ ልጆች ፡ ቀድሞውን እንደመከሩ
አንዱ ኢንግላንድ ፡ አንዱ አየር ላንድ ፡ ሌሊቱን እንደበረሩ ?
ውርድ ከራሳችን እንጂ ፡ ግፋቸውን መሰከሩ ።

ሮስ

እኔም ሰምቼ ነበረ ፡ ወሬው ወዲያው ነው የነፈሰው
ከአንተ አንደበት እስክሰማ ፡ ነበረ የምጠብቀው . . . .
ወይ ዓመፃ ! ወይ ዓመፃ ! ደም በገዛ ደሙ ሲያፌዝ
እንግዲያ በዚህ አያያዝ ፡ አልጋው ሊሆን ነው የማክቤዝ ።

ቀኑን ...ጂ ፣ አሁን ጀመረ ፣ ወደ እስኮን ዶብር መግሥገሥ
ቀኑን በጉዞ ላይ ውሎ ፣ እዚያው ተቀብቶ ለመንገሥ ።

ሮስ
የጃንሆይስ አስከሬን ?

ማከዳፍ
ሄዶ ወደ ኮልም ዶብር
ከአባቶቻቸው መቃብር ።

ሮስ
አንተስ ወደ እስኮን ነው እምትሄድ ?

ማከዳፍ
የለም ፣ ፊፈ ነው እምሄድ
እዚያው እዘመዶቼ ዘንድ ።

ሮስ
እኔስ እስኮን ነው እምሄድ

ማከዳፍ
ጉዞህን የሰላም ያርገው ፣ ከዚህ ካዲሱ አቀማመጥ
አሮጌው መደረቢያችን ፣ ቀለል ብሎ ባይቀመጥ . . . .
እስቲ እንግዲህ እሱ ያውቃል ፣ በደህና ይግጠመን ጌታዬ ።

—መጋረጃ ይጣላል—

ገቢር ሦስት

ት፡ ፩

—ባንቆ ይገባል—

ባንቆ
ላንተስ የሕልማችን ውጤት ፣ እንደማይሆን ሆኖም ሆነህ ፣
በንግርት ሆነ በትንቢት ፣ አልመህ ሆነ ወይ ቃኘተህ
አይደፈር ድፍረት ደፍረህ ፣ አይደረግ ድርጊት አርገህ ፤
ታዲያ እኮ ፣ . . . ልጅህ ይነግሣል ፣ እኔ እሆናለሁ ሥሩ
ልጅ ልጆም ይነግሣል ብሏል ፣ አላለቀ ተአምሩ ።
አንተም ከገኘርነት አልፈህ ፣ እንግዲህ ይኸው ነግሠሃል
ምንም የቀረብህ የለ ፣ አንተ ድረስ ሁሉም ጸድቋል
ታዲያን ለኔስ የተቸው ቃል ፣ ይፈጸማል ወይ ይቀራል ?
ብቻ እንደንግርቱ ቃል ፣ ያንተ ጉዳይ ከሠመረ
የኔም ልጅ ሳይነግሥ አልቀረ ።
መለፍለፍ ይቅርብኝ አቦ
እስከዚያው አፌን በዳቦ ።

—ማክቤዝ ንጉሥ ፣ እመቤት ሆይ ማክቤዝ ንግሥት ሆና ፣
ሌኖክስና ሮስም ካጃቢዎች ጋር ሆነው ይገባሉ—

ማክቤዝ
ባንቆ አሁን መሄድህ ነው ?

ባንቆ
አዎን መሄዴ ነው ጃንሆይ ፤

ማክቤዝ
ማታ ለበዓሉ ግብዣ ፣ ደርሰህ ትመለስ የለም ወይ ?

ባንቆ
እንዴታ ፣ እመለሳለሁ ።

ማክቤዝ
እኔም እጠብቅሃለሁ ፣

እኒያ ሁለት ወንበዴዎች
ኢንግላንድና አየር ላንድ ፣ ገብተው ፣ በሕዝቡ ጆሮዎች
የሚለፍፉት ዐመፃ ፣ በየቀኑ ይደርሰናል ፤
የራሳቸውንማ ግፍ ፣ ሳይናዘዙ እምልጠዋል ።
በል ለማናቸውም ጉዳይ ፣ ማታ ግብዣው በቅቶ ሲፈርስ
ሁላችን እንድንመክርበት ፣ ቀደም ብለህ እንድትደርስ ።....
ልጅህም አብሮህ ይሄዳል ?

ባንቆ
አዎን ጃንሆይ ይሄዳል ።

ማክቤዝ
ቀና ጉዞ ያርግላችሁ ፤ . . . በሉ ሁላችንም ደክሞናል ፤
እስከግብዣው ሰዓት ድረስ ፣ እየቅላችን እንዋል ።
በሉ ደህና ዋሉ አሁን ፤
እግዜር ከናንተ ጋር ይሁን ።

—ማክቤዝና አንድ ቆሚ አሽከር ብቻ ሲቀሩ ሌሎቹ ይወጣሉ—

እነኚያ ሁለት ሰዎች ፣ አሁንም ደጅ ቆመዋል ?

አሽከር
አዎን አሁንም ቆመዋል ።

ማክቤዝ
ግቡ በላቸው ።

—አሽከር ይወጣል—

በጣር ለዚህ መብቃቴና ፣ በሰላም ለዚህ መብቃቴ
እየቅል ናቸው ሁለቱ ።
በባንቆ ላይ ያለኝ ሥጋት
ጥልቅ ነው እንደልብ ውጋት ፤
ታዲያን በእገር ብቻ ሳይሆን ፣ መቸም ሰው እንደዜ ሲነግሥ
በሌላም ላይ ያስፈልጋል ፣ ማለት ፤ በፍርሃትም መንፈስ ፤
አንድ የሚያጠራጥር ተግባር ፣ በሌላው ላይ ከታየበት
በአእምሮው ሚዛን ተመርቶ ፣ ብዙም ሳይቸገርበት
ልቡ እንጂ ሌላ ሰው ሳያቅ
ተራነቱን ተመልክቶ ፣ ተጠርጣሪን ባለመናቅ
ይገባል በምሥጢር መፋት ።
እንደሱ ግን ማንም የለኝ
በሕይወት መኖሩ የቀፈፈኝ ።

የባንቆ በሕይወት መኖር ፣ የአእምሮዬን ብልጠት ግምት
ያስንቃታል በሱ ትእዛብት ፤
እንጦንዮስ የቄሣርን ፣ ገምቶ ነው ያፈዘበት
ሲሉ ለካ ነበር የእውነት ።
በሕልም መንገቤን ሲሰማ ፣ ትንቢቱን እያቃለለ
የኔም ይነገረኝ አለ ።
እና እሱም ተነገረለት ፣ ቀጥሎ እሚወለድ ከሱ
ልጅና የልጅ ልጆቹ ፣ ተከታትለው እንደሚነግሡ ፤
እኔን ለመጠባበቂያ ፣ እማይዘልቅ ዘውድ ጭና
ዘሬን ከግዛት እምክና ፤
አልጋዬንና መንግሥቴን ፣ ኋላ ከሥሬ ፈንቅሎ
ሽንቱንና የዘር ደሜን ፣ አድርቆ ታሪኬን ጥሎ
እንዳልነበርኩ ሊያደርገኝ ፣ ለባንቆ ዘር አቀብሎ ?
ያማ ለማንም ብዬ ነው ፣ ቅኑን ዳንካን የገደልኩት
አእምሮዬን የሰበርኩት ፤ መንፈሴን የበጠበጥኩት
የሁልጊዜ ሰላሜን ፤ እንቅልፌን የተነጠኩት ።....
ያማ ለሌሎች ብዬ ነው ፤ ዘር ዘሩ እንዲነግሥ የባንቆ
የሱ ወገ እንዲለመልም ፤ የኔ ሽንት ካገር ደርቆ ።....
ይኸ ከሆነ ወዮ ሕልም ! ወዮ ቅዠት ! ወዮ ንግርት !
በቃ የረታ ይረታል ፤ ከኔ ወይም ካንቺ ትምክህት ።....

—አሽከሩ ሁለት ወንበዴዎች አስገብቶ ይወጣል—

ትላንት ተነጋግረን ነበር ።

አንደኛው ወንበዴ
አዎን ፣ አዎን ።

ማክቤዝ
ያው ፣ እንደተረዳችሁት ፣ አቅማችሁን መጥና
እሱ ነበር ያጠቃችሁ ፣ ያለአገባብ ጨቁና ፤
ታዲያ እናንተ ሳይገባችሁ ፣ እሱ እንዲያ በተጫናችሁ
እኔን ባልበደልኩት በደል ፣ ጠላችሁኝ ተማርራችሁ ፤
ይኸን መቸም ትላንትና ፣ በሚገባ አስረድቻችሁ
...ን የተለያየነው ፣ ጉዳዩን ተገንዝባችሁ ።
ደሉን ሥረ ነገር ፣ የሃብታችሁ አገፋፈፍ
...ካሪዎቹ የነበሩት ፣ የዘረፉት በነፍስ ወከፍ
...ነማን እንደነበሩ ፣ የከፍያው ግብረ አበሮች
በደለኛው እኔ እንድመስል ፣ የገዛቸው ስም አጥፊዎች ፤

እኒያ ሁለት ወንበዴዎች
ኢንግላንድና አየር ላንድ ፤ ገብተው ፤ በሕዝቡ ጆሮዎች
የሚለፍፉት ዐመፃ ፤ በየቀኑ ይደርሰናል ፤
የራሳቸውንማ ግፍ ፤ ሳይናዘዙ እምልጠዋል ።
በል ለማናቸውም ጉዳይ ፤ ማታ ግብዣው በትቶ ሲፈርስ
ሁላችን እንድንመክርበት ፤ ቀደም ብለህ እንድትደርስ ። . . . .
ልጅህም አብሮህ ይሄዳል ?

ባንቆ

አዎን ጃንሆይ ይሄዳል ።

ማክቤዝ

ቀና ጉዞ ያርግላችሁ ፤ . . . በሉ ሁላችንም ደከምናል ፤
እስከግብዣው ሰዓት ድረስ ፤ እየቅላችን እንዋል ።
በሉ ደህና ዋሉ አሁን ፤
እግዜር ከናንተ ጋር ይሁን ።

—ማክቤዝና አንድ ቆሚ አሽከር ብቻ ሲቀሩ ሌሎቹ ይወጣሉ—

እነኚያ ሁለት ሰዎች ፤ አሁንም ደጅ ቆመዋል ?

አሽከር

አዎን አሁንም ቆመዋል ።

ማክቤዝ

ግቡ በላቸው ።

—አሽከር ይወጣል—

በጣር ለዚህ መብቃቱና ፤ በሰላም ለዚህ መብቃቱ
እየቅል ናቸው ሁለቱ ።
በባንቆ ላይ ያለኝ ሥጋት
ጥልቅ ነው እንደልብ ውጋት ፤
ታዲያን በአገር ብቻ ሳይሆን ፤ መቸም ሰው እንደዜ ሲነግሥ
በሌላም ላይ ያስፈልጋል ፤ ማለት ፤ በፍርሃትም መንፈስ ፤
አንድ የሚያጠራጥር ተግባር ፤ በሌላው ላይ ከታየበት
በአእምሮው ሚዛን ተመርቶ ፤ ብዙም ሳይቸገርበት
ልቡ እንጂ ሌላ ሰው ሳያቅ
ተራነቱን ተመልክቶ ፤ ተጠርጣሪን ባለመናቅ
ይገባል በምሥጢር መፋቅ ።
እንደሱ ግን ማንም የለኝ
በሕይወት መኖሩ የቀፈፈኝ ።

የባንቆ በሕይወት መኖር ፤ የአእምሮዬን ብልጠት ግምት
የሚያንቀሳቅስ ብቻ ሳይሆን ፤ (continues)

የባንቆ በሕይወት መኖር ፤ የአእምሮዬን ብልጠት ግምት
ያስንቀታል በሱ ትእዛብት ፤
እንጦንዮስ የቄሣርን ፤ ገምቶ ነው ያፌዘበት
ሲሉ ለካ ነበር የእውነት ።
በሕልም መንገሴን ሲሰማ ፤ ትንቢቱን እያቃለለ
የኔም ይነገረኝ አለ ።
እና እሱም ተነገረለት ፤ ቀጥሎ እሚወለድ ከሱ
ልጅና የልጅ ልጆቹ ፤ ተከታትለው እንደሚነግሡ ፤
እኔን ለመጠባበቂያ ፤ እማይዘልቅ ዘውድ ጭኖ
ዘሬን ከግዛት አምክኖ ፤
አልጋዬንና መንግሥቱን ፤ ኋላ ከሥሬ ፈንቅሎ
ሽንቴንና የዘር ደሜን ፤ አድርቆ ታሪኬን ጥሎ
እንዳልነበርኩ ሊያደርገኝ ፤ ለባንቆ ዘር አቀብሎ ?
ያማ ለማንም ብዬ ነው ፤ ቅኑን ዳንካን የገደልኩት
አእምሮዬን የሰበርኩት ፤ መንፈሴን የበጠበጥኩት
የሁልጊዜ ሰላሜን ፤ እንቅልፌን የተነጠኩት ። . . . .
ያማ ለሌሎች ብዬ ነው ፤ ዘር ዘሩ እንዲነግሥ የባንቆ
የሱ ወገ እንዲለመልም ፤ የኔ ሽንት ካገር ደርቆ ። . . . .
ይኸ ከሆነ ወዮ ሕልም ! ወዮ ቅዠት ! ወዮ ንግርት !
በቃ የረታ ይረታል ፤ ከኔ ወይም ካንቺ ትምክህት ። . . . .

—አሽከሩ ሁለት ወንበዴዎች አስገብቶ ይወጣል—

ትላንት ተነጋግረን ነበር ።

አንደኛው ወንበዴ

አዎን ፤ አዎን ።

ማክቤዝ

ያው ፤ እንደተረዳችሁት ፤ አቅማችሁን መጥኖ
እሱ ነበር ያጠቃችሁ ፤ ያለአገባብ ጨቁኖ ፤
ታዲያ እናንተ ሳይገባችሁ ፤ እሱ እንዲያ በተጫናችሁ
እኔን ባልበደልኩት በደል ፤ ጠላችሁኝ ተማርራችሁ ፤
ይኸን መቸም ትላንትና ፤ በሚገባ አስረድቻችሁ
ነበር የተለያየነው ፤ ጉዳዩን ተገንዝባችሁ ።
የበደሉን ሥረ ነገር ፤ የሃብታችሁ አገፋፈፍ
መካሪዎቹ የነበሩት ፤ የዘረፉት በነፍስ ወከፍ
እነማን እንደነበሩ ፤ የከፍያው ግብረ አበሮች
በደለኛው እኔ እንድመስል ፤ የገዛቸው ስም አጥፊዎች ፤

እኒያ ሁለት ወንበዴዎች
ኢንግላንድና አየር ላንድ ፣ ገብተው ፣ በሕዝቡ ጆሮዎች
የሚለፍፉት ዐመፃ ፣ በየቀኑ ይደርሰናል ፤
የራሳቸውንማ ግፍ ፣ ሳይናዘዙ አምልጠዋል ።
በል ለማናቸውም ጉዳይ ፣ ማታ ግብሯው በትቶ ሲፈርስ
ሁላችን እንድንመክርበት ፣ ቀደም ብለህ እንድትደርስ ።. . . .
ልጅህም አብሮህ ይሄዳል ?

ባንቆ
አዎን ጃንሆይ ይሄዳል ።

ማክቤዝ
ቀና ጉዞ ያርግላችሁ ፤ . . . በሉ ሁላችንም ደክሞናል ፤
እስከግብሯው ሰዓት ድረስ ፣ እየቅላችን እንዋል ።
በሉ ደህና ዋሉ አሁን ፤
እግዜር ከናንተ ጋር ይሁን ።

—ማክቤዝና አንድ ቋሚ አሽከር ብቻ ሲቀሩ ሌሎቹ ይወጣሉ—

እነኚያ ሁለት ሰዎች ፣ አሁንም ደጅ ቆመዋል ?

አሽከር
አዎን አሁንም ቆመዋል ።

ማክቤዝ
ግቡ በላቸው ።

—አሽከር ይወጣል—

በጣር ለዚህ መብቃቴና ፣ በሰላም ለዚህ መብቃቴ
እየቅል ናቸው ሁለቱ ።
በባንቆ ላይ ያለኝ ሥጋት
ጥልቅ ነው እንደልብ ውጋት ፤
ታዲያን በአገር ብቻ ሳይሆን ፣ መቸም ሰው እንደዜ ሲነግሥ
በሌላም ላይ ያስፈልጋል ፣ ማለት ፤ በፍርሃትም መንፈስ ፤
አንድ የሚያጠራጥር ተግባር ፣ በሌላው ላይ ከታየበት
በአእምሮው ሚዛን ተመርቶ ፣ ብዙም ሳይቸገርበት
ልቡ እንጂ ሌላ ሰው ሳያቅ
ተራነቱን ተመልክቶ ፣ ተጠርጣሪን ባለመናቅ
ይገባል በምሥጢር መፋቅ ።
እንደሱ ግን ማንም የለኝ
በሕይወት መኖሩ የቀፈፈኝ ።

የባንቆ በሕይወት መኖር ፣ የአእምሮዬን ብልጠት ግምት
ያስንቃታል በሱ ትእዛብት ፤
እንጦንዮስ የቄሣርን ፣ ገምቶ ነው ያፈዘበት
ሲሉ ለካ ነበር የእውነት ።
በሕልም መንገሴን ሲሰማ ፣ ትንቢቱን እያቃለለ
የኔም ይነገረኝ አለ ።
እና እሱም ተነገረለት ፣ ቀጥሎ እሚወለድ ከሱ
ልጅና የልጅ ልጆቹ ፣ ተከታትለው እንደሚነግሡ ፤
እኔን ለመጠባበቂያ ፣ እማይዘልቅ ዘውድ ጭኖ
ዘሬን ከግዛት አምክኖ ፤
አልጋዬንና መንግሥቴን ፣ ኋላ ከሥሬ ፈንቅሎ
ሽንቴንና የዘር ደሜን ፣ አድርቆ ታሪኬን ጥሎ
እንዳልነበርኩ ሊያደርገኝ ፣ ለባንቆ ዘር አቀብሎ ?
ያማ ለማንም ብዬ ነው ፣ ቅኑን ዳንካን የገደልኩት
አእምሮዬን የሰበርኩት ፤ መንፈሴን የበጠበጥኩት
የሁልጊዜ ሰላሜን ፤ እንቅልፌን የተነጠኩት ።. . . .
ያማ ለሌሎች ብዬ ነው ፤ ዘር ዘሩ እንዲነግሥ የባንቆ
የሱ ወዝ እንዲለመልም ፤ የኔ ሽንት ካገር ደርቆ ።. . . .
ይኸ ከሆነ ወዮ ሕልም ! ወዮ ቅዠት ! ወዮ ንግርት !
በቃ የረታ ይረታል ፤ ከኔ ወይም ካንቺ ትምክህት ።. . . .

—አሽከሩ ሁለት ወንበዴዎች አስገብቶ ይወጣል—

ትላንት ተነጋግረን ነበር ።

አንደኛው ወንበዴ
አዎን ፣ አዎን ።

ማክቤዝ
ያው ፣ እንደተረዳችሁት ፣ አቅማችሁን መጥኖ
እሱ ነበር ያጠቃችሁ ፣ ያለአገባብ ጨቁኖ ፤
ታዲያ እናንተ ሳይገባችሁ ፣ እሱ እንዲያ በተጫናችሁ
እኔን ባልበደልኩት በደል ፣ ጠላችሁኝ ተማርራችሁ ፤
ይኸን መቸም ትላንትና ፣ በሚገባ አስረድቻችሁ
ነበር የተለያየነው ፣ ጉዳዩን ተገንዝባችሁ ።
የበደሉን ሥረ ነገር ፣ የሃብታችሁ አገፋፈፍ
መካሪዎቹ የነበሩት ፣ የዘረፉት በነፍስ ወከፍ
እነማን እንደነበሩ ፣ የከፍያው ግብረ አበሮች
በደለኛው እኔ እንድመስል ፣ የገዛቸው ስም አጥፊዎች ፤

ባንቆ መሆኑን አጥፈያችሁ ፥ አስጠንቼ የለም በቅርብ ፤
መቸም አደዘኑጎችሁ ፥ የሥራችሁ የግፍ ድርብ ፤

አንደኛው ወንበዴ
ኧረ ገብቶናል ፥ ገብቶናል !

ማክቤዝ
እንደገባችሁ ገብቶኛል ።
ዛሬ ደሞ እንደገና ፥ ዳግመኛ ያስጠራኋችሁ
ለማጣራት ያህል ነበር ፥ ምን ዓይነት ወኔ እንዳላችሁ ፥
ምናልባት በወንጌል እምነት ፥ ታሥራችሁ እምታምጡ
ትዕግሥትን ከበቂ በላይ ፥ ተጨንቃችሁ የምትውጡ ፥
በሃይማኖት ስሜታችሁ ፥ እንዲያውም የምታዝኑለት
እግዜር ሆይ በደሉን ማረው ፥ ብላችሁ እምትጸልዩለት
እኛ ይቅር ብለነዋል ፥ አንተም ይቅርታ አድርግለት
ብላችሁ ታጋሩ እንደሆን ፥ ላጣራ ነው ያስጠራኋችሁ
ወረታችሁን ስንክሎ ፥ ረግጦ ፥ ደፍቶ ላጠፋችሁ
አደህይቶ ፥ አቆራምዶ ፥ አቆማዳ ላሳጣችሁ ? . . .

አንደኛው ወንበዴ
ኧረ ወንዶች ነን ፥ ወንዶች ነን !

ማክቤዝ
በተፈጥሮ መዝገብማ ፥ ሁሉም ወንድ ፥ ሁሉም ሰው ይላል
ዓይጥም ልክ እንደአንበሳ ፥ በአውሬ መሥመር ላይ ተጽፏል
ሽሉ ፥ ትሉ ፥ ዝፍጡ ሁሉ ፥ በአዳም ስም ይትርመሰመሳል . . . .
ይልቅ አለ ልዩ መዝገብ
በልብ እሳት የሚነበብ ።
ጩልፋቱን ከከርፋፋው ፥ አዳኙን ከቤት ጠባቂ
ባለሞያን ከአሳሳቂ ፥ የተጣራን ከጭማቂ ፥
ምርጡን ከምራጭ እሚለይ ፥ አለ መዝገብ ፥ አለ ሰነድ . . . .
በወኔ ሰሌዳ እሚነድ ።
በሉ እንግዲህ ተጠየቁኝ ፥ የናንተ የት ነው ሥፍራችሁ ?
በተፈጥሮአችሁ ከሌለ ፥ ጠፍጥፌ እኔ አልመርግባችሁ ።
ግን እሱ ሌህ ካበቃችሁ ፥ ዝግጁ ነኝ ልከሳችሁ . . . .
አጥፊአችሁን ካጠፋችሁ ! . . .
እኔ ሌላም አልላችሁ ፥ ማነው ለዚህ ያበቃችሁ ?
ይኸው እኔም እንደናንተው ፥ ጤናም ቢሆን ሰውነቴ
በሱ ነው ሰላም ማጣቴ !

ፍቅሬም ልቢም የናንተ ነው ፥ የሱን ሕይወት ብታጠፉ ፥
ጠላታችሁን ማጥፋቱ ፥ ለኔም ለናንተም ነው ትርፉ ።

ሁለተኛው ወንበዴ
ወዳጅነትዎን ከሰጡኝ ፥ እኔም እኔን ላስተዋውቆት
ኑሮ አማርሬ ፥ እንገላታ ፥ አልቆልኛል የዓለም ናፍቆት
ደንዝዣለሁ ፥ ደንታም የለኝ ፥ እንኳንስ ሰው ራሴም ብሞት ።

አንደኛው ወንበዴ
እኔም ደሞ እንደዚሁ ፥ ፍቱን የበቃሁ ቅስፈት ነኝ
አደጋ ሲደጋግመኝ ፥ ራሴን አደጋ አደረገኝ ፥
ለእንጀራዬ መጠገኛ ፥ ወይ ለመጥፊያዋም ካሰኘኝ
ለማንም ለምንም ቢሆን ፥ ወደኋላ እማልል ነኝ ።

ማክቤዝ
መቼም ባንቆ ጠላታችሁ ፥ መሆኑን አውቃችሁታል ?

አንደኛው ወንበዴ
አውቀነዋል ፥ አውቀነዋል ።

ማክቤዝ
እንግዲያስ የኔም እሱው ነው ፥ የሱ በሕይወት መቀመጥ
አመንምኖ አሰለለው ፥ ነፍሴን በሥጋት በመቅረጥ ፥
ተስኖኝ አይምሰላችሁ ፥ እሱን በይፋ ማስወገድ
ግን ቅሬታ እንዳልፈጥር ነው ፥ በኔም በሱም ወዳጆች ዘንድ ፥
ስለዚህ ምን አጋለጠኝ ፥ እያለ የናንተ መንገድ ?
ዛሬ ልክ ጀምበር ስትጠልቅ ፥ በግብዣው እንዲገኝልኝ
አዝገፎዋለሁ ፥ ሲመለስ ፥ አድፍጣችሁ ቅጠፉልኝ ፥
ልጁም አብሮት ይመለሳል ፥ እሱንም እዚያው ድፉልኝ !
ሂዱ ።

—ወንበዴዎቹ ይወጣሉ—

ባንቆ የወደፊት ቤትክን ፥ ልኬሃለሁ ፥ እንድትጠይቅ
የነፍስህ ማረፊያ ሥፍራ ፥ ኩነኔ ትሆን ወይም ጽድቅ !

—ይወጣል—

ት ፡ ፪

—ማከቤዝና እመቤት ሆይ ማከቤዝ—

እመቤት ሆይ ማከቤዝ

ምነው ብቻህን ጌታዬ ፣ እምትተከዝ ፣ እምታስብ ?
ከሚቹ ጋር ይሙት እንጂ ፣ ቀርቶ አንተ ላይ ከሚያንገብብ ።
በመደሰቻችን ሰዓት ፣ የሞተን ጭሮ መሰቅየት ?
መፍትሔ የሌለው ጉድለት ፣ ከሃሳብ መወገድ አለበት ።

ማከቤዝ

እባቧን እቆሰልን እንጂ ፣ ሳንገድላት ፣ አይቀር መተከዝ
ጉድጓድ አድራ ስትፈወስ ፣ ይሾላል የመርዟም መዘዝ ።
መሠረት የያዘን ወርካ ፣ ሥሩን ሳንነቅል ጫፉን ቆርጠን
ምግብ ስንበላ እያነቀን ፣ ጥላችን እያባነነን
እንቅልፍ አልጠጋን ብሎ ፣ በቅዠት ሁከት ተወረን ፣
በሥጋት ጦር ተሰትረን ፣ በቁማችን ተገንዘን . . . .
ከዚህ ተደናብሮ ኑሮ ፣ ምነው ከሟቾቹ በሆንን !
ገድለን ካሳረፍናቸው ጋር ፣ ዕረፍት እምናገኝ መስሎን . . . .
ዳንካን በሞት ፍቱን ሆነ ፣ ታጥሯል የሱ ሰላም መንገድ
ሕመም መርዝ እሳት አይደፍረው ፣ ወይ የአእምሮ መወናበድ ።

እመቤት ሆይ ማከቤዝ

ይልቅ እንግዶችህ መጡ ፣ ትንሽ ፈገግ አርገው ፊትክን
እምታስገኘው ለውጥ የለም ፣ ተጨብጠህ ብታላዝን . . . .
ሲሆን ሳቅ ሳቅ ብለህ ፣ ሂድ ተቀበል እንግዶችክን ።

ማከቤዝ

እኔም አደራ የምልሽ ፣ እንዳይጠቁር ነው ግምባርሽ
ይኸ አስመሳይ ወዳጅ ሁሉ ፣ እኝ ሲል ሳቅ ይበል ፊትሽ
በተለይ ባንቆ ሲመጣ ፣ ደስ ይበልሽ ፣ ደስ ይበልሽ . . . .
. . . ባንቆ ? ደሞ የማን ባንቆ ፣ ኧረ አእምሮዬን ብል በላው
ስለ ደስታ ስናወጋ ፣ እስቲ ባንቆን ምን አመጣው !

እመቤት ሆይ ማከቤዝ

ምንድነው ደሞ የሆንከው ?

ማከቤዝ

ያልሆንኩትስ ነገር የለም ! . . .
ባንቆና ልጁ ፍሊያንስ ፣ በሕይወት እንዳሉ ታውቂ የለም ?

እመቤት ሆይ ማከቤዝ

አውቃለሁ እንጂ እንግዲያስ ! . . .

ማከቤዝ

እውነትም እንጂ እንግዲያስ !
እውነትም እንጂ ፍሊያንስ ።
እሉ ባንቆና ፍሊያንስ ።
እሉ ባንቆና ወፎች ፣ መርዝ ጉርሰው ይበራሉ
ይኸኔ የሌሊት ወፎች ፣ መርዝ ጉርሰው ይበራሉ
ጥንዚዛና ፣ የሳት እራት ፣ ጥዝ እያሉ ይጠብቃሉ
ሌሊቷም ከቀን እንትልፏ ፣ እያዛጋች ስትነቃ ፣
ትልቅ ድርጊት ይፈጸማል ፣ ላንድ ትንግርት የሚበቃ ! . . .

እመቤት ሆይ ማከቤዝ

ምንድነው እሱ የምትለው ?

ማከቤዝ

እስኪሆን ድረስ ፣ ምሥጢር ነው ።
ሆኖ ካለቀ ኋላ ነው ፣ ትንግርቱ ድንቅ የሚባለው ።
በቃሽ ጀምበር ፣ ሌሊት ትንገሥ ፣ አንቺ ተራሽን ጥለቂ
የጭለማ እመቤት ንቂ !
የብርሃንን ዓይን አውልቂ !
በማይጨበጥ ጥበብሽ ፣ አውጭኝ በትንግርትሽ አውጭኝ ፣
ተቀናቃኜን አውድመሽ ፣ ካሠረኝ ንግርት አውግዢኝ ! . . .
ለብቻዬ ሳነበንብ ፣ ተገርመሻል በነገሩ
ስነግርሽ ነው ደስ እሚልሽ ፣ ስታውቂው ነው ተአምሩ ፣
እስከዚያ ይቆይ ምሥጢሩ ።

—ይወጣሉ—

ት ፡ ፫

—የግብዣው አደራሽ—

ማከቤዝ

ብሉ ፣ ጠጡ ፣ ተደሰቱ ፣
እንግዶቼ ፣ ወዳጆቼ ፣ ተጫወቱ ፣ ተጫወቱ ፣
እናንተም ደስ ይበላችሁ ፣ እኛንም ደስ እንደሚለን
አስተናባሪዎቻችሁ ፣ እኔና ባለቤቴ ነን ፣

—ጭብጨባ—

መወዳጀት እንደዚህ ነው ፤ . . . ሁሉ ተርፎ ምን ጐደለ !
እግዜር ከኛ ጋር እያለ ።

—አንደኛ ወንበዴ ሲገባና ማክቤዝን ተጠግቶ ሲቆም ሁለቱም በሹክሹክታ—

ፊትህ ሁሉ ደም ብቻ ነው ።

አንደኛው ወንበዴ
የጄኔራል ባንቆ ደም ነው ።

ማክቤዝ
አሳረፍከው ?

አንደኛው ወንበዴ
አሳረፍነው ።

ማክቤዝ
እንዲህ ነው ነብር እሰየው ! . . .
ልጁም አብሮት ተገደለ ?

አንደኛው ወንበዴ
የለም ጌቶች ፤ ኮበለለ ።

ማክቤዝ
ኧ ! ! ! . . .
ተጫወቱ ወዳጆቼ ፤
ተደሰቱ ፤ ወንድሞቼ ። . . . .
ኮበለለ ?

አንደኛው ወንበዴ
ኮበለለ ።

—በሹክሹክታ—

ማክቤዝ
. . . የቁም ጣዕሬም ተመልሶ ፤ እነፍሴ ላይ ከችች አለ ።
እፎይ ብዬ ተደስቼ
እንደ ንስር ክንፍ አውጥቼ ።
ልቤን ያረካኝ ፍስሐ ፤ ከጉረሮዬ እንኳ ሳይወርድ
ማንቁርቴን አነቀኝ ሞገድ !
ብቻ እንኳን ያረፈ ባንቆ
በብሩክ እጃችሁ ታንቆ
አውራው ኸርብ እንኳን ሞተ እንጂ ፤ ግልገሉ አሁን ምንም አይል
ጐልምሶ ጥርስ እስኪያበቅል ። . . . .

በል አንተም ሂድ ወደ ቤትህ
ጠዋት ግን እንድትመጣ እዚህ ።

አንደኛው ወንበዴ ይወጣል ፤
ማክቤዝና እመቤት ሆይ ማክቤዝ ለብቻቸው

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ምነው ጌታዬ ችላ አልከኝ ፤ እንግዶችህን አስተናግድ
ምነው ጌታዬ ችላ አልከኝ ፤ ሂድ ።
ትረብና አሚጠጉ ተቸው ፤ ሂድ ።
መጀመሪያ ያልሞቀ ድግስ
ይበርድ የለ ሳያስጨርስ ።
እንዲበላ አይደለም እኮ ፤ መኳንንትህ የተጋበዘው
ለበዓሉ ፤ ለወጉ ነው ፤
ለሆዱማ ለመብላቱ
ይሻለዋል በየቤቱ ።
ኧረ ሂድ ጉድ ጉድ በል ፤ አንተ እኮ ነህ ባላባቱ ።

—የባንቆ ጣዕረ መንፈስ ገብቶ ማክቤዝ ሥፍራ ይቀመጣል—

ማክቤዝ
ተጫወቱ እንጂ ባካችሁ
በሉ ፤ ምነው ዝም አላችሁ
እስቲ እኔም መሀከላችሁ ፤ ቁጭ ብዬ ልብላ አብሬአችሁ
እ እ እ እ እንዴ !
መ — መ — መ — መ — መ — መችም ደስ ደስ ነው እሚለኝ
ባ — ባ — ባ — ባ — ባንቆ መሀላችን ሲገኝ . . . .

ሮስ
ሙ-መችስ ባንቆ ቃሉን ሰጥቶ ፤ ሳይገኝ በመቅረቱ
አሳዝኖናል በእውነቱ ! . . . .
ይበሉዋ ፤ እረፍ ይበሉ ።

ማክቤዝ
የ — የ — የ — የ — የት ?

ሌኖክስ
ይኸው ! . . . ምነው ጃንሆይ ደንግጠዋል ?
ሥፍራ እኮ ተይዞልዎታል ።

ማክቤዝ
አ — አ — አ — አ — አዎን ተይዟል ! ተይዟል !
ማናችሁ ነው ይኸን የሠራው !

መኳንንት
የቱን ! የቱን !
የቱን ኃያል ንጉሥ !
የቱን ? . . .

ማክቤዝ
አታሹሉብኝ ነው የምል ፣ ይኸን ቀንዳም ዓይናችሁን !
እኔ ሠራሁት እንግዲያስ ? . . .

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ተ—ተ— ተቀመጡ ወዳጆቼ ፣ ጃንሆይን አሟቸዋል
ከልጅነትም ጀምሮ ፣ አልፎ አልፎ እንዲህ ያረጋቸዋል
ለጥቂት ጊዜ ነው እንጂ ፣ ወዲያው ደም ይሻላቸዋል ።
ቁጭ በሉ እናንተ ተዉአቸው . . . .

—ለብቻቸው—

ወንድ ነህ ወይስ እንስሳ ?
ሞትክን ባሳየኝ ! ተነሳ !

ማክቤዝ
ከወንድም ይልቅ ጋኔል ነኝ . . . .
ያንን ጣዕረ መንፈስ በቁም ፣ እንድፋጠጠው ካስቻለኝ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ኧረ የምን ጣዕረ መንፈስ ? ምነው ለኛ አይታየንም
የገዛ አእምሮህ ሳሽቆ ፣ የቁም ቅዠት ቢያሳይህም
ካራ-ጣዕረ-መንፈስ ፣ ሽብር ፣ በአንጐልህ ቢሳልብህም
ወኔህን ጠይቃት እንጂ ፣ ለኔ ከቶ አይታየኝም !
እንዲህ ያለውን ሴት እንኳን ፣ ፈጥራ ወሽከታ አታወራም
ዘጠና ጊዜ ብትፈራም !
እስቲ እንግዲህ ባዶ ወምበር ፣ ዓይናችን ሲያይ እያበራ
ጣዕረ መንፈስ እየሁ ይላል ፣ እየፈራ . . .እየፈራ ! . . .

ማክቤዝ
ምንድነው እምትወሸክቺው !
ወይስ ዓይንሽን ጨፈንሺው ?
ገድለን ያስቀበርነው ሁሉ ፣ መቃብር ድሶ ከነቃ
እስከሬን ቆማ ከሄደች ፣ በዓይጦች ምላስ ተጠቅጥቃ
ይኸ ዓለም የዕብዶች ዓለም ነው ፣ የቅዠት ዓለም ነው በቃ !

—ጣዕረ መንፈሱ ይወጣል—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
አዬ ሃምት ! አዬ ወኔ ! አዬ ወንድ ልጅ ዕድሉ
ወንድ ነኝ ፣ ወንድ ነኝ ካለ ፣ ሱሪ ያጠለቀ ሁሉ !

ማክቤዝ
የምን ሱሪ ! የምን ወኔ ! ካይኔ ከብረቱ ወዲያ
እንደሱሪዬ ግልጥ ሆኖ ፣ ጣዕረ መንፈስ ነበር እዚያ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ጥቂትም አይዘገንንህ ?

ማክቤዝ
የማን አባቱ መዘግነን !
በድሮ ጊዜ ሰው ሲሞት ፣ ይቀረጽለታል ሕንፃ
ዛሬስ እራሱ ተነስቶ ፣ ይሆናል የቁም ዓመፃ ።
ነፍሱ ከሥጋው ሲለያይ ፣ አፈር ለብሶ የተቀበረ
ቂሙን ሊበቀል ከወጣ ፣ መቃብር እየሰበረ
ወኔ እርኩስ መንፈስን ምን ያርግ ? . . . ዙፋኔ ላይ ከሠፈረ !
በግፍ ከማስገደል ይብስ ፣ የመንፈስ ግፍ ይኸውልሽ !
የማይፈታ እንቆቅልሽ . . . .

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ተሸሎሃል ና ጌታዬ ፣ መኳንንትህ ይጠብቁሃል
ስትርቅ ቅር ይላቸዋል ።

ማክቤዝ
ይቅር በሉኝ ወዳጆቼ ፣ አለችብኝ ትንሽ ሕመም
አልፉ አልፉ ልብ የምታደክም ፤ . . . .
ጽኑ ይመስላል ላልለመዱኝ ፤
ምንም አደል ግን ፤ ለሚያውቁኝ ። . . . .
ጽዋችንን እናንሳና

—የባንቆ ጣዕረ መንፈስ ይገባል—

እንመኝ ለናንተ ጤና !
እንዲሁ ደሞ ለባንቆም ፤ የዛሬን እንኳ ቢለየን
መቸም በመንፈስ አልራቀን . . . .

መኳንንት
ዓሜን ! ዓሜን !
ኃያሉ ንጉሥ ማክቤዝ ፤ ለዘለዓለም ይኑሩ !
ይኑሩ !

ማክቤዝ

እግዚአ ! እሚያነሳ ያንሳህ
አንተ የሞት ጽዋ ያልገታህ !
ጥፉ ! መቃብር የተፋህ ! . . .
ውጣ አንተ የእርግማን እናት
የማትኖር የማትሞት ምትሃት !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

አትደንግጡብን ጌቶቼ ፤ . . . እንደዋገምት ነጠቅ ሲል
ለክፉ ሳይሆን ለወግ ነው ፤ እንደልማድ ፤ እንደባሕል
ብቻ ማባነኑ አልቀረም ፤ . . . ድንገት ዱብ ዕዳውን ሲጥል ፤ . . . .

ማክቤዝ

ሱሪ ያጠለቀ ካልፈራህ !
እውልኝ እኔም አልፈራህ ! . . .
እግዚአ ! እሚያነሳ ያንሳህ ! . . .
እውሬ አርጎ ባመጣህ ምነው ፣ አውራሪስ ፣ ነብር ወይ ዝሆን ፤
ያስያዝከኝ ብርክ እንዲይዝህ ፣ እኔ መቅሰፍትህ እንድሆን ፤
ኧረ ገላግይኝ ኮከቤ ፣ ገላግይኝ መንግሥተ ጽዮን ! . . .
ወኔ ካለህ እስቲ ሰው ሁን ፣ ሠይፍህን መዝዘህ ተመለስ
እንቀጠቅጥህ ነበረ ፣ እኔ እንዳንተ ጣዕረ መንፈስ ! . . .
እንዲህ ሆነህስ አይሆንም ፤ ወንድ ከጥላ አይጣላም
ወኔና ሱሪ አያዋጣም ! . . .

—ጣዕረ መንፈስ ይወጣል—

ሄድህ ? . . . እሮይ ሄድህ !
እማይመልስ አይመልስህ . . . .
እሚውጥ መለኮት ይዋጥህ . . . .
ወዳጆቼ ይቅር በሉኝ
ፈርዶብኝ ነው አትፍረዱኝ ። . . . .
ተጫወቱ ወዳጆቼ
ተደሰቱ ወንድሞቼ

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

የምን ደስታ ነው እሱ ? መኳንንቱን በጥብጠኸው !
በዓሉን ሁከት አርገኸው !

ማክቤዝ

ስብሃት ቁጣ ! መዓት ግሩም
ወዳጆቼ ጉድ አታዩም !

ሲውጠን የጠራራ ጉም !
እናንተም ትገርሙላችሁ . . . .
እንደኔ አለመፍራታችሁ . . . .
ይኸን ቅስፈት እያያችሁ ! . . .

ሮስ

የምን ቅስፈት ኃያል ንጉሥ ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ተዉ ፤ ተዉ እባካችሁ ፤ ጥያቄ አትጠይቋቸው
የተነጋገሩ እንደሆን ፣ ወዲያው ነው እሚብስባቸው ፤
አይጠቅምም ማነጋገሩም
ሲያማቸው ጥያቄ አይወዱም . . . .
በሉ ደህና እደሩ ሁላችሁ
ደስ ብሎናል መምጣታችሁ ።
ደህና እደሩ ። . . . .

ሌኖክስ

እስቲ እግዚአብሔር ምሕረቱን ፣ በጥበቡ ይላክላቸው ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ዓሜን ፤ ዓሜን ፤ ዓሜን ፤ ዓሜን . . . .

—መኳንንቱ በሙሉ ይወጣሉ—

ዓሜን ! ዓሜን . . . .
አንተስ አንድያህን አበድክ ፤ ኧረ ! እኔን ! እኔስ ወዮ እኔን . . . .

ማክቤዝ

ደም በደም ነው የሚታጠብ ፣ ይላል የእንቆቅልሽ መዝገብ
ደም በደም ነው የሚታጠብ ።
ምሥጢሩ እንደገደል ቢርቅ ፤ ቢቀበር በአእምሮው ጫካ
አይቀርም ይፋ መውጣቱ ፣ ደም እጭሮት ደም የነካ ፤
በቃል መኖር ብቻ ሳይሆን ፣ በቃል መጥፋት አለ ለካ ! . . .
አሁን ስንት ሰዓት ይመስላል ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

ሌሊቱ ተጋምሶ አልቆ ፤ ጐሕ ወደመቅደዱ ብሏል . . . .
ቀኑ ከሌት ፣ ሌቱ ተቀን ፤ ለኛ እንደሁ ተሳከሮብናል . . . .

ማክቤዝ

ማክዳፍ ለግብዣ እንዲመጣ ፣ ትእዛዝ ልኬበት እቤቱ
ምን ይመስልሻል መቅረቱ ?

ማክቤዝ
እግዚአ ! እሚያነሳ ያንሳህ
አንተ የሞት ጽዋ ያልገታህ !
ጥፋ ! መቃብር የተፋህ ! . . .
ውጣ አንተ የእርግማን እናት
የማትኖር የማትሞት ምትሃት !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
አትደንግጡብን ጌቶቼ ! . . . እንደዋገምት ነጠቅ ሲል
ለክፉ ሳይሆን ለወግ ነው ፤ እንደልማድ ፤ እንደባሕል
ብቻ ማባነኑ አልቀረም ! . . . ድንገት ዱብ ዕዳውን ሲጥል ! . . . .

ማክቤዝ
ሱሪ ያጠለቀ ካልፈራህ !
እውልኝ እኔም አልፈራህ ! . . .
እግዚአ ! እሚያነሳ ያንሳህ ! . . .
አውሬ አርጎ ባመጣህ ምነው ፤ አውራሪስ ፤ ነብር ወይ ዝሆን ፤
ያስያዝከኝ ብርክ እንዲይዝህ ፤ እኔ መቅሰፍትህ እንድሆን . . . .
ኧረ ገላግይኝ ኮከቢ ፤ ገላግይኝ መንግሥተ ጽዮን ! . . .
ወኔ ካለህ እስቲ ሰው ሁን ፤ ሠይፍህን መዝዘህ ተመለስ
እንቀጠቀጥህ ነበረ ፤ እኔ እንዳንተ ጣዕረ መንፈስ ! . . .
እንዲህ ሆነህስ አይሆንም ፤ ወንድ ከጥላ አይጣላም
ወኔና ሱሪ አያዋጣም ! . . .

—ጣዕረ መንፈስ ይወጣል—

ሄድህ ? . . . እፎይ ሄድህ !
እማይመልስ አይመልስህ . . . .
እሚውጥ መለኮት ይዋጥህ . . . .
ወዳጆቼ ይቅር በሉኝ
ፈርዶብኝ ነው አትፍረዱኝ ። . . . .
ተጫወቱ ወዳጆቼ
ተደሰቱ ወንድሞቼ

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
የምን ደስታ ነው እሱ ? መኳንንቱን በጥብጠኸው !
በዓሉን ሁከት አርገኸው !

ማክቤዝ
ስብሃት ቁጣ ! መዓት ግሩም
ወዳጆቼ ጉድ አታዩም !

ሲውጠን የጠራራ ጉም !
እናንተም ትገርማላችሁ . . . .
እንደኔ አለመፍራታችሁ . . . .
ይኸን ቅስፈት እያያችሁ ! . . .

ሮስ
የምን ቅስፈት ኃያል ንጉሥ ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ተዉ ! ተዉ እባካችሁ ፤ ጥያቄ አትጠይቋቸው
የተነጋገሩ እንደሆን ፣ ወዲያው ነው እሚብስባቸው ፤
አይጠቅምም ማነጋገሩም
ሲያማቸው ጥያቄ አይወዱም . . . .
በሉ ደህና እደሩ ሁላችሁ
ደስ ብሎናል መምጣታችሁ ።
ደህና እደሩ ። . . . .

ሌኖክስ
እስቲ እግዚአብሔር ምሕረቱን ፣ በጥበቡ ይላከላቸው ።

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ዓሜን ፤ ዓሜን ፤ ዓሜን ፤ ዓሜን . . . .

—መኳንንቱ በሙሉ ይወጣሉ—

ዓሜን ! ዓሜን . . . .
አንተስ አንድያህን አበድክ ፤ ኧረ ! እኔን ! እኔስ ወዮ እኔን . . . .

ማክቤዝ
ደም በደም ነው የሚታጠብ ፣ ይላል የእንቆቅልሽ መዝገብ
ደም በደም ነው የሚታጠብ ።
ምሥጢሩ እንደገደል ቢርቅ ፤ ቢቀበር በአእምሮው ጫካ
አይቀርም ይፋ መውጣቱ ፣ ደም አጭሮት ደም የነካ ፤
በቃል መኖር ብቻ ሳይሆን ፣ በቃል መጥፋት አለ ለካ ! . . .
አሁን ስንት ሰዓት ይመስላል ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ሌሊቱ ተጋምሶ አልቆ ፤ ጐሕ ወደመቅደዱ ብሏል . . . .
ቀኑ ከሌት ፣ ሌቱ ተቀን ፤ ለኛ እንደሁ ተሳክሮብናል . . . .

ማክቤዝ
ማክዳፍ ለግብዣ እንዲመጣ ፣ ትእዛዝ ልኬበት እቤቱ
ምን ይመስልሻል መቅረቱ ?

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ትዕዛዝ ተልኮበት ነበር !

ማክቤዝ
ያውም በጥብቅ ፤ በቁም ነገር ። . . . .
ወዮ ይህ ሹማምንት ሁሉ ፤ ቢያሠጋኝ ታማኝነቱ
ባይጠበቅ እንደበቱ . . . .
እንዲያውም ነገ ጀምሬ ፤ አንዳንድ አሽከር በየቤቱ
በሥውር እየላክሁበት ፤ አስጠብቄ ቀንና ሌት
እንዲደርሰኝ አደርጋለሁ ፤ የየዕለት ተግባሩ ውጤት ።
ነገ ጠዋትም ትንቢቷን ፤ ቀድሞ ካለምኩበት ሥፍራ
ለከፉ ሆነ ለበጐ ፤ መጨረሻዬን ላጣራ !
ተቃራኒም ትንቢት ቢኖር ፤ ሁሉን አበጥሬ ሳውቅም
መሠረቱን ቀራርጨ ፤ ለጥቅሜ እስካውል አላርፍም
በቃ አላርፍም ! በቃ አላርፍም ! እረፍት እሚሉት አላውቅም . . . .
ደም ማፍሰስ ግዳጇ ሆኖአል ፤ ወንድ በግዳጁ አያፍርም ! . . .
ከጣዕረ መንፈስ ጋር ሆኖ ፤ የኔ ውጊያ ፤ ከሰው ቀርቶ
ይህ እኮ መጀመሪያው ነው ፤ ኧረ ገና ምኑ ታይቶ !
ኧረ ገና ምኑ ታይቶ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ዓሜን . . . ዓሜን . . . ኧረ ዓሜን ?
አንተስ አበድክ ፤ ወየው እኔን ፤ ወየው እኔን . . . .

ት ፡ ፬

—ሌኖክስና አንድ ባለሟል—

ሌኖክስ
የማታው ጭውውታችን ፤ ስለነበር በሹክሹክታ
ሃሳብክን አጭሮት ጠፋ ፤ እንዳልነደደ ብልጭታ ?
ሆኖም ከስሉ በድን ሳይሆን ፤ እንወያየው ላንድ አፍታ
እንግዲህ ማታም እንዳልነው ፤ ይኸ አዲሱ አቋማችን
ሌሎቹንም ነው እኔን ብቻ ፤ ለይቶ እሚከነክን ? . . .
አዎን ፤ ሁላችን አይተናል ፤ ምን አለ ከዓይን የቀረበ ?
በደገኛው ዳንካን መሞት ፤ ማክቤዝ እጅግ ተጠበበ
በሃዘኑ ተጨብጦ ፤ እንደዚያ ተንገበገበ ። . . . .

አዎን ፤ ማክቤዝ ቀና ሰው ነው ፤ . . . .
እንበሳው ባንቆም በድንገት ፤ ጀግና ዕድሜው ተከተተ
አይጥል ዱብ ዕዳ ጥሎበት ፤ በወንበዴ እጅ ሞተ ! . . .
ንጉሥ ማክቤዝም አዘነ ፤ በድንገት ሲለየው ባንቆ
ያዝናል እንጂ ምነው አያዝን ፤ የጦር ጓደኛው ተነጥቆ
እና ማክቤዝ ቀና ሰው ነው ፤ . . . .
ታድያ እኛ ሁላችንም ፤ የሚያስገርመን አንዳንዴ
ባንቆን ድንገት የገደለው ፤ ልጁ ነው ወይስ ወንበዴ ? . . .
ማለት ፤ ባንቆ ሞተ ሲባል
ልጁም ከሀገሪቱ ሸሽቷል ። . . . .
ኧረ ከየት መጣ ዐመሉ
ይኸ አባት እየገደሉ
አገር ጥሎ መኰብለሉ ? . . .
ማልኮልምና ዶናልቤንም ፤ ንጉሥ ዳንካንን በመግደል
በደሉን ሳይናዘዙ ፤ አገርዋን ጥሎ መኮብለል ፤ . . . .
ማነው በግፍ ያላረረ ፤ አንጀቱ የማይቃጠል ? . . .
ማክቤዝ እንኳን በስሀተቱ
የነፒያን የሁለት አልባሾች ፤ ሕይወት ድንገት በማጥፋቱ
ሳይመረመሩ ብሎ ፤ እንዲህ አደለም ጸጸቱ
የልጆቹ አመፅ በይፋ ፤ ሳይገለጥ በመቅረቱ
ግብን ብኋል አንጀቱ . . . .
አሁንም እግዚአብሔር ፈቅዶ ፤ የልጆቹን እጅና እግር
አሥሮ ፤ እጁ ቢያስገባለት ፤ ነፍሱን ይከሳል ሳይለው ቅር
አባትን የመግደል ዋጋ ፤ ምን እንደሆነ ሊያስተምር
ለፍሊያንስም የደገሰው ፤ ነው የዚሁኑ ዓይነት ግብር ። . . . .
ማለት ፤ ማክቤዝ ቀና ሰው ነው ፤ . . . .
ማክዳፍ ደግሞ ግብዣ ንቆ ፤ መጥቶ እንዳይበላ እንደ እንግዳ
በማይገባ ድፍረቱ ፤ በራሱ ሲጐትት ዕዳ
አወረደበት ይላሉ ፤ እስከ የማይባል ፍዳ . . . .
አዎን ማክቤዝ ቀና ሰው ነው ። . . . .
ብዙ ነገር ይታየዋል ፤ ከቅንነቱ የተነሳ
ጣዕረ መንፈስ መጥቷል ብሎ ፤ አላየኸውም ሲያገሳ !
ባይን ያየኸውን አታምንም ?
ብቻ አገር አትገዛም ፤ በቁም ቅዠትና በሕልም !
እና ከነማልኮም ጋር ፤ በምሥጢር የምትገናኝ
አንተው ነህ አሉ ያለኸን ታማኝ ! . . .
አታምነኝም ?

ባለሚል
እኔ ወትሮም ሰው አላምንም ።

ሌኖክስ
ይህቺንስ የምሥጢር ማጎተም ?

—ያሳየዋል—

ባለሚል
እንደምታውቀው መስፍኑ ፣ እንግሊዝ አገር ይኖራል
ቤተ መንግሥቱ አካባቢ ፣ ሥውር ስፍራ ተቀምጦአል ፣
የእንግሊዝ ንጉሥ ኤድዋርድም ፣ በደምብ ተቀብሎታል
ማክዳፍም ሌሊቱን ጠፍቶ ፣ ወደዚያው አገር ገሥግሶአል ።
ችግሩን በምሥጢር ቀርበው ፣ ሊያማክሩ ለንጉሡ
በሱ እርዳታ ኖርዘምበርላንድ ፣ ሲዋረድ ጉሳን ሊያስነሱ
ጦር ሊከቱ ይመስለኛል ፣ የሚያወጣን ከዚህ ከግፍ
ለማዕዳችን በረከት ፣ ለእእምሮአችን እንቅልፍ
ከቅዝቃዜ ግብግብ እንድንድን ፣ ከጣዕረ መንፈስ እንድናርፍ ።
ማክቤዝም ይኸነን ሰምቷል ፣
ለጦርነቱ ይዘጋጃል ።
የግል ቂሙን ሊወጣም ፣ ማክዳፍ ቤት ሰው ልኮ በጥዋት
ሕፃን ልጁ ኡ ኡ እያለ ፣ ሚስቱን በቀን አሳረዳት
ቤቱንም አስነደደና ፣ ልጆቹን ፈጃቸው በእሳት ።

ሌኖክስ
ምን አለ ? . . . ባገር ወንድ የለ ! . . .

ባለሚል
ወንድ ቀርቶ እግዜር የት አለ ?

—አንድ ሻምበል ባሻና ስድስት ወታደሮች ድንገት ገብተው ይከቧቸዋል—

ሻምበል ባሻ
ከቆማችሁበት ሥፍራ ፣ ትንሽ ብትነቃነቁ
መሞታችሁን እወቁ !
በኃያሉ ንጉሥ ማክቤዝ ፣ ስለምትጠረጠሩ
እጃችሁን እንድትሰጡ ፣ ታዝዞአል ፤ እንድትታሠሩ ።
እጃችሁን ባትሰጡ ግን ፣ እዚሁ እንደቆማችሁ ፤
ያው ትደበደባላችሁ !

—ማርከዋቸው ይወጣሉ—

ገቢር አራት

ት ፡ ፩

—ሦስቱ የቃልቾች ርኩስ መናፍስት ይሰማሉ ። ማክቤዝ ተኝቷል—

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ይኸው ንግርቱ በሰለ ፣ ጥንዚዛ መጥቶ ሽው አለኝ
እኔ እግረ ሸረሪት እንደሁ ፣ እስካስፈጽም አይሰለቸኝ ።

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
እኔ ዓይነ መንጠቆ ይኸው ፣ ጉጉቴ ጉትት ሲል ከርሟል

የሦስተኛይቱ ቃልቻ
የጥላ ወጊ እንካሴም ፣ የሌሊት ወፌ እንዝግቧል
ንግርቱም ተፈጽሞ አልቋል . . . .

የሁሉም ድምፅ
እንግዲያውማ በጅቷል ።
ባየር በረን ከደፍ እደፍ ፣ በጉም በረን ከደፍ እደፍ
እንቦዝንም ለማናደፍ . . . .
ጠቋር ገብቷል በነገሩ
ዳኜ ገብቷል በነገሩ
ተስማምቶበታል ያየሩ . . . .

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ያየሩ በጥፍሩ ገብቶ ፣ ደም ሥሩን እያሰከረ . . . .

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ዳኜ በግምባሩ ጠልቆ ፣ በእእምሮው እየሰፈረ . . . .

የሦስተኛይቱ ቃልቻ
ጠቋር ደረቱን ገንጥሎ ፣ በልቦናው እያደረ . . . .

የሁሉም ድምፅ
እዬ ማክቤዝ
የጀግና ፌዝ ! . . .

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
ምሳችንን እናስገብር ?

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ከየት ሊያገኝ የሰይጣን ጥፍር ? . . .
ከየት ሊቆርጥ ያራስ ልጅ እግር ? . . .

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ዘጠኝ የነብር ግልገል ራስ
የእንሽላሊት መንታ ምላስ
ያልረገፈች የከሴ ሥር ፡ ስትበቅል ከዛፍ ጥላ
ከብሳና ተቀጥላ . . . .

የሁሉም ድምፅ
እረ እንንገረው መልእክቱን
ቦረንቲቾች ሳይቆጡን
ደብተሮች ሳይቃወሙን ።
ካላረዳነው ዕድሉን
አይከፍለን ይሆናል ምሱን ? . . .

—የማክቤዝ ቅዠት ይጀምራል—

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ስማ ማክቤዝ ! ስማ ዕድልክን !
ንግርትህን ፈጽመናል ፡ ስማ የመጨረሻህን !
ስማ ስማ ሳትታክት
የአድባርን የአውጋርን መልእክት !

የሶስተኛይቱ ቃልቻ
የኔ መልእክት ያየሩ ነው ፡ የነፋስ ሁሉ አጥማጅ ቃል !
ከማክዳፍ ተጠንቀቅ ብሏል !
ከማክዳፍ ተጠበቅ ብሏል ! . . . ምሱን ቶሎ ይፈልጋል ።

የሁለተኛይቱ ቃልቻ
ማክቤዝ ይኸነን አትርሳ ! የቦረንቲቾቹ ንጉሥ
ዳኜ . . . እንዲህ ብሎሃል አስታውስ . . . .
ከቶም ወደኋላ እንዳትል ! አሁን በያዝከው ጉዞ ሂድ
ሊያጠፋህ አይችልምና ፡ ሴት ልጅ የወለደችው ወንድ !

ያንደኛይቱ ቃልቻ
ጠቋር የጉታቾቹ ጣር . . . .
ጠቋር ላልገበሩት እሣር

እንዲህ ብሏል ማክቤዝ ስማ ፡ ኋላ ሲፈጸም በድንገት
በክንቱ እንዳትጸጸት ! . . .
ወእህ የአንበሳ ይሁን ፡ ኩራ ፡ ምንም ደንታ አይኑርህ
ይፍሩህ ፡ ያክብሩህ ይደፉ ፡ ይንቀጥቀጡ ባላንጦችህ . . . .
የማይቀርልህን ስማ
ኋላ ቀን እንዳታቅማማ . . . .
ትልቋ የቢርናም ጫካ ፡ ከቀበሌዋ ጀምራ
ተነስታ እስክትመጣ ድረስ ፡ እስከ ዱንሲናን ተራራ . . . .
እስከዚያ ማንም አይረታህ ፡ ተጽናና ማክቤዝ አትፍራ . . . .
ብቻ ይቺን እንዳትረሳት
ጸፋት በልቦናህ ጽላት ፡ . . . .
የዚያን ለት ደርሶአል ያንተም ቀን
ሲመጣብህ የቢርናም ደን

—ይሰወራሉ—
—ማክቤዝ ከቅዠት ይባንናል—

ማክቤዝ
ተውኝ ! ተውኝ ! ተውኝ ! እያልኩ ፡ አትምጡብኝ እያልኳችሁ
ግድግዳም አይጋርዳችሁ . . . አልጋዬ ላይ ሠፈራችሁ ?
—እመቤት ሆይ ማክቤዝ ከእንቅልፍዋ ትባንናለች—

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ደሞ ለከፈህ ምትሃትህ !
በደረቅ ሌት የሚያስጮህህ !
እነማናቸው የመጡት ?
አልጋህስ ላይ የሚሠፍሩት ?

ማክቤዝ
ከማክዳፍ ተጠንቀቅ ያሉት ፡ ከማክዳፍ ተጠበቅ ያሉት !
አልቀመስሻት የኔን እድር
ንግርት የመመልከት ችግር
በኔ እንጂ ባንቺ ሳይሰፍር ፤
ተጠበቅ ያለኝ ከማክዳፍ
ሊያጠፋኝ ይሆን ይኸ እንከፍ ?
የሚስቱን ቀን ነው እምሰጠው ፡ እንደስዋ እሱም እንዲቀሰፍ ፤
የሱ እንኳን አልቸገረኝም ፡ ይኸኛው ነው የሚጨንቀኝ
ሴት ልጅ የወለደችው ልጅ ፡ አያጠፋህም የሚለኝ ፤
መብረቅ ሊያወርድብኝ ይሆን ፡ በመለኮት ሊያስቀጥፈኝ ? . . .
ወዮ ተደናብሮ ኑሮ !
ወዮልኝ ማክቤዝ ዘንድሮ ! . . .

የማልሰማው መትት ጠፋ ፣ ሜካው ሁሉ ሥሩን ለቆ
ይመጣ ይሆን ተንፏቅቆ ? . . .
ወይ የሚጋተረኝ ጠፍቶ ፣ ሁሉን ባሳየው እግሩን
ማጣፊያ ባሳጥርበት ፣ ጉዱን ባፈላበት ሁሉን
ጣዕረ መንፈስ እንኳ ሳይቀር ፣ ሰውን ፍጥረቱን ንግርቱን
አድመው ሊያስከሩኝ ይሆን ፣ የሚልኩብኝ መትቱን ?
ከሱው ተምሬ ብበልጠው ፣ ሳይስተካከለኝ ቢቀር
ንግርቱም ይዋሽ ጀመር ? ትንቢቱም ይዋሽ ጀመር ?
ተጠንቀቅ ይላል ከማክዳፍ
ከዚያ ከዞረበት እንከፍ . . . .
የማይመጥነኝ ጉድ ብሆን ፣ ትንቢቱ ይዋሻል ለካ
ሴት ልጅ ያልወለደችው ወንድ ፣ ይላል በሃሰት ሲመካ
ሥሩን ነቅሎ የሚራመድ ፣ በአየር የሚንፍዋቀቅ ሜካ
በውሸት ትምክህት አይፈጥርም ፣ በኔ ዙሩን የሚተካ !
ኧረ ገና ምኑ ታይቶ
የተነሳ እንደሆን ማክቤዝ ፣ ባስት ንግርት ተጐትጉቶ
እሳት ሆኖ ነው እሚፈጅህ ፤ ሁልህን ለሞት ከስቶ ።
ፋከራ ነው ብሎ እሚያስብ
ያለፈው መዝገቤን ያንብብ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ

እኔም ብያለሁኝ አሜን
ዓሜን ፤ ዓሜን ፤ ኧረ ዓሜን
አንተስ አበድክ ወየው እኔን
እኔም ሳትኩት አእምሮዬን ፣ ስልብ እያረገኝ ቀልቤን ፤
እያሳከርኩ ፣ እያማታሁ ፣ የሃሳቤንና የእንቅልፌን
የቁሜንና የሕልሜን . . . .
ወዮ አጣኋት ሰላሜን . . . .
ወዮ ቀልቤን ፤ ወየው እኔን . . . .

—መጋረጃ ይጣላል—

ት ፡ ፪

—ኢንግላንድ ። ማልኮልምና ማክዳፍ ይገባሉ—

ማክዳፍ

ሌኖክስና ባልደረባው ፣ ትላንት ተገደሉ አሉ
እታሠሩበት ወህኒ ቤት ፣ ሰማሁ ፣ እንደተሰቀሉ ፤ . . . .

መወየቱ ነው አሉ ፣ ስለኔ ካገር መኮብለል
የተገኘባቸው በደል !
ስለልጆቼ እናት በቀን ፣ እቤቷ ውስጥ መታረድ
ስለሕፃናቱ መንደድ ! . . .
የብዳል ብለህ ነው እምትይዘኝ ፣ በዕብድ ቂም ካገር ብሰደድ ? . . .
የለም ልዑል እኔ አላብድም ፣ ጉዶ አለማበድ ነው የኔ
ደርቄ ጤና መሆኔ . . . .
አገሬን ላበደ ትቼ !
ሚስቴን ልጆቼን አስበልቼ ! . . .
የኔ ጉዶ አለማበዴ ። እኔን ያደረገኝ አጉል
አለማበዴ ነው ልዑል . . . .
ጀምበር በሰረቀች ቍጥር ፣ አዳዲስ መርዶ ሲሰማ
አዳዲስ ሕፃን ሲቀጠፍ ፣ ስንቱ ትዳሩን ሲቀማ
ቤተሰብ ፈርሶ የት ይግባ ፣ ወላጁን ያጣ ልጅማ ?
ምድሩ የዋይታ ምድር ሆኖ ፣ ግምባር በሐዘን ስትጨልም
እህህና ልቅሶ እንደጉም ፣ ሰማየ ሰማዩን ሲቀልም
እኔስ ወዮ ላላበደ ፣ ቆሞ መቆሙን ለሚረግም ።

ማልኮልም

የማውቀውን አሳውቄ ፣ የማምነውን ለማሳመን
ጊዜ የሰበረውንም ፣ ጊዜ እንዳመቸ መጠገን
እመኛለሁ ባቅሜ መጠን . . . .
የነገርከኝ ሁሉ በደል
ጊዜ አመችቶት ሆነ እንበል ።
ይኸ ስሙን ማንሳት እንኳ ፣ ዛሬ ምላስን የሚመር
ቀድሞ የተወደደና ፣ የታመነ ጀግና ነበር ።
ዛሬ እንዲህ ባንተም የዞረ
ቀድሞ ወዳጅህ ነበረ ።

ማክዳፍ

አዎን ወዳጄ ነበረ ፤ በጣም ነበር የሚቀርበኝ ፤

ማልኮልም

አሁንስ እንደማይቀርብህ ፤ እኔስ መተማመኛ አለኝ ? . . .

ማክዳፍ

ምን . . . ምን . . .ማለት ነው ?

ማልኮልም

በምለው ሁሉ አትመረር ፣ በሃሳቤም አትቀየም
ቀናም ሰው ክፉ ይሠራል ፣ ትእዛዙን ለመፈጸም . . . .

እሱ እዞህ መጣህ ብልህስ ፣ ታሪክህን ባልቀበል
ነገ እንደሱ እንዳትዞርብኝ ፣ መታመኛ ምክንያት የትአል ! . . .
እስብ ከትያሜህ በፊት ፣ እስባት የአቅዋሜን ዕድል
በአባቴ የእምነት ልብ ገብቶ ፣ ማክቤዝ ብልቶታል እንደብል
ሕመሙ በኔ ተጋብቶ ፣ በኔም ልብ አለ ያ ቁስል ፣
መታመን እርግማን ሁና ፣ ያመንከው ሲዞርብህ
እምነትን ብራባት እንኳ ፣ በየትኛው ልቤ ልመንህ ?
የዚህን መልስ ማንም እያውቅ ፣ ለመመለስም እንችል
ልብህን በመዳፍህ ላይ ፣ ገልጠህ እሳየኝም እንል
ሃሰት እውነትን ስትለብስም ፣ እትፈታም በእንደበት ውል
የእውነትን ግርማ ሞገስ ፣ ያዋሃዷት ስለምትመስል ። . . .
እስከመጨረሻው ብቻ ፣ የእውነት ግቧ እጅግ ይርቃል
ሳጥናኤልም መጀመሪያ ፣ ርዕሰ መላእክት ሆኗል
ለጊዜው መዳቡም ወርቁም ፣ ያው እኩል ያንጸባርቃል !

ማክዳፍ

እቤት ደምሽ ! እቤት ጣርሽ ! ወዮ እማማ አገሬ !
ጡትሽ የደም ወተት ትዘንብ ? ወዮ እናቴ ወዮ እድባሬ !
ጀርባሽ በበደል ተጭኖ ፣ ወገብሽ ግፍ እገልድሞ
መመሥረቺያሽ ሃሰት ሆነ ? የእውነት መሰረትሽ ሰጥሞ !
ወዮ አገሬ ምድረ እስኩትላንድ ፣ የደም ምስሽ በረከቱ
ሃይማኖትሽ ተሸለተ ፣ መታመኛሽ ተከተተ . . . .

ማልኮልም

ታድያን እስከዚህ ተጋልጣ ፣ ከአምላክ መለኮት ተራቁታ
የእምነት መቀነቷን ፈትታ ፣ የማትድነውን ሞት ሙታ
ዳግመኛ ትንሣኤ ሙቷን ፣ እንቅቶ ጸጋ እሚያለብሳት
ሥጋ የለበሰ ሰው ነው ? ወይ ከሰማየ ሰማያት
መለኮት ራሱ ሲያለብሳት ፣ አስቀድሞ እንደገፋፋት ?

ማክዳፍ

ኧረ እግዚኦ ! ኧረ ስብሃት ! ከየት መጣ እንዲህ ያለ መዓት !

ማልኮልም

እኔም እንዳንተ አበስኩ ገበርኩ ! እኔም እግዚኦ ! እኔም ስብሃት !
ሥጋ የለበሰ ፍጡር ፣ ከዚህ ከእድፏ ሳያነጣት !
እኔ መለኮት አደለሁ ! እኔ አልችልም ! እኔ አላውቅም !
ቁስሏን ለማስመርቀዝ እንጂ ፣ እኔ ልፈውስ አልችልም !
እግዜር ለዚህ ከዳረገኝ
እኔም አንድ መቅሰፍት ነኝ !

ሰላም ጸጥታ ለማምጣት ? ደኸንን ምጽዓት ለማብረድ ?
ለማግባባት ? ለማስማማት ? ሕግ ዳኝነት ለማውረድ ?
በዚህ በእርግማን መከር
እኔ አልችልም ሰላም መፍጠር ! . . .

ማክዳፍ

እስከዚህ ተስፋህ ሞተና ፣ መሞከርህ እንኳ ይቅር ? . . .
ወይ አንቺ ያልታደልሽ ምድር !
ማክቤዝስ ሌላ አልፈለገ ! . . . ከእግዚአብሔር ጸጋ ተራቁተን
እለኝታችንን ተገፈን
በሕወታችን ብናመልጥ ፣ በተስፋ እጦታችን ሞተን
በጥርጣሬ ፣ በፍርሃት ፣ ባለመተባበር ባክነን
ተግዘን እንድናልቅ ነው ፣ እውነትን እንዳናይ ፈርተን ፣
ጉሙ ፣ ጭጋጉ ፣ ደመናው ፣ እንደሞት እፍኗት ከላይ
ወይ ይቺ ያልታደለች ምድር ! መቼ ይሆን ብርሃን እምታይ
ዘር በመሠረቱ ሲያሾፍ ፣ ጮራው ባበራለት ፀሐይ ! . . .
እባትህ ተግባራቸውን ፣ ግዴታቸውን የሚያውቁ
ያገር መውደድ የሰጣቸው ፣ ነበሩ የተደነቁ
ነፍሳቸው እንዴት ይጨንቃት ፣ ባንተ ስም ለዚህ ሲበቁ ? . . .
እናትህ ሳያርፉ በፊት ፣ ወደሞት አልጋቸው መርተው
አገርከን አደራ ያሉህን ፣ በመከራ ቀን ረስተኸው
ስማቸው በክብር እንዳይሞት ፣ እንደዚህ ትጐትጉተው ?
እቤት ደምሽ ! እቤት ጣርሽ ! ወዮ እማማ አገሬ
ጡትሽ የደም ወተት ትዝንብ ? . . . ወዮ እናቴ ወዮ እድባሬ !
በሬ በገዛ ጉልበቱ ፣ የወዙን ቅባት ባዘለ
ታርዶ እኮ ቆዳው ሲሸለት ፣ ለቁርበት መታሻው ዋለ ።
ተግባርከን አልረከብ ካልክ ፣ ውርስህን ካባቶችህ እጅ
ደህና ሁን ልዑል ጌታዬ ፣ ደህና ሁን የጌታዬ ልጅ . . . .
እንግዲህ በቃኝ ሃይማኖት ! እርስትሽ ይቅርብኝ ጽዮን !
ካድኩት የሱባኤ ልቅሶን
ናቅሁት የጸሎት እሮሮን ፣
የስምን የሕሊናን ወግ ፣ ደፈንኩ የይሉኝታ ገሮን ፣
እንደ ሰዉ ሰይጣን ልሆን
እንደዘመኑ እረመኔ ፣ እንደሃሳዊ መሢህ ልሆን ! . . .
እንቺም ያልታደልሽ ምድር ፣ ሞገድ አልጋሽ ላይ ይቀመጥ
እዝሎ ያሳደገን ጀርባሽ ፣ በመከራ ቀምበር ይጉበጥ
ምን ይፈጠር ? ምን ይደረግ ? መታመኛሽ ሥሩ ሲደርቅ

እሱ እዞሀ መጣሀ ብልሀስ ፣ ታሪክሀን ባልቀበል
ነገ እንደሱ እንዳትዞርብኝ ፣ መታመኛ ምክንያት የትአል ? . . .
እስብ ከትያሜህ በፊት ፣ እስባት የአትዋሜን ዕድል
በአባቴ የእምነት ልብ ገብቶ ፣ ማክቤዝ በልቶታል እንደብል
ሕመሙ በኔ ተጋብቶ ፣ በኔም ልቤ አለ ያ ቁስል ፣
መታመን እርግማን ሁና ፣ ያመንክበት ሲዞርብህ
እምነትን ብራባት እንኳ ፣ በየትኛው ልቤ ልመንህ ?
የዚህን መልስ ማንም አያውቅ ፣ ለመመለስም አንችል
ልብህን በመዳፍህ ላይ ፣ ገልጠህ አሳየኝም እንጂ
ሃሰት እውነትን ስትለብስም ፣ እትፈታም በእንደበት ውል
የእውነትን ግርማ ሞገስ ፣ ያዋሃደች ስለምትመስል ። . . . .
እስከመጨረሻው ብቻ ፣ የእውነት ግቧ እጅግ ይርቃል
ሳጥናኤልም መጀመሪያ ፣ ርዕሰ መላእክት ሆኗል
ለጊዜው መጻቡም ወርቁም ፣ ያው እኩል ያንጸባርቃል !

ማክዳፍ

እቤት ደምሽ ! እቤት ጣርሽ ! ወዮ እማማ እገሬ !
ጡትሽ የደም ወተት ትዝንብ ? ወዮ እናቴ ወዮ እድባሬ !
ጀርባሽ በበደል ተጭኖ ፣ ወገብሽ ግፍ እገልድሞ
መመሥረቺያሽ ሃሰት ሆነ ? የእውነት መሰረትሽ ሰጥሞ !
ወዮ አገሬ ምድረ እስኮትላንድ ፣ የደም ምስሽ በረከተ
ሃይማኖትሽ ተሸለተ ፣ መታመኛሽ ተከተተ . . . .

ማልኮልም

ታድያን እስከዚህ ተጋልጣ ፣ ከአምላክ መለኮት ተራቁታ
የእምነት መቀነቷን ፈትታ ፣ የማትድነውን ሞት ሙታ
ዳግመኛ ትንሣኤ ሙቷን ፣ እንቅቶ ጸጋ እሚያለብሳት
ሥጋ የለበሰ ሰው ነው ? ወይ ከሰማየ ሰማያት
መለኮት ራሱ ሊያለብሳት ፣ እስቀድሞ እንደገፋፋት ?

ማክዳፍ

ኧረ እግዚኦ ! ኧረ ስብሃት ! ከየት መጣ እንዲህ ያለ መዓት !

ማልኮልም

እኔም እንዳንተ እበስኩ ገበርኩ ! እኔም እግዚኦ ! እኔም ስብሃት !
ሥጋ የለበሰ ፍጡር ፣ ከዚህ ከእድፏ ላያነጣት !
እኔ መለኮት አይደሉ ! እኔ አልችልም ! እኔ አላውቅም !
ቁስሏን ለማስመርቀዝ እንጂ ፣ እኔ ልፈውስ አልችልም !
እግዜር ለዚህ ከዳረገኝ
እኔም አንድ መቅሰፍት ነኝ !

ሰላም ጸጥታ ለማምጣት ? ይኽንን ምጽዓት ለማብረድ ?
ለማግባባት ? ለማስማማት ? ሕግ ዳኝነት ለማውረድ ?
በዚህ በእርግማን መከር
እኔ አልችልም ሰላም መፍጠር ! . . .

ማክዳፍ

እስከዚሀ ተስፋህ ሞተና ፣ መሞከርህ እንኳ ይቅር ? . . .
ወይ አንቺ ያልታደልሽ ምድር !
ማክቤዝስ ሌላ እልፈለገ ! . . . ከእግዚአብሔር ጋ ተራቁተን
እለኝታችንን ተገፈን
በሕወታችን ብናመልጥ ፣ በተስፋ እጦታችን ሞተን
በጥርጣሬ ፣ በፍርሃት ፣ ባለመተባበር ባክነን
ተግዘን እንድናልቅ ነው ፣ እውነትን እንዳናይ ፈርተን ፣
ጉሙ ፣ ጭጋጉ ፣ ደመናው ፣ እንደሞት አፍኗት ከላይ
ወይ ይቺ ያልታደለች ምድር ! መች ይሆን ብርሃን እምታይ
ዘር በመሠረቱ ሲያሸፍ ፣ ጮራው ባበራለት ፀሐይ ! . . .
አባትህ ተግባራቸውን ፣ ግዴታቸውን የሚያውቁ
ያገር መውደድ የሰጣቸው ፣ ነበሩ የተደነቁ
ነፍሳቸው እንዴት ይጨንቃት ፣ ባንተ ስም ለዚህ ሲበቁ ? . . .
እናትህ ሳያርፉ በፊት ፣ ወደሞት አልጋቸው መርተው
አገርክን አደራ ያሉህን ፣ በመከራ ቀን ረስተኸው
ስማቸው በክብር እንዳይሞት ፣ እንደዚህ ትጐትትተው ?
እቤት ደምሽ ! እቤት ጣርሽ ! ወዮ እማማ እገሬ
ጡትሽ የደም ወተት ትዝንብ ? . . . ወዮ እናቴ ወዮ እድባሬ !
በሬ በገዛ ጉልበቱ ፣ የወዞን ቅባት ባዘለ
ታርዶ እኮ ቆዳው ሲሸለት ፣ ለቁርበት መታሻው ዋለ ። -
ተግባርክን አልረከብ ካልክ ፣ ውርስህን ካባቶችህ እጅ
ደህና ሁን ልዑል ጌታዬ ፣ ደህና ሁን የጌታዬ ልጅ . . . .
እንግዲህ ቢቃኝ ሃይማኖት ! እርስትሽ ይቅርብኝ ጽዮን !
ካድኩት የሱባኤ ልቅሶን
ናቅሁት የጸሎት እሮሮን ፣
የስምን የሕሊናን ወግ ፣ ደፈንኩ የይሉኝታ ገሮን ፣
እንደ ሰዉ ሰይጣን ልሆን
እንደዘመኑ እረመኔ ፣ እንደሃሳዊ መሢህ ልሆን ! . . .
አንቺም ያልታደልሽ ምድር ፣ ሞገድ አልጋሽ ላይ ይቀመጥ
አዝሎ ያሳደገን ጀርባሽ ፣ በመከራ ቀምበር ይጉበጥ
ምን ይፈጠር ? ምን ይደረግ ? መታመኛሽ ሥሩ ሲደርቅ

ኝታሽ መሠረት ሲናድ ፣ ጀምበርሽ በቀትር ስትጠልቅ
ም ተስፋ በስደት ምድር ፣ አሸዋ ማሳ ላይ ስትወድቅ . . . .

ልኮልም
ዋ ማሳ አደለሁም ! እግዚአብሔር ነው ምስክሬ !
ባቤዝ እምነቴን ዘርፎት ነው ፣ አለማመን ነው ችግሬ
ቤ ውስጥ እውሬ እሥርብኝ ፣ ጥርጣሬ እሚሉት እውሬ !
ችም ካልገደለኝ አይሞት ፣ ይህ ልቢ የፈጠረው ነገር
ኳን ወዳጆን ፣ ጥላዬን ፣ ከሚያኖረኝ በማስጠርጠር
ከቤዝ እላይህ ላይ ልሙት ! እስከሬንህ ላይ ልቀበር ! . . .
ንግሊዝ ንጉሥ ኤድዋርድ ፣ ሊረዳኝ ቃል ገብቶልኛል
ሎቴም ሲዋረድ አሥር ሺህ ፣ እስልፈእለሁ ብሎኛል
ርንሃም ሜካ አካባቢ ፣ መመሸጉን ጽፎልኛል ። . . . .
ከቤዝ ጠብቀኝ ቤህ ሰሞን
ጣሁ መቃብርህ ልሆን . . . .

ክዳፍ
ትን ግን ለኔ ተውልኝ ፣ እኔ ከዓይኖቹ ውል አለኝ
ጆቹን ፣ ሚስቱን የወጋው ፣ በዓይኑ ብረት ነው እሚመስለኝ . . .
ግቸው ስቡን አፍኖት
ነፋሻቸውን አርግዞት
ት ብሌኑን አጥቁሮት . . . .
ንም ዓይቶኝ እንዲሞት
ረቱ ብረቱን ወግቶት . . . .

ገቢር አምስት

ት ፡ ፩

—ማክቤዝ ቤተ መንግሥት ውስጥ አሽከርና ገረድ—

ገረድ
እረ ማርያም ምነው ጨከንሽ ? እረ ምን ይሆን ነገሩ
ደሞ መጡ ንግሥቲቱ ፣ በቁም ሕልማቸው እያወሩ ። . . . .
ንጉሡ ወደ ጦር ሜዳ ፣ ከሄዱበት ቀን ጀምሮ
እንዴ በሳቅ ወይ በለቅሶ ፣ ደሞ እንዳንዴ በእንጉርጉሮ . . . .
በእንቅልፋቸው ይሄዳሉ ፣ . . . እረ እንጃላቸው ዘንድሮ ! . . .
ብልኮአቸውን ወርውረው ፣ ከልጋቸው ላይ ይነሱና
እረ ስጌ ሙዳያቸውን ፣ ግንጥል አርገው ይከፍቱና
ይድረስ ለማክቤዝ እያሉ ፣ እየሳቁ ይጽፉና . . . .
ሳይባንኑ ይጋደማሉ ፣ ወዲያው እጥፍጥፍ ይሉና . . . .

አሽከር
ታዲያን ከሚነጋገሩት ፣ አንዳንድ ነገር ሰምተሻል ?

ገረድ
እረ ስንቱ ይታወሳል ! . . .
ያው አሁንም መጡ ዝም በል ? . . .
ምን አልኩህ መልእክ ገብርኤል !

—እመቤት ሆይ ማክቤዝ በቁም ቅዠቷ ሻማ ይዛ ትገባለች—

አሽከር
ደሞ የምን ሻማ ይዘዋል ? . . .

ገረድ
መብራት እንዳይለያቸው ፣ ጥብቅ ትእዛዝ ሰጥተውኛል . . . .

አሽከር
ያው ዓይናቸውም ተከፍቷል ! . . .

ገረድ
ተገልጦአል እንጂ አያዩም ፣ ግልጥጥብሎ ደብዝዞአል ።

እየው እኛቸውን ሲያሻሹት
እየው ደም ሲለቃለቁት
እሚታጠቡ ነው እሚመስሉት ።

አሽከር
ኧረ ደም ይናገራሉ ፣ ቆይ እስቲ እንስማቸው ይልቅ ፤

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ይታየኛል . . . . ይታየኛል . . . የብርሃን መንጸባርቅ
እንደ ጭላንጭል ቀዳዳ ፣ ከሩቁ ስትል ብቅ ጥልቅ ፤ . . . .
ተደምሰሺ ! ተደምሰሺ ! . . . ከግንባሬ ላይ ርገፊ !
ጥፊ እንቺ ርኩስ ጭላንጭል ! . . . ጥፊ ! ጥፊ ! ጥፊ ! . . .

ገረድ
ምን . . . ምንድነው እሚሉት ? . . .

አሽከር
ቆይ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ምነው ማክቤዝ ! . . . ምነው ማክቤዝ ! . . . ወታደር ሆነህ መፍራትህ !
ወኔህ እስከዚህ ልትከድህ ? . . .
ማን አባቱ ምን ሊሰማ ? ቢሰማስ አንተ ነህ ንጉሥ
ማነው ደፍሮ የሚያወራ ? ማን አባቱ ሊተነፍስ ?
ደሙ ብቻ ! ኧረ ደሙ ! . . . ያን ሁሉ ደም ከየት አመጣው
ጉርፍ አደል እንዴ የወጣው ! . . .

ገረድ
ምን ? . . .

አሽከር
የታመመ ሕመሙን ከትራሱ ይወያያል አሉ . . . ቆይ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ማክዳፍ ሚስት ነበረችው ፤ . . . . ሚስትም ልጆችም ነበሩት
ዛሬስ ታዲያ የት ነው ያሉት ?
እጅህ ከቶ ይነጣ ይሆን ? . . . ኧረ ተው ማክቤዝ ኧረ ተው . . . .
ደም በደም ነው እሚታጠበው ፤ . . . .
በነምላይ ሽታው ተጋብቶ ፣ እጆቼ ተጨማለቁ
በምድረ ዓረብ ሽቱ ሁሉ ፣ እንዳሉ እንኳ ቢጠመቁ
እርም ነው እነህ እጆቼ ፣ ከእድፋቸው ሳይላቀቁ ! . . .

ገረድ
እንዴ ! . . .

አሽከር
ይሄን ለጃንሆይ ማስታወቅ አለብኝ ! . . . ቆይ !

እመቤት ሆይ ማክቤዝ
ሂድ እጅህን ታጠብ ! . . . በር ይንኳኳል ሂድ ! . . .
እመኝታ ቤት ግባና ፣ ብልኮህን ተከናነብ ! . . .
ደም ምን ነካኝ ልትል ነው ! . . . የምን ጣዕረ መንፈስ ነው እሱ !
ባንቆባ ሞቶ መቃብሩ ርቋል ! . . . ከመቃብር ሊወጣ ! . . .
ሂድ እጅህን ታጠብ ፣ በር ይንኳኳል ! ሂድ እንጂ . . . .
የሆነው እንደሆን አንዴ ሆኗል ! . . . እኮ ሂድ አትርበትበት ! . . .
ምነው ሞትክን ባሳየኝ ! . . .

—ወደ መኝታ ቤቷ በትመለስ ይወጣሉ—

ት ፡ ፱

—በቤርንሃም ጫካ ውስጥ ሲዋርድ ፣ ሮስ ፣ አንገስ ከአጃቢ መኰንኖቻቸው ጋር ይታያሉ—

ሲዋርድ
አሁንም ገና አልደረሱም ? . . . ቃፊር ጠባቂውን ጥሩት
እዚሁ ቢርናም ጫካ ውስጥ ፣ እንገናኝ ነበር ያልኩት ።
የእንግሊዝን የእርዳታ ጦር ፣ ልዑል አልጋወራሽ ማልኮልም
ከማክዳፍ ጋር እያወሩ ፣ ሊደርሱ ነበር ሳይጨልም
እስዚያ ግን የውጊያው እቅድ ፣ ጥቂት ሳይዘገይ አይቀርም ።
የዚያንስ ያመፀኛ አቅዋም ፣ ጸጥታ መርማሪው አያውቅም ? . . .

አንገስ
አዎን አሁን ነው የነገረኝ ፣ ደጋግሞ ተጣርቷል ቃሉ
የዱንሲናንን ተራራ ፣ መሽጉ ይዞአል ይላሉ ።
አብዶአል የሚሉም ወሬ አለ ፣ ሆኖም ዝናውን ያልጠሉ
የወኔ እንቅስቃሴ ነው ፣ ሲሉ ያስተባብላሉ ።
ግን ሁሉም አልፎ አልፎ አንዳንዴ ፣ ወፈፍ ያረገዋል አሉ ።
የሚያቀርባቸውን እንኳን ፣ ትእዛዝ ሲሰጥ ወይ ሲያማክር
ባንኖ ያባንናቸዋል አሉ ፣ ሃሳቡን ሲጠረጥር . . . .

—የቃፊር ዘብ ከዶጅ ይመጣል—

የቃፊር ጠባቂ
ፈረሰኛ ! ፈረሰኛ ! መልእክተኛ በፈረስ መጣ !

ሮስ
ይለፍ በለው ፤ ይለፍ በለው . . . .

—መልእክተኛው ይገባል—

ምንድነው የመልእክትህ ቃል ?

መልእክተኛ
ልዑል አልጋ ወራሽ ማልኮልም ፣ እንደዚሁም ጌታ ማክዳፍ
የእንግሊዝን ጦር ሠራዊት ፣ ይዘው ደርሰዋል እዚህ አፋፍ ፤
ልዑል ጌታዬም አንደዜ ፣ እንድትመጡና እሳቸው ዘንድ
እንስማማበት ብለዋል ፣ የጦር አሰላለፉን እቅድ ።
ሆኖም የሠራዊታችን ፣ ብዛቱ እንዳይገመት
እያንዳንዱ የጦር አርበኛ ፣ በጥብቅ የገመድ መቀነት
ከደኑ ዛፍ ይቁረጥና ፣ እንደየቁመቱ ይታጠቅ
በቢርናም የጫካ ቅጠል ፣ ተጠቅልሎ ይጠባበቅ ፤
የውጊያውም ትእዛዝ ሲሰጥ ፣ ባንድነት እንዲንቃነቅ
እንዲነገረው ብለዋል ፣ ቍጥራችን እንዳይታወቅ ፤

ሲዋርድ
ትእዛዙን ተቀብለናል ፣ እሺ ብለህ እንድትነግር
ደሞ ፣ እንኳንም ያበቃዎ ፡ ለዚች ለሀገርዎም ምድር
ከጀኔራል ማክዳፍ ጋራ ፣ እንኳን ደህና መለሰልን
ለውጊያውም ዝግጁ ነን ፣ በልና ቶሎ አስታውቅልን ።

—መልእክተኛ እጅ ነስቶ ይወጣል—

ጐበዝ ትእዛዙ ይተላለፍ ፣ እንታጠቅ ባንድ መንፈስ
ከቢርናም የጫካ ቅጠል ፣ አርበኛ በሙሉ ይልበስ . . . .
የማክቤዝ የግፉ ግዛት
መደምሰሻዋ ዛሬ ናት ፤
እንደ ድፍ ዳቦ አንስቶ ፣ ሰቅስቆ አንቀርቅቦ መድፋት ! . . .

ት ፡ ፫

—ማክቤዝ ፣ ባለሟሎቹና አጃቢዎቹ በጦር ልብስ ይታያሉ—

ማክቤዝ
ቃኝ ምንም አትንገሩኝ ፣ አልሰማም ምንም ቢወራ
ቢርናም ጫካ ተነስቶ ፣ እስከ ዱንሲናን ተራራ
ደኑ ራሱ ነፍስ ዘርቶ ፣ እግር አውጥቶ እስኪመጣ
ምንም አትሆን ንግርት አለህ ፣ ብሎኛል የልደቴ ዕጣ
አልሰማም የናንተን ጣጣ ! . . .
ማልኮልም የሚሉትስ ጉርባ ፣ ከሴት ልጅ ማሕፀን አልወጣም ?
ሴት ልጅ ያልወለደችው ወንድ ፣ ካልሆነ እኔን አያጠቃም !
ታዲያ የኔ ባላባቶች ፣ ከእንግሊዝ ጋር ቢዶልቱ
ድምጥማጣቸውን ማርገፍ ፣ እንደሚያስችለኝ ትንቢቱ
በይፋ ነው እሚነግርልኝ
ብቻ ለነሱ ይብላኝልኝ !

—ሻምበል ባሻ ይገባል—

መቶም ያለወሬ አልመጣህ ፣ ምን ይኸ የነገር ወንፊት
ጉንጭህ በፍርሃት ተነብዞ ፣ አስመስሎሃል ሳንባ ፊት . . .

ሻምበል ባሻ
አሥር ሺህ ነው ኃያል ንጉሥ

ማክቤዝ
ምኑ . . . የነገርህ ብዛት ?

ሻምበል ባሻ
አጥቂው የእንግሊዝ ሠራዊት ።

ማክቤዝ
ውጣ ! እላዩ ላይ አትንጫጫ . . . .
ውጣ አንተ የወንድ አልጫ !

—ሻምበል ባሻ ይወጣል—

ስንቱን ብሸቀት እያዳመጥኩ
ምነው ጃል ፣ ቆሽቴን አቆሰልኩ !
ጀግና ጠፍቶ ፣ በሥራ ቤት ፣ በቧልት ቀለብ ጠግቤ
በእቃቢት ፣ በእርግማን ብቻ ፣ በሴት አውል ተከብቤ . . . .
እስቲ ሲቶንን ና በለው !
የት ነው ደሞ እሱ የሄደው ? . . .

—ሲቶን ይገባል—

ቀና ወሬ ነው የያዝከው ?
ወይ መቶት ልታወራ ነው !

ሲቶን
ያው የትድሙን ብቻ ነው ፣ ያረጋገጥኩት እስካሁን
አሥር ሺህ የእንግሊዝ አጥቂ ፣ ከሽፍቶቹ ጋር ማደሙን ።

ማክቤዝ
ታዲያስ ምድር ቁና ትሁን ! . . .
ስጡኝ ! ጋሻ ጦሬን ስጡኝ !
ጥሩሬን ለምዴን አስታጥቁኝ ! . . .
ደሞስ የለም ረቂቅ ምትሀት ፣ የለም ጥበብ ሠራሽ መተት
እሳተ ገሞራ ሆኖ ፣ በቁም የሚውጠው መቅሰፍት ፣
የእንግሊዝን እጥቂ ሁሉ ፣ ከነመጣሪያው የሚከት ?
የለም ?

—አሽከር በሻምበል ባሻ ተመርቶ በሩጫ ይገባና በማክቤዝ ጆሮ ያንሾካሹካል—

ለስዋም መድኃኒቱ ታጣ ? ፍርሃትን ከልቧ እሚነቅል
መርሳትን ፣ እለመሥጋትን ፣ በአእምሮዋ እሚተክል ?
በቅዠት ያስወራት ጀመር ፣ ሕሊናዋን አስገድዶ
እንደ እሳት የሚያነዳትን ፣ የእልህ ፍሟን አብርዶ
በደረቀ ሌት ከእንቅልፏ ፣ ከአልጋዋ ላይ አስወርዶ . . . .
ቋሚ ልቦናዋን ሰልቦ ፣ ከሌሊት ሕልሟ ተዋህዶ . . . .
ድግምት የለም ? ዋገምት የለም ? . . . ሥቃይዋን ከውስጧ እሚያደርቅ
የልብዋን እሮሮ እሚነጥቅ ! . . .
አንተስ ከስዋ የሰማኸውን ፣ በወሬ አላዳረስከውም ? . . .

አሽከር
ኧረ ምን ቆርጦኝ ጃንሆይ ! እንኳን ሰው ወፍ አልሰማውም ።

ማክቤዝ
አንተሳ ፣ ሰው አትባልም ? . . .
ኃጢአትህ . . . ደፍረህ መስማትህ
ጅልነትህ . . . አለማውራትህ !
እንግዲህ በኔ እንዳታዝን ፣ ብታዝን እዘን በዕጣ ክፍልህ . . . .
በል አንተ ያዝልኝ እባክህ !
በደሉ እንኳን በጽሁፍ ፣ በአእምሮአችሁ አይመዝገብ
አይታወስ ! አይታሰብ !
ሲሞት ከሞቱ ጋር እርሱት ፣ አሁን በጥይት ይደብደብ !

—ሻምበል ባሻ ይዞት ሲወጣ ሲል አሽከሩ ማክቤዝን ሊገድል ይቃጣል ። ከባለሟሎቹ አንዱ ቀድሞ አሽከሩን ሲወጋው ማክቤዝ ይጨርሰውና ሬሳውን ሻምበል ባሻ ጎትቶ ያወጣዋል—

አለማወቅ ነው ያጠፋው ፣ ጠርታው የዕድሉ ውቃቢ
ቤት ልጅ እንደወለደችው ፣ አረስቶታል ይኸ እጣቢ . . . .
ሞት ሕይወቴን እንዳትደፍራት ፣ የአድባራት ትንቢት ነው ዋቢ
እንግዲያስ ያሰኘው ይምጣ ፣ እንኳን እንግሊዝ ሞት ራሷ !

በሉ መለከት ይነፉ ! ፈረም ጉድጓዱን ይፈልግ
ሰንደቅ ዓላማ ይውለብለብ ! ጀግና ዙሪያውን ይመሽግ ፣
ደጀኑና ፊታውራሪው ፣ ዙሪያችንን ሲበረታ
የእንግሊዝ ጦር ምግብ አጥቶ ፣ በችጋር ነው የሚፈታ ።

—ከዶጅ የሴቶች ልቅሶ ይሰማል—

የምን ድምፅ ነው እምሰማው ?

ሲቶን
ጃንሆይ የሴቶች ልቅሶ ነው ።

ማክቤዝ
የሥጋት ስሜት ተስኖኝ - - - - ርቆኝ የፍርሃት እምባ
የሥጋት ስሜት ተስኖኝ ፣ የሴት ልጅ እምባ ? . . .
ልቅሶ አልከኝ ፣ የሴት ልጅ እምባ ? . . .
ስሜትማ ወትሮ ነበር ፣ ከሱማ ጋር ተረሳስተን
የልቅሶ ሲቃ ስሰማ ፣ በእኩለ ሌሊት መባነን ፣
ኮሽ ሲል ጸጉሬ እሚቆመው ፣ ያኔ ሲሰማኝ ነበረ
ዛሬ ቅስሜ መና ሁኗል ! . . . ድሮ ቀረ ፣ ድሮ ቀረ . . . .
ዛሬማ ሲቃ ነው ምሴ ፣ ሽቦ ሁኗል የደም ሥሬ
በልቅሶ በሰቀቀን ጉርፍ ፣ በእንባ ጅረት ተነክሬ ። . . . .
እኮ እነኝህስ ሴቶች ፣ ምን ሆነው ይላቀሳሉ ?

ሲቶን
ኃያል ማክቤዝ ሆይ ይጽናኑ ! . . . ንግሥቲቱ አርፈዋል አሉ ።

ማክቤዝ
ዕረፍቷም ፣ ሞቷም ፣ እንቅልፏም ፣ ከእንግዲህ ወዲያ ነበርዪ
አማካዩ ጊዜ ሲያመች ፣ ለዋይታና ለአዋዋይ . . . .
የነግ ውሎ ፣ የነግ ውሎ ፣ የነግ ውሎ !
ከቀን ወደ ቀን ይሳባል ፣ በዕድሜ ንፋግ ጀርባ ታዝሎ
እስከመጨረሻይቱ ፣ የጊዜ ቀን ቀጠሮ . . . .
ትላንትናን ፣ ትላንት በስቲያን ፣ ለጅሎች ፣ ጥርጊያ እሳምሮ
ወደ ሞት ትቢያ ይሸኛል ፣ ዛሬ ፈጥሮ ፣ ነገ ቀብሮ ።
ኧረ ከቶውኑ ቅሪ ፣ አንች ንፋግ የዕድሜ ጭላንጭል
የምትንቀሳወሽ ጥላ ፣ የሰው ሕይወት የሰው ዕድል . . . .
ቅሪ ፣ ከቶውኑ ቅሪ . . . ሞያ እንዳነሰው ተዋናይ
ተታትሮ ፣ ተፍጨርጭሮ ፣ ተርበትብቶ መድረኩ ላይ
ለብልጭታ ብቻ እሚታይ
ወዲያው በቅጽበት ለመጥፋት ፣ እንደማያዛልቅ ሲሳይ . . . .
እዩ የሰው ልጆች ሕይወት

ማክቤዝ
ታዲያስ ምድር ቁና ትሁን ! . . .
ስጡኝ ! ጋሻ ጦሬን ስጡኝ !
ጥሩሬን ለምዴን አስታጥቁኝ ! . . .
ደሞስ የለም ረቂቅ ምትሀት ፣ የለም ጥበብ ሠራሽ መትት
እሳተ ገሞራ ሆና ፣ በቁም የሚውጠው መቅሰፍት ፣
የእንግሊዝን አጥቂ ሁሉ ፣ ከነመሣሪያው የሚከት ?
የለም !

—አሽከር በሻምበል ባሻ ተመርቶ በሩጫ ይገባና በማክቤዝ ጆሮ ያንሾካሹካል—

ለስዋም መድኃኒቱ ታጣ ? ፍርሃትን ከልቧ እሚነቅል
መርሳትን ፣ አለመሥጋትን ፣ በአእምሮዋ እሚተክል ?
በቅዠት ያስወራት ጀመር ፣ ሕሊናዋን አስገድዶ
እንደ እሳት የሚያነዳትን ፣ የእልህ ፍሟን አብርዶ
በደረቀ ሌት ከእንቅልፏ ፣ ከአልጋዋ ላይ አስወርዶ . . . .
ቋሚ ልቦናዋን ሰልቦ ፣ ከሌሊት ሕልሟ ተዋህዶ . . . .
ድግምት የለም ? ዋገምት የለም ? . . . ሥቃይዋን ከውስጧ እሚያደርቅ
የልብዋን እሮሮ እሚነጥቅ ! . . .
አንተስ ከስዋ የሰማኸውን ፣ በወሬ አላዳረስከውም ? . . .

አሽከር
ኧረ ምን ቆርጦኝ ጃንሆይ ! እንኳን ሰው ወፍ አልሰማውም ።

ማክቤዝ
አንተሳ ፣ ሰው አትባልም ? . . .
ኃጢአትህ . . . ደፍረህ መስማትህ
ጅልነትህ . . . አለማውራትህ !
እንግዲህ በኔ እንዳታዝን ፣ ብታዝን እዘን በዕጣ ክፍልህ . . . .
በል አንተ ያዝልኝ እባክህ !
በደሉ እንኳን በጽሁፍ ፣ በአእምሮአችሁ አይመዝገብ
አይታወስ ! አይታሰብ !
ሲሞት ከሞቱ ጋር አርሱት ፣ አሁን በጥይት ይደብደብ !

—ሻምበል ባሻ ይዞት ሊወጣ ሲል አሽከሩ ማክቤዝን ሊገድል ይቃጣል ፣ ከባለሟሎቹ አንዱ ቀድሞ አሽከሩን ሲወጋው ማክቤዝ ይጨርሰውና ሬሳውን ሻምበል ባሻ ጉትቶ ያወጣዋል—

አለማወቅ ነው ያጠፋው ፣ ጠርታው የዕድሉ ውቃቢ
ሴት ልጅ እንደወለደችው ፣ እረስቶታል ይኸ እጣቢ . . . .
ሞት ሕይወቱን እንዳትደፍራት ፣ የአድባራት ትንቢት ነው ዋቢ
እንግዲያስ ያሰኘው ይምጣ ፣ እንኳን እንግሊዝ ሞት ራሷ !

በሉ መለከት ይነፋ ! ፈረም ጉድጓዱን ይፈልግ
ሰገደቅ ዓላማ ይውለብለብ ! ጀግና ዙሪያውን ይመሽግ !
ደጀኑና ፊታውራሪው ፣ ዙሪያችንን ሲበረታ
የእንግሊዝ ጦር ምግብ አጥቶ ፣ በችጋር ነው የሚፈታ ።

ከደጅ የሴቶች ልቅሶ ይሰማል—

የምን ድምፅ ነው እምሰማው ?

ሲቶን
ጃንሆይ የሴቶች ልቅሶ ነው ።

ማክቤዝ
የሥጋት ስሜት ተሰኖኝ - - - - ርቆኝ የፍርሃት እምባ
የሴት ልጅ እምባ ? . . .
ልቅሶ አልከኝ ፣ የሴት ልጅ እምባ ? . . .
ልቅሶ አልከኝ ፣ ከሱማ ጋር ተረሳስተን
ስሜትማ ወትሮ ነበር ፣ ከሱማ ጋር ተረሳስተን
የልቅሶ ሲቃ ስሰማ ፣ በእኩለ ሌሊት መባነን ፣
ኮሽ ሲል ጸጉሬ እሚቆመው ፣ ያኔ ሲሰማኝ ነበረ
ዛሬ ቅስሜ መና ሁኗል ! . . . ድሮ ቀረ ፣ ድሮ ቀረ . . . .
ዛሬ ቅስሜ መና ሁኗል ፣ ሽቦ ሁኗል የደም ሥሬ
ዛሬማ ሲቃ ነው ምሴ ፣ ሽቦ ሁኗል የደም ሥሬ
በልቅሶ በሰቀቀን ጉርፍ ፣ በእንባ ጅረት ተነከሬ ። . . . .
እኮ እነኝህስ ሴቶች ፣ ምን ሆነው ይላቀሳሉ ?

ሲቶን
ኃያል ማክቤዝ ሆይ ይጽናኑ ፣ . . . ንግሥቲቱ አርፈዋል አሉ ።

ማክቤዝ
ዕረፍቷም ፣ ሞቷም ፣ እንቅልፏም ፣ ከእንግዲህ ወዲያ ነበርዪ
እማካዩ ጊዜ ሲያመች ፣ ለዋይታና ለእዋዋይ . . . .
የነግ ውሎ ፣ የነግ ውሎ ፣ የነግ ውሎ ፤
ከቀን ወደ ቀን ይሳባል ፣ በዕድሜ ንፉግ ጀርባ ታዝሎ
እስከመጨረሻይቱ ፣ የጊዜ ቀን ቀጠሮ . . . .
ትላንትናን ፣ ትላንት በስቲያን ፣ ለጅሎች ፣ ጥርጊያ አሳምሮ
ወደ ሞት ትቢያ ይሸኛል ፣ ዛሬ ፈጥሮ ፣ ነገ ቀብሮ ።
ኧረ ከቶውኑ ቅሪ ፣ አንች ንፉግ የዕድሜ ጭላንጭል
የምትንቀሳወሽ ጥላ ፣ የሰው ሕይወት የሰው ዕድል . . . .
ቅሪ ፣ ከቶውኑ ቅሪ . . . ሞያ እንዳነሰው ተዋናይ
ተታትሮ ፣ ተፍጨርጭሮ ፣ ተርበትብቶ መድረኩ ላይ
ለብልጭታ ብቻ እሚታይ
ወዲያው በቅጽበት ለመጥፋት ፣ እንደማያዛልቅ ሲሳይ . . . .
እዩ የሰው ልጆች ሕይወት

ማክቤዝ
ታዲያስ ምድር ቁና ትሁን ? . . .
ስጡኝ ! ጋሻ ጦሬን ስጡኝ !
ጥሩሬን ለምዴን አስታጥቁኝ ! . . .
ደሞስ የለም ረቂቅ ምትሀት ፣ የለም ጥበብ ሥራሽ መተት
እሳተ ገሞራ ሆኖ ፣ በቁም የሚውጠው መቅሰፍት ፣
የእንግሊዝን አጥቂ ሁሉ ፣ ከነመሣሪያው የሚከት ?
የለም ?

—አሽከር በሻምበል ባሻ ተመርቶ በሩጫ ይገባና በማክቤዝ ጆሮ ያንሾካሹካል—

ለስዋም መድኃኒቱ ታጣ ? ፍርሃትን ከልቧ እሚነቅል
መርሳትን ፣ አለመሥጋትን ፣ በአእምሮዋ እሚተክል ?
በቅገርት ያስወራት ጀመር ፣ ሕሊናዋን አስገድዶ
እንደ እሳት የሚያነዳትን ፣ የእልህ ፍሟን አብርዶ
በደረቀ ሌት ከእንቅልፏ ፣ ከአልጋዋ ላይ አስወርዶ . . . .
ቋሚ ልቦናዋን ሰልቦ ፣ ከሌሊት ሕልሟ ተዋህዶ . . . .
ድግምት የለም ? ዋገምት የለም ? . . . ሥቃይዋን ከውስጧ እሚያደርቅ
የልብዋን እሮሮ እሚነጥቅ ! . . .
አንተስ ከስዋ የሰማኸውን ፣ በወሬ አላዳረስከውም ? . . .

አሽከር
ኧረ ምን ቆርጦኝ ጃንሆይ ! እንኳን ሰው ወፍ አልሰማውም ።

ማክቤዝ
አንተሳ ፣ ሰው አትባልም ? . . .
ኃጢአትህ . . . ደፍረህ መስማትህ
ጅልነትህ . . . አለማውራትህ !
እንግዲህ በኔ እንዳታዝን ፣ ብታዝን እዘን በዕጣ ክፍልህ . . . .
በል አንተ ያዝልኝ እባክህ !
በደሉ እንኳን በጽሁፍ ፣ በአእምሮአችሁ አይመዝገብ
አይታወስ ! አይታሰብ !
ሲሞት ከሞቱ ጋር እርሱት ፣ አሁን በጥይት ይደብደብ !

—ሻምበል ባሻ ይዞት ሲወጣ ሲል አሽከሩ ማክቤዝን ሲገድል ይታጣል ። ከባለሟሎቹ አንዱ ቀድሞ አሽከሩን ሲወጋው ማክቤዝ ይጨርሰውና ሬሳውን ሻምበል ባሻ ጐትቶ ያወጣዋል—

አለማወቅ ነው ያጠፋው ፣ ጠርታው የዕድሉ ውቃቢ
ሴት ልጅ እንደወለደችው ፣ እረስቶታል ይኸ እጣቢ . . . .
ሞት ሕይወቴን እንዳትደፍራት ፣ የአድባራት ትንቢት ነው ዋጿ
እንግዲያስ ያሰኘው ይምጣ ፣ እንኳን እንግሊዝ ሞት ራሷ !

በሉ መለከት ይነፋ ! ፈረም ጉድጓዱን ይፈልግ
ሰገደቅ ዓላማ ይውለብለብ ! ጀግና ዙሪያውን ይመሽግ ፣
ደጀኑና ፊታውራረው ፣ ዙሪያችንን ሲበረታ
የእንግሊዝ ጦር ምግብ አጥቶ ፣ በችጋር ነው የሚፈታ ።

—ዙሪያ የሴቶች ልቅሶ ይሰማል—

የምን ድምፅ ነው እምሰማው ?

ሲቶን
ጃንሆይ የሴቶች ልቅሶ ነው ።

ማክቤዝ
የሥጋት ስሜት ተሰኖኝ - - - - ርቆኝ የፍርሃት እምባ
የሥጋት ስሜት ፣ የሴት ልጅ እምባ ? . . .
ልቅሶ አልከኝ ፣ የሴት ልጅ እምባ ? . . .
ልቅሶ አልከኝ ፣ ከሱማ ጋር ተረሳስተን
ስሜትማ ወትሮ ነበር ፣ በእኩለ ሌሊት መባነን ፣
የልቅሶ ሲታ ስሰማ ፣ ያኔ ሲሰማኝ ነበረ
ኮሽ ሲል ጸጉሬ እሚቆመው ፣ ድሮ ቀረ ፣ ድሮ ቀረ . . . .
ዛሬ ቅስሜ መና ሁኗል ፣ . . . ሽቦ ሁኗል የደም ሥሬ
ዛሬማ ሲታ ነው ምሴ ፣ በእንባ ጅረት ተነከሬ ። . . . .
በልቅሶ በሰቀቀን ጉርፍ ፣ ምን ሆነው ይላቀሳሉ ?
እኮ እንኚህስ ሴቶች ፣

ሲቶን
ኃያል ማክቤዝ ሆይ ይጽናኑ ፣ . . . ንግሥቲቱ አርፈዋል አሉ ።

ማክቤዝ
ዕረፍቷም ፣ ሞቷም ፣ እንቅልፏም ፣ ከእንግዲህ ወዲያ ነበርዪ
አማካዩ ጊዜ ሲያመች ፣ ለዋይታና ለእዋዋይ . . . .
የነገ ውሎ ፣ የነገ ውሎ ፣ የነገ ውሎ !
ከቀን ወደ ቀን ይሳባል ፣ በዕድሜ ንፋግ ጀርባ ታዝሎ
እስከመጨረሻይቱ ፣ የጊዜ ቀን ቀጠሮ . . . .
ትላንትናን ፣ ትላንት በስቲያን ፣ ለጅሎች ፣ ጥርጊያ አሳምሮ
ወደ ሞት ትቢያ ይሸኛል ፣ ዛሬ ፈጥሮ ፣ ነገ ቀብሮ ።
ኧረ ከቶውኑ ቅሪ ፣ አንች ንፋግ የዕድሜ ጭላንጭል
የምትንቀሳወሽ ጥላ ፣ የሰው ሕይወት የሰው ዕድል . . . .
ቅሪ ፣ ከቶውኑ ቅሪ . . . ሞያ እንዳነሰው ተዋናይ
ተታትሮ ፣ ተፍጨርጭሮ ፣ ተርበትብቶ መድረኩ ላይ
ለብልጭታ ብቻ እሚታይ
ወዲያው በቅጽበት ለመጥፋት ፣ እንደማያዛልቅ ሲሳይ . . . .
አዬ የሰው ልጆች ሕይወት

ጅል የተረተሽ ተረብ ነሽ ፣ ከንቱ ጫጫታና ሁከት
ቋሚ ትርጉም የሌለበት . . . .

—ሻምበል ባሻ በሩጫ ይገባል—

ምላስክን አተኩሶታል ፣ ምንድነው ያጣደፈህ ነገር ?

ሻምበል ባሻ
ጃንሆይ ከንቱ ወሬ አይደለም ፣ ባይኔ ካየሁት በስተቀር ፣
ግን ላንደበት ያዳግታል ፣ እንዲህ ብሎ ለመዘርዘር ። . . . .

ማክቤዝ
እኮ ተናገር ፣ . . . ተናገር !

ሻምበል ባሻ
የ . . . የ . . . የቢርንሃም ጫካ ቅጠል . . . .
ሞገድ እንደናደው ገደል
ቢመጣብኝ ሲግተለተል

ማክቤዝ
ምነው አንት ቀጣፊ . . . . ጸጥ በል !

ሻምበል ባሻ
ቅጥፈት ቢሆን በማን ዕድል . . . ኧረ የቅጥፈትም አደል
ወታደራችን ይኸን ሲያይ ፣ ጦሩን ጥሎ ገባ ገደል . . . .
ብቅ ብለው ይዩትና ፣ ከዋሸሁ አሁን ልገደል ።

ማክቤዝ
እውነት ባይሆን ወዮ ዕድልክን ! . . እውነት ከሆነም ይብሳል !
አለመሆኑ ይሻላል ! . . .
ከሆነ አትጠፋም ብቻህን
ለኔም ላንተም ይብላኝልን ! . . .
የማጥናኤል አፍ የተፋው ፣ መርገምት እንዳይሆን ትንቢቱ
ቅስፈት እንዳይሆን ረድኤቱ ፣ ሞት እንዳይሆን ትሩፋቱ ።
አትስጋ ብሎኝ ነበረ ፣ የቢርንሃም የጫካ ዛፍ
መሬት ለቆ እስኪመጣብህ ፣ እስከ ዱንሲናን ዳገት ጫፍ !

ሻምበል ባሻ
በማክዳፍ እየተመራ . . . .

ማክቤዝ
የማክዳፍን ስም አትጥራ !
ካስነሳብኝ ግራር ወርካ ፣ ካዘመተብኝ ያን ጫካ
ከማክዳፍ ተጠበቅ ያለኝ ፣ እውነት ትርጉም አለው ለካ !

እሱንስ ሴት ከወለደው
ደኑን እንዴት አስገበረው ?
እንዴት ሣር ቅጠል ታዘዘው ?
ማክዳፍን ከሰው ምን ለየው ! . . . ቆንጥሩ ከሱ ጋር አብሮ
እንዴት እንደበገና አውታር ፣ ጫካው ይምጣ ተሰድሮ ?
መፀው ሀጋይ ፣ በልግ ክረምት ፣ በዘመን ክፍያ ሲያድር
እሳት ፣ ውሀ ፣ መሬት ፣ ነፋስ ፣ በየተራ አድሮ ሲገብር
እንኳን ትንቢት እንኳን ንግርት ፣ መለኮት ራሱ ቢያወጋ
ጫካ ታዘዘብኝ ብዬ ፣ አላምንም በሰው ትናጋ !
በሉ ጋሻ ጦሬን ስጡኝ
የወንዶች ትጥቄን አስታጥቁኝ ?
ባይኔ ካላየሁ አላምንም . . . ዓይኔም ብዙ ነው እሚያወራ
በአእምሮ ልቦናዬ ፣ ብዙ መተት እያበራ
ቶሀ ይበልጥ አሳይቶኛል ፣ ጣዕረ መንፈስና ካራ !
ኧረ እኔ እንጃ ፣ ኧረ እኔ እንጃ !
እኮ እንዴት ሴት አትወልደውም ፣ ማክዳፍ የሚሉትን ፍርጃ ?
ቁራኛ ያልሠራለት ወንድ ፣ አጣማጅ የሌለው ቀንጃ
ከየት መጣ እንዲህ ያለው ፍርጃ
ኧረ እኔ እንጃ . . . ኧረ እኔ እንጃ . . . .
ጉዴን ልፋጠጥ አሳዩኝ
በሉ ጋሻ ጦሬን ስጡኝ ! . . .

—ቅጠል የለበሱ አርበኞች ሲያዩ ይበረግጋሉ ። ይወጣሉ—

ት ፡ ፩

—ማክዳፍ ከፈታውራሪ አርበኞቹ ጋር ሲገባ ይሰማል—

ማክዳፍ
ማክቤዝ ካይንህ ቀጠሮ አለኝ ፣ ከዓይንህ ከብሌኑ ጋራ !
ካይንህ ከብረቱ ጋራ !
እንዲገናኝ ከእጄ ብረት ፣ ከዚች ከሳንጃዬ ካራ !
የልጆቼን ፣ የሚስቴን ደም ፣ አርግዞታል የዓይንህ ሞራ !

—ማክቤዝ የጓሊት እየተንደረደረ ይገባል—

ማክቤዝ
ማክዳፍ በከንቱ አትሞግተኝ ! ማክቤዝ የትንቢት ቃል አለኝ
ሴት አምጣ የወለደችው ፣ ማንም ወንድ እኔን ላይጥለኝ ! . . .

ለሞትህ ነው የምትቀርበኝ ! . . .
ተጠበቀኝ ! ተጠበቀኝ ! . . .
ሴት እምጣ የወለደችው ፣ ማንም ወንድ እኔን አይጥለኝ !

ማክዳፍ

እንግዲያስ ትንቢትክን ዋጣት ፣ ረክሳብሃለች ንግርትህ !
መጥፊያህ ሆናለች መተትህ !
እንግዲያስ ቃልህ ትንቅህ ! . . .
እናቴ አላማጠችኝም ፣ በአዋላጅ ኃይል ተመንጥቄ
በግድ የተወለድኩ ነኝ ፣ ከማሕፀኗ ተበጭቄ !
ዋጣት መጥፊያህ ናት ንግርትህ !
የገዛ ቃልህ ትንቅህ ! . . .
ቀጠሮ አላት የእጇ ካራ
ከዚህ ከዐይንህ ብረት ጋራ !
የልጅ ደም ካፈነው ሞራ ! . . .

—ማክቤዝ ይበረግግና ዙፋኑን ወርውሮ እያፈገፈገ ይወጣል—

ማክቤዝ

ማክቤዝ ነኝ ፣ ማክዳፍ አትርሣ
የምራመድ ባንተ ሬሣ !
እንኳን ላንተ ፣ ለሰይጣንም ፣ ለጋኔልም አልደነብር
ተጠንቀቅ ፤ የከንዴ ጋሻ ፣ ትሆንሃለች መቃብር ! . . .

—ማክዳፍ ተከታትሎት እየወጣ—

ማክዳፍ

ዋጣት ፣ ረክሳለች ንግርትህ
የገዛ ቃልህ ትንቅህ !
ቀጠሮ አላት የእጇ ካራ !
ከዚች ከዓይንህ ብሌን ጋራ . . . .
የልጅ ደም ካፈናት ሞራ . . . .

—ተከታትለው ይወጣሉ ። ማክቤዝ ይሞታል ። ወዲያው ማልኮልም ከአጃቢዎቹ ጋር ይገባና የወደቀውን ዙፋን ቀና ሲያደርግ መጋረጃ ይጣላል—

ተ ፈ ጸ መ ።

Not to be taken out
of the Library

ETHIOPIAN COLLECTION
NOT TO BE TAKEN
FROM THE DEPARTMENT

ኦክስፎርድ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ

አዲስ አበባ